

ДЖУЛИ ДЖЕЙМС СВАТЪБЕНА ЛУДОСТ

Част 5 от „Адвокат и агент на ФБР“

Превод от английски: Таня Виронова, 2015

chitanka.info

1.

Добре обучен да разчита езика на тялото, специален агент Вон Робъртс бе абсолютно сигурен, че тази среща ще завърши с пълен провал.

Но, слава богу, това не бе неговата среща. Злощастното randevу бе между атрактивна жена с червеникавокестенява коса, която привлече погледа му в мига, в който влезе в кафенето, и някакъв пич с раирана риза на банкер, очевидно решен да постави рекорд на Гинес за най-дълъг и скучен разказ.

Жената през цялото време кимаше и се усмихваше, насилвайки се да изглежда заинтересована. Премигна, опита се да преглътне прозявката си, след което отпи от кафето пред себе си, за да прикрие досадата си.

Вон се усмихна. Предположи, че това бе или „сляпа среща“, или запознанство онлайн, тъй като жената влезе в кафенето, спря за миг, огледа се и чак тогава се упъти към масата на Раираната риза с колеблива усмивка. От начина, по който се развиваха нещата, той също така предположи, че срещата щеше да бъде първата и последната между тях, макар че жената продължаваше да се усмихва учтиво, докато мъжът не спираше да плямпа.

Едно от най-важните правила при първа среща бе да се задават въпроси. Вон знаеше това от личен опит. Жените харесват мъже, които се интересуват от тях и им задават въпроси, а също така им обръщат внимание и изслушват отговорите им. Като мъж, професионално обучен да задава въпроси и да обръща внимание на отговорите, той имаше голямо предимство в отношенията си с жените.

„Раираната риза“, от своя страна, очевидно бе пропуснал да си води записки по време на тази лекция.

Връщайки се към собствената си работа, Вон извади телефона и провери имейлите си. Имаше да убие десет минути, преди да се срещне с по-малкия си брат Саймън и неговата нова приятелка в ресторанта зад ъгъла, и беше изпълнен с любопитство.

За пръв път щеше да види Изабел, с която брат му започна да излиза преди три месеца. Но Саймън я бе споменавал повече от веднъж, което говореше достатъчно за отношенията им. Също като него, брат му избягваше да споделя за личния си живот или някоя жена пред останалите членове на семейството. Това, на свой ред, подтикваше силно традиционната им майка (и ревностна католичка като повечето ирландски жени) да задава много въпроси с надеждата поне един от синовете ѝ най-сетне да се задоми и да я зарадва с внуци. Тя вече бе отписала Вон като загубена кауза (самата идея човек на тридесет и четири години да е все още ерген бе абсолютно неирландска) и залагаше всичките си надежди на Саймън.

И ето че сета малкото му братче за пръв път бе пожелало да го запознае със своето момиче. Естествено, Вон бе получил стриктни инструкции от майка си веднага след края на срещата да ѝ докладва подробно всичко за девойката.

Висок мъжки смях наруши обичайното жужене на разговорите в кафенето, прекъсвайки мислите на Вон. Той вдигна очи от телефона си, предполагайки, че срещата, която бе наблюдавал преди малко, е тръгнала в по-добра посока. Нищо подобно.

Раираната риза не просто не спирайте да плямпа, но и започна да се смее на собствените си истории, защото очевидно беше не само готин мъж със скъп костюм и усет към блестящите разговори, но също така забавен и бликащ от хумор. Несъмнено той така си мислеше.

Жените харесват самоуверените мъже. Но като мъж, който никога не бе имал проблеми с нежния пол, Вон знаеше, че жените, освен това искат някого, който да проявява искрен интерес към личността им и да желае да я опознае. А „Раираната риза“ очевидно се проваляше с гръм и трясък в това отношение.

Вон видя жената да прави предпазлив жест към сервитьора за сметката. Обзет от любопитство, той се загледа, за да проследи как ще се развият събитията. В следващия миг, докато Раираната риза отвори уста, за да си поеме дъх, тя бързо и с усмивка се намеси в разговора и взе думата. Усмивката ѝ накара самовлюбеният глупак да млъкне, макар и временно. Така трябваше.

Тя имаше страхотна усмивка.

От този момент Вон прикова цялото си внимание върху нея и започна внимателно да я изучава. Червено-кестенявата ѝ коса падаше

по раменете в стилна раздвижена прическа. Всъщност всичко в нея изглеждаше стилно и на място, от предизвикателната блуза в цвят слонова кост до тясната като молив сива пола и лекият леген шал около врата. Според него тя бе около тридесетгодишна и очевидно имаше сериозна професия, съдейки по отличната кройка на дрехите и скъпите класически обувки.

С други думи беше умна, привлекателна и очевидно самотна.

Той можеше да се справи с това.

След няколко минути Раираната риза стана от масата, правейки категоричен жест, с който все едно казваше: *„Няма проблеми, аз също имам работа“*. Очевидно имаше къде да отиде, защото беше не само хубав, забавен и с добра работа, по също така и *много важен*.

Несъмнено.

Сега беше ред на Червенокосата да вземе решение. Можеше да избере лесния път: *„Ще ви пиша имейл, може да се срещнем пак.“* и никога да не му пише или да избере по-трудния, но по-честен начин: *„Беше ми приятно, но просто не чувствам никаква връзка между нас“*.

Раираната риза посочи телефона си. *Да ви се обадя ли някой път?* — и изчака да чуе отговора.

Вон зачака с него.

Жената поклати глава със съжаление.

Интересът на Вон мигновено нарасна. Като мъж, който високо ценеше честността в личните отношения, той хареса стила на тази жена. Беше необходим кураж човек да остане верен на истината при тези обстоятелства.

Очевидно бе, че „Раираната риза“ не очакваше отхвърляне и Вон почувства неочаквана симпатия към него. Гледаше го как пита нещо жената. Каква ирония, че избра точно този момент най-накрая да ѝ обърне внимание и да ѝ предостави възможността и тя да говори. Отговорът ѝ явно беше милостив и любезен, защото той кимна и тръгна към вратата с объркана физиономия.

Веднага след като бърборкото излезе, тя въздъхна с облекчение и извади мобилния си телефон от чантата.

Вон наблюдаваше как кръстоса дългите си крака и се настани удобно на стола.

Какъв срам! Да оставиш жена като тази сама и в лошо настроение в петък вечерта!

Пълен провал — написа Сидни Синклер на най-добрата си приятелка Триш, която ѝ помогна да си направи профил за запознанства миналата събота след бутилка хубаво червено вино. Тогава идеята за запознанство по интернет ѝ се стори вълнуваща и забавна — и може би продължаваше да е такава. Но дотук резултатът беше плачевен.

Ерген № 1 се оказа пълен провал. Не спря да дрънка. Говори прекалено много.

След няколко секунди получи отговор.

Да се говори на първа среща не е ли добре?

Триш, разбира се, се опитваше да придаде положителен нюанс на нещата. Като щастливо омъжена с едно дете най-близка приятелка на самотна, тридесет и три годишна жена, това беше част от приятелството.

Да, но не и като магарето от „Шрек“ — написа в отговор Сидни.

Ау. Това наистина не е добре.

Без майтап. Уилям — Ерген № 1 — първоначално имаше голям потенциал. Работеше в инвестиционния бизнес. Следователно двамата имаха общи интереси и сигурни теми, по които можеха да говорят, но това означаваше и тя да участва в разговора. Той беше казал, че обича да пътува, да ходи на кино и да посещава нови ресторанти. Всичко това попадеше твърдо в графата „плюсове“.

Онова, което не бе споменал в профила си, бе, че обичаше да говори за тези неща с обременяващи ума подробности.

Сидни си даваше сметка, че на първа среща човек може да бъде малко по-нервен и да говори повече, за да компенсира нервността си, но Уилям въобще не изглеждаше нервен, дори напротив — беше напълно уверен в себе си, а това определено също бе голям минус.

Едно от нещата, които Сидни реши, когато се върна в Чикаго след осем години в Ню Йорк, бе, че трябва да си изработи стратегия за срещите с мъже. Бяха минали шест месеца, откакто развали годеща с

вече бившия си приятел — достатъчно време да поскърби и да преживее провалената си връзка.

Завръщането в родния ѝ Чикаго беше шанс да започне отначало и да си създаде нови възможности за развитие. Сидни реши да заложи на уменията и професионалния си опит. Като директор на една от най-успешните частни капиталови фирми в страната тя имаше отлични инстинкти за преценка дали една компания е добра или лоша инвестиция. Тези инстинкти всъщност бяха причината преди три месеца новата ѝ фирма да се свърже с нея в инвестиционната банка в Манхатън, където работеше, и да я покани да управлява частен фонд от четири милиарда долара, който бяха основали наскоро.

Сега просто трябваше да приложи същите инстинкти и в личния си живот. За да има успех, тя трябваше да бъде отворена към нови предложения, но също така да решава бързо и да отхвърли кандидатите, които не изглеждаха особено добра дългосрочна инвестиция.

Някой би я упрекнал, че подхожда прекалено прагматично, дори резервирано и надменно. Други може би щяха да кажат, че когато става дума за любов, трябва да следва сърцето, а не разума.

В момента това нямаше значение.

— Поне кафето е добро.

Плътен и дрезгав мъжки глас прекъсна мислите ѝ. Сидни вдигна поглед от телефона и... *Опа! Изненада.*

Беше той. Сексапилният мъж, когото забеляза в мига, в който влезе в кафенето. Беше висок и неприлично привлекателен, въпреки твърде консервативния сив костюм и синята вратовръзка, които носеше. Може би причината бе късо подстриганата му гъста кафява коса. Или милите лешникови очи. Или силна изваяна челюст с едва набола, секси брада.

Колко жалко, че не знаеше за какво говори той.

— Кафето ли? — попита. — В сравнение с какво?

— С разговора ви — отговори той. — Вашата среща, струва ми се, не протече много добре.

— И вие забелязахте това, така ли? — Не беше сигурна как да тълкува факта, че този прекрасен непознат бе обърнал внимание на нейната среща.

— Да. Но само защото съм обучен да забелязвам тези неща. — Той ѝ се усмихна подкупващо. — А не защото съм подъл перверзник, който обича да подслушва чужди разговори.

— Може би точно това ще каже един перверзник.

— Така е. — В очите му проблесна закачливо пламъче. — Бих могъл да ви покажа значката си, ако това ще ви накара да се чувствате по-спокойна.

Сидни го огледа по-внимателно. Споменаването на „значка“ означаваше, че принадлежи към силите на реда. Всъщност можеше да се предположи — от него се излъчваше силната аура на човек, свикнал да бъде от страната на правото и закона.

— Защо имам чувството, че не съм първата непозната жена, на която искате да я покажете?

— Повярвайте ми, много непознати жени са били принудени да я видят. А също и непознати мъже. — С тези думи той дръпна стола срещу нея и седна.

Хм... я го виж ти. Тя посочи стола.

— Какво правите?

Той я погледна изненадано.

— Започвам разговор с вас. Не е ли очевидно?

— Но аз дори не ви познавам.

— Точно затова започвам разговор, за да се запознаем. Като начало можем да започнем с основните неща. Например името ви.

О, ясно. Сидни знаеше точно какво се случва. Този мъж беше видял провалена ѝ среща, явно бе решил, че е самотна, и мислеше, че тя е лесна плячка.

— Няма да ви кажа името си.

— Добре. Значи ще ви наричам госпожица Доу — отвърна той, без да се смути. — Защо не ми разкажете нещо за себе си, госпожице Доу?

Тя го изгледа с поглед, който казваше: „*Я чупката, приятел*“, усъвършенстван след осем години живот в Ню Йорк.

— О, значи сега ще играете „доброто ченге“? Колко оригинално. — Тонът му бе закачлив.

— Веднага мога да стана „лошото ченге“, ако искате.

Сидни едва потисна изчервяването, което плъзна по тялото ѝ от неприкрития намек в думите му.

— Обзалагам се, че подобни забележки обикновено вършат добра работа.

— Въпросът е дали ще подействат на вас.

— Въобщо не се надявайте.

— По дяволите. Значи се налага да сменя тактиката.

— И на мен ми беше приятно да си побъбрим. Но за нещастие — тя погледна часовника си, — трябва да отида на вечеря.

Неочаквано, изражението му стана по-сериозно и по-искрено.

— Добре, чуйте ме. Може би постъпих малко нахално. Обикновено измислям по-остроумна първа реплика, последвана от естествената рутинна програма да ви очаровам и предразположа. Дааа... виждам скептичния ви поглед, но трябва да ми повярвате — става дума за качество. Само че също като вас и аз трябва да отида някъде. Нямам време. Простата истина е, че привлякохте вниманието ми в мига, в който влязохте в кафенето. Затова искам да науча повече за вас. Не е необходимо да ми давате телефона си, нито дори да ми казвате името си. Просто можем да се видим утре по същото време тук. Аз ще ви почерпя чаша кафе, ще поговорим и вие ще решите дали наистина съм задникът, който мислите, че съм. — Лека усмивка изви устните му. — Но може и да ви изненадам.

Уверен в себе си, умел във флирта и безумно привлекателен. Това беше смъртоносна комбинация, която според Сидни винаги бе вършила работа за този мъж. Можеше просто да отговори „Защо не?“, да се срещне с него утре и ако се окажеше толкова наперен и самомнителен, колкото си мислеше, че е, просто щеше да сложи край на всичко. Тя щеше да получи чаша безплатно кафе, евтино забавление и приятния трепет, че мъж като него я сваля. Но...

Но проблемът бе, че тя познаваше този мъж. Беше излизала на срещи с този мъж. По дяволите — дори се беше сгодила за този мъж! Манхатън бе претърпан е мъже като него: самоуверени, добре изглеждащи и хлъзгави. И тя бе напълно наясно как щяха да се развият нещата, защото веднъж вече бе минала по този път с Броуди. Утре този мъж нямаше да бъде задник, а точно обратното — щеше да бъде забавен, умен, духовит и кафето щеше да се превърне в питие, питиетата във вечеря, и тя щеше да чувства трепетно вълнение в стомаха си... Дрън, дрън, дрън.

О, Сидни вече бе приключила с този мъж.

Защото, в интерес на истината, всяка жена, която си позволи да завърти любовна връзка с подобен представител на противоположния пол, първо и преди всичко трябваше да пренебрегне и да забрави един важен факт.

Този мъж бе лоша инвестиция.

А тя го знаеше по-добре от когото и да било. Знаеше го от личен опит.

Логичната част от мозъка ѝ осъзнаваше, че този мъж с лешникови очи и тъмна, едва набола брада, който седеше точно пред нея, не беше ѝ направил нищо лошо. Поради това се усмихна и се насили да бъде учтива.

— Много мило от ваша страна да ме поканите. Но за нещастие ще трябва да ви откажа.

— Супер! — Той кимна, сякаш беше очаквал точно този отговор. Сетне изведнъж свъси вежди и наведе глава. — Чакайте... какво казахте?

Сидни прехапа устни, за да не се разсмее. *Охо... не беше свикнал да чува откази.* Когато по-късно разкажеше историята на Триш, обърканото изражение на лицето му щеше да бъде гвоздеят на програмата.

— Опасявам се, че ще трябва да пропусна тази среща утре — обясни тя.

Изражението му се промени и стана разбиращо.

— О, да. Защото имате други планове, нали?

Тя поклати глава.

— Всъщност нямам. Просто това бе едно ясно „не“. Отказ.

— Хм. — Той скръсти ръце на гърдите си, възползвайки се от спечеленото време, за да помисли. — Трябва да призная, че очаквах по-различен отговор.

О, да, и аз се досетих за това.

— Може ли да попитам защо? — продължи готиният непознат.

— Просто мисля, че не сте мой тип — отвърна тя, за да опрости нещата.

— Интересно. Значи успяхте да определите какъв тип съм само след петминутен разговор? — Сега той я настъпи.

— Да.

— Впечатляващо. Вижте, работата ми е да преценявам и разгадавам хората. Така че съм заинтригуван да чуя дали наистина сте толкова добра, колкото си мислите, че сте.

Сидни му хвърли насмешлив поглед.

— Сладурче, ти отлично знаеш какъв тип си. Както и всяка самотна жена над тридесет години.

— Аха, разбирам. — Той се облегна на стола и направи подканващ жест с ръка. — Сега вече наистина трябва да чуя всичко.

Тя знаеше, че това не бе точно разговорът, който искаше да води с напълно непознат човек в кафене. Преди всичко нямаше смисъл. И освен това наистина се налагаше да тръгва. Пък и той твърдеше същото.

Но очите му я предизвикваха.

Почувства тръпката от адреналина, който забушува в кръвта ѝ в отговор на мълчаливото му предизвикателство. Преди години, когато за пръв път започна да работи като инвестиционен banker в Манхатън, познаваше много мъже, които смятаха, че ще я сплашат с подобна тактика.

Но всички те грешаха.

Така че тя също се настани удобно в стола си. Опита се да бъде колкото може по-дипломатична в отказа си, но щом този мъж настояваше за отговори, щеше да ги получи.

— Добре. — Очите ѝ го огледаха преценяващо. — Вие сте на тридесет и четири или и пет години, работите на заплата, никога не сте бил женен. Смятате, че някой ден може и да се задомите, да речем, когато станете на четиридесет, но засега работите усилено и много, затова искате и да се забавлявате много. Имате склонност да се срещате с жени в края на двайсетте, по-близо до трийсетте години, защото жените в началото на двайсетте ви изглеждат прекалено млади, а жените след трийсет ви дразнят с навика си след третата среща да говорят само за брак и деца. Вие излизате няколко пъти с едно момиче, забавлявате се страхотно заедно, но когато тя започне да говори и да ви подтиква към нещо по-сериозно, се прехвърляте към друга, чудейки се защо тези жени не могат да се задоволят само със срещи и всички приятни и готини неща, свързани с тях, без да бълнуват за сватбени камбани. И защо точно сега ще искате да се обвържете с някоя персона от женски пол? За толкова привлекателен мъж като вас светът е само

една голяма сладкарница, пълна с толкова много вкусни угощения и изкусителни за сетивата удоволствия, че не сте способен да изберете само едно. Така че се въртите из магазина с видимо здравословното си его, опитвайки толкова от стоката, колкото могат да поберат ръцете ви — просто защото можете да го направите.

Когато свърши, Сидни си пое дълбоко въздух и се почувства странно добре. Наистина добре. За последните шест месеца след скъсването с Броуди бе така нахъсана и решена да продължи напред и да се държи все едно нищо не се е случило пред приятели, роднини и колеги, че се нуждаеше от отдушник. И сега се почувства страхотно, защото най-накрая успя да даде израз на раздразнението си. Да си го изкара... на този мъж, очевидно. *По-добре на него, отколкото на някой друг* — помисли си тя. Едва ли щеше да го види отново.

Той сложи ръце на масата.

— Добре. От името на цялото мъжкото население на земята, позволете ми да бъда първият, който ще се извини за всичко, което *той* е направил.

Сидни присви очи. Беше саркастичен, проникателен и все пак внимателен, като се има предвид онова, което току-що му наговори. Но отговорът му бе прекалено близо до истината.

— Приключихме, нали?

— И аз така мисля. — Непознатият стана от стола. — Да ви е сладко кафето, госпожице Доу. — Излезе без повече думи от кафенето.

Сидни си пое дълбоко дъх и го издиша трепереща. След няколко минути имаше среща със сестра си Изабел и нейния приятел и не искаше да се появи на вечерята разстроена и в лошо настроение.

Забеляза, че мъжът на съседната маса, който бе над шейсет години, я наблюдава с интерес. Очевидно бе станал неволен свидетел на случката.

— Какво? Той ме попита за мнението ми и аз му го казах — отвърна с отбранителен тон тя.

— Просто се чудя какво смятате да правите със следващия, който влезе тук — отвърна спокойно възрастният човек. — Ще трябва да го изнасят в чувал за мъртъвци.

Май беше крайно време да напусне това кафене.

2

Отговорът на безименната червенокоса явно беше „НЕ“.

Вон прекоси улицата, избягвайки едно такси на пресечката, докато се опитваше да забрави самодоволната ѝ реч, загнездила се в главата му като досаден червей.

И защо точно сега ще искате да се обвържете с някоя персона от женски пол? За толкова привлекателен мъж, като вас, светът е само един голям магазин за сладкиши, пълен с толкова много вкусни угощения и удоволствия, че не сте способен да изберете само едно.

— Костелив орех, значи... Добре.

Не можеше да отрече. Обичаше да се забавлява, беше свободен да излиза с различни жени и да си прекарва добре и не разбираше защо трябва да се чувства виновен за това. Нямахше никаква специална причина, поради която избягваше обвързването. Просто се радваше на живота, такъв, какъвто си бе. Беше ерген с хубава работа, който живееше в изпълнен с енергия и живот град, работеше с интересни хора и имаше много неща, които да направи и види, нови ресторанти и барове, където да похапне и да се забавлява. Нямахше да пречи на никого да се задоми, но лично той не чувстваше желание или подтик да направи същото на този етап от живота си. Евентуално когато станеше на четиридесет? Можеше да чуе критичния и същевременно самодоволен коментар на госпожица Безименна в главата си: *Ето на, знаех си!*

Всъщност тя го описа много точно, направо перфектно — нещо, което без съмнение би го впечатлило, ако истината не бе толкова горчив хап за преглъщане. Почувства се виновен заради саркастичния коментар, който бе направил, но вината му бе доста облекчена от факта, че всъщност тя първа го захапа и сграбчи за топките. Начинът, по който обикновено се развиваха нещата, когато сваляше някоя жена, не бе такъв — без да се хвали, но жените го харесваха и се впечатляваха от работата му във ФБР, обаче... както и да е. Едва ли щеше да я види отново.

Вон зърна надписа „Пансион“ — това беше ресторантът, където имаше среща със Саймън и Изабел, и прогони мислите за свадливата мис Безименна от ума си. Въпреки че бе идвал няколко пъти на бара в това заведение, известно с огромния си ексцентричен полюлей от девет хиляди чаши за вино, никога не бе вечерял в ресторанта на третия етаж. Залата бе декорирана с открити състарени греди на тавана, дървени подове, големи прозорци и хиляди бутилки от вино, подредени изкусно между и върху гредите по тавана.

Той зърна Саймън в сепарето до един от прозорците, седнал до красива жена в края на двайсете с блестяща руса коса с лек червеникав оттенък.

Значи това бе тайнствената Изабел.

Тръгна към масата. Саймън стана и го прегърна за поздрав, след което веднага го представи на приятелката си.

— Изабел, това е брат ми Вон. Вон... това е Изабел.

— За мен е удоволствие, Изабел — топло рече Вон, докато стискаше ръката ѝ. Това очевидно беше важна среща за Саймън, така че се опита да бъде изключително любезен. Дори щеше да изчака със смущаващите случки и анекдоти за брат си поне до основното ястие.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна момичето. — Саймън ми е говорил много за вас.

— Наложих се да редактирам някои от историите, но тя схвана същината — подразни го Саймън.

Подсмивайки се, Вон седна. Забеляза, че и на мястото до него има комплект прибори.

— Сестрата на Изабел също ще дойде тази вечер — обясни Саймън.

— Значи среща между двете семейства — вдигна вежди Вон. — Става сериозно.

— Всъщност брат ти вече се е виждал със Сидни — обясни Изабел. — Но ние решихме, че може би ще бъде добре, ако вечеряме и с двама ви.

Вон си помисли, че това изглежда малко... тайнствено. Може би имаха нещо наум?

— Повече хора... по-весело. — Той отпи глътка вода, преценявайки широката глуповата усмивка на брат си над чашата.

Нещо ставаше.

— А, точно навреме. Ето я и Сидни. — Изабел махна с ръка на някого в началото на залата.

Вон беше с гръб към вратата, така че се обърна и погледна.

Мамка му!

По дяволите. Не можеше да бъде. Това бе свадливата мис Безименна.

В същия миг тя също го зърна и спря като закована насред крачка. Беше сто процента сигурен, че в този миг промърмори през зъби „По дяволите“. Той направи същото наум.

Сидни възвърна бързо самообладанието си и тръгна към тях. Изабел стана от масата и я прегърна.

— Толкова се радвам, че си тук. — Тя се обърна към него. — Това е братът на Саймън — Вон. Вон, това е сестра ми Сидни.

Той се изправи и се здрависа официално с нея. При дадените обстоятелства, нямаше никакво намерение да разкрива, че вече се бяха срещнали.

— Радвам се да се запознаем, Сидни.

Тя закова очи в неговите и очевидно реши да направи същото.

— Аз също.

— Сид — поздрави я брат му, сякаш бяха стари приятели. Заобиколи масата и я притегли в голяма прегръдка.

Сетне всички седнаха, Вон бе до Сидни. Той скръсти ръце на масата. *Е, ако и това не бе страхотна изненада.*

Изабел погледна Саймън, който сви рамене все още глуповато усмихнат, после се обърна към Сидни и Вон и заговори бързо:

— Така, знам, че трябва да изчакаме, за да се опознаете по-добре, но не мога да се сдържам повече. Саймън и аз имаме новини.

— В такъв случай Вон и аз ще трябва да побързаме да се опознаем — отвърна с чаровна усмивка Сидни.

— Абсолютно — съгласи се той. Опитвайки да следва темпото ѝ.

— О, вие сте толкова мили. Тогава смятам, че няма никакъв смисъл да протакам... — Изабел хвърли поглед към Саймън и разпери ръце. — Ние ще се оженим!

— О, мили Боже — прошепна Сидни.

Вон от цялото си сърце искаше да се присъедини към нея. Брат му бе предложил брак на това момиче само след три месеца

познанство? Мислеше, че щяха да им съобщят, че са гаджета, което само по себе си щеше да бъде голяма стъпка. Но брак?

Това вече си беше прекалено голяма крачка. Наистина важно съобщение.

— Каква прекрасна новина — рече Сидни. Сетне стана, за да прегърне топло сестра си. Вон погледна през масата и видя, че брат му го наблюдава с явно колебание.

— Ами, добре.

Според него да предложиш на жена, която познаваш само от три месеца, си беше чиста лудост. Как можеше за толкова кратко време човек да реши и да бъде сигурен, че ще може да прекара остатъка от живота си точно с този човек? Направо се ужасяваше от подобна перспектива. Никакви свалки повече. Никакви забавления или секс за една нощ. Никакви изкушаващи мръсни мисли за тройката, която бе правил с онази мацка, как ѝ беше името... и сексапилната ѝ приятелка, а сетне се чудеше дали може да го повторят някой път още веднъж? Боже. Пуф! И с едно мигване на окото всичко това щеше да изчезне, ей така, само в един миг.

Но това си бе решение на Саймън, а не негово. И докато Вон не бе напълно сигурен, че разбира какво мотивира брат му да предложи толкова бързо брак на Изабел, беше твърдо решен да не се държи като задник и да не развали този велик момент.

Затова стана от стола си, усмихна се и потупа Саймън по гърба.

— Малкото ми братче ще се жени. Мили Боже, значи вече е пораснало!

Саймън се разсмя и го придърпа за прегръдка.

Последваха още поздравления — Сидни прегърна Саймън, а Вон — Изабел, но двамата запазиха дистанция помежду си, докато седнаха обратно на местата си.

— Една от причините, да кажем първо на вас, е защото искаме вие да бъдете кум и кума на сватбата — продължи брат му.

— Така че няма смисъл да бързате да се опознавате — размаха шеговито пръст Изабел. — Като двамата най-важни човека в нашия живот — при тези думи тя посочи себе си и Саймън — вие така или иначе ще трябва да прекарвате много време заедно.

— Ще бъде много забавно, нали? — попита ентусиазирано Саймън.

Вон и Сидни се спогледаха скептично.

Да бе, точно. Супер забавно.

Вечерята премина доста спокойно, като се имат предвид всички събития.

Вон трябваше да признае, че Сидни имаше непроницаемото лице на опитен покерджия. Не си позволи дълги разговори с него, но и не го игнорира напълно. Тонът ѝ и нещата, които каза, бяха перфектни — учтиви и на място.

За това със сигурност помогна и фактът, че през първия час от вечерята, въобще не бе необходимо двамата да си говорят. Почти веднага след като Изабел и Саймън обявиха годеча си, всички присъстващи бяха въввлечени във вихъра на разговорите относно предсватбеното парти, сватбения прием и медения месец. В отговор Вон направи онова, което всеки специален агент би направил в ситуация напълно извън зоната си на комфорт — остана мълчалив и държа устата си затворена, давайки колкото е възможно по-малко информация за себе си. Но когато пристигнаха десертите, Изабел и Саймън се опитаха да запалят искрата на опознавателен разговор между бъдещите си кумове.

— Настани ли се вече в новия си офис? — обърна се Саймън към Сидни. Сетне обясни на брат си: — Тя се премести наскоро от Ню Йорк, където живя през последните няколко години.

— Да, настаних се — отвърна тя. — Миналата седмица закрихме нашия фонд, така че е време да се захващам за работа.

— И какво по-точно вършиш? — попита Вон. *Освен да нанасяш удари по топките и да режеш главите на мъжете, които най-невинно се опитват да те свалят...*

— Инвестиционен банкер съм. Но преминах към страната на купувачите — сега съм директор на една фирма за частни капиталови инвестиции.

— Оу! Звучи впечатляващо. — Всъщност като член на отряда за борба с престъпността по високите етажи на властта към ФБР, Вон бе достатъчно запознат с работата на Сидни, за да знае две неща — първо: за да заеме позицията на директор, тя трябва да е страшно добра в онова, което прави, и второ: сигурно получава много пари за онова, което върши. Но не бе необходимо тази заядлива мацка да знае, че той е впечатлен от професионалните ѝ качества. Лесно можеше да

си я представи в шикозния ѝ кабинет — как купува компании и измисля начини да ги превърне в печеливши и да ги продаде с огромна печалба.

При други обстоятелства, вероятно щеше да реши, че този имидж е много секси.

— Вон е специален агент на ФБР — обясни Изабел на сестра си.

— По-точно в отряда, който се занимава с „белите якички“. Разследваме престъпления, свързани с корупция в държавната власт.

— Вон върши много работа под прикритие — намеси се гордо и Саймън. — Той е един от малкото агенти, които са преминали през школата на ФБР в Куонтико.

— Не знаех, че имате такава школа — призна неохотно Сидни.

— Аз също — Изабел гледаше заинтригувано. — Имате ли класни стаи и всичко останало, като в училище?

— Да, но през повечето време сме извън кампуса, като използваме някой близък град, за да бъдат ситуацияите по-автентични — отговори Вон. — Обикновено са необходими три седмици, за да влезеш в ролята и да се научиш как да реагираш, ако нещата тръгнат на зле.

— Колко впечатляващо — възкликна Изабел. — Не е ли интересно, Сид?

— Направо очарователно. — Тонът ѝ беше малко сух и тя отпи глътка от виното си. И така танцът продължи.

През остатък от вечерта Вон и Сидни опипваха пътя, търсеха допирни точки през бърбрене и неангажиращи разговори, учтиво и внимателно. Фасадата за малко да се пропука, когато излязоха пред ресторанта след края на вечерята. Изабел се забави, за да отиде до тоалетната, след като си казаха довиждане, а Саймън отиде да даде талона от колата на пиколото.

Сидни и Вон останаха сами.

Тя приближи към чакащото такси, Вон я последва и отвори вратата пред нея като истински джентълмен.

— Бих предложил да споделим таксито, но се страхувам, че аз и моето „очевидно здравословно его“ ще ти дойдат прекалено много като компания — каза и прибави една усмивка, в случай че Саймън гледа към тях.

— Цяла вечер ли чака да кажеш това? — попита тя.

— Повярвай ми, това е най-учтивото от всички неща, които нямах търпение да ти кажа цяла вечер. — Той направи жест с ръка, който казваше: „*Внимавай вратата на таксито да не те удари, когато излизаш*“, сетне я огледа, докато се качваше в колата.

Цепката на тясната ѝ като молив пола се отвори, докато седнаше. Тя вдигна поглед и забеляза, че я наблюдава. *Е, и какво от това?* Вон затвори вратата с рязък замах. Неприятна или не, жената имаше дяволски хубави крака.

Сидни клатеше глава, докато таксито я отдалечаваше от ресторанта. Все още не можеше да повярва, че привлекателният и нахакан мъж от кафенето, беше братът на Саймън, бъдещ близък роднина на сестра ѝ Изабел.

Очевидно това бе едно от онези небивали случайни съвпадения и без съмнение сега съдбата се спукваше от смях заради ситуацията, която бе забъркала.

Сидни извади телефона си, за да пише на Триш, но видя, че вече е десет часа. Сметна, че е прекалено късно да дрънка клюки с някой, който има четиримесечно бебе, и реши да запази новините за сутринта. Таксито спря пред дома ѝ — красива сграда от червен пясъчник от началото на века, която бе изцяло реновирана от предишните собственици. Сидни плати на шофьора, пресече улицата и влезе през входната врата. Остави чантата си на земята и свали обувките с високи токчета, като не спираше да мисли за последните думи на Вон.

Повярвай, това е най-учтивото от всички неща, които исках да ти кажа чрез цялата вечер.

Той бе толкова... самодоволен. А също и... толкова непоносим. Още по-неприятен бе фактът, че беше готин, красив, привлекателен и с тази интересна работа под прикритие. *Ооо, вижте ме. Аз съм секси федерален агент. Учил съм се да бъда лошо момче. Дрън-дрън, празни приказки. А ето че сестра ѝ щеше да се омъжи за брат му, което означаваше, че отсега нататък трябваше да се вижда и среща с този мъж цял живот. Супер. Прекрасно. Просто върхът!*

Силно почукване на входната врата я накара да подскочи от изненада и прекъсна мислите ѝ. В десет и половина в петък вечер не очакваше никого. Провери екрана на камерата над входната врата и видя сестра си, която потропваше припряно с крак и чакаше да ѝ отвори.

— Здравей, не очаквах да те видя отново тази вечер — посрещна я Сидни в антрето на дома си.

— Помолих Саймън да ме остави тук, за да говорим. Нали разбираш, само ние двете насаме.

Сидни се усмихна, вече бе по-малко изненадана. Въпреки разликата им от пет години, сестра ѝ бе най-близкият ѝ човек. Тъй като бяха отгледани от един почти постоянно отсъстващ баща и безкрайна върволица от сменящи се бавачки и доведени майки, двете бяха много близки помежду си и единствената постоянна величина в ежедневието си. С Изабел си говореха непрекъснато по скайп, докато Сидни живееше в Ню Йорк, но на нея ѝ липсваше точно това — да си говорят лично.

Введе сестра си в дневната и седна на дивана. С нетърпение очакваше да чуе всички подробности, за които не искаше да пита пред Саймън и неговия толкова специален брат — агент Вон.

— Е? Много ли беше изненадана, когато Саймън те помоли да се омъжиш за него? Имам предвид, че сте заедно само от три месеца.

Изабел седна на дивана до нея и подви крака под себе си.

— И да, и не. Това стана, след като проведохме един разговор за още нещо.

— Какво е това „още нещо“?

— Просто му казах, че съм бременна.

— Каквооо? — премигна Сидни. *О, мили Боже.*

В угълчетата на устните на Изабел се прокрадна усмивка.

— Такава бе и моята реакция. А също и на Саймън.

Леле. Сестра ѝ, малката ѝ сестричка, беше бременна. Сидни не знаеше какво да каже, откъде да започне, имаше толкова много въпроси.

— Но това очевидно не е било планирано.

— Ами да, не беше. Преди три седмици реших да отделя на Саймън едно чекмедже, лично за него, в спалнята. Нали разбираш, за да може да държи там своите неща, когато остава да спи при мен. Отворихме бутилка шампанско, за да го отпразнуваме, защото това беше голяма стъпка във връзката ни... и... малко се разгорещихме. Подробностите ми се губят, но май забравихме да вземем кондом навреме.

Сидни посегна към ръката на сестра си.

— Как се чувстваш?

Изабел си пое дълбоко дъх и въздъхна.

— След като открих, че съм бременна, настъпи леко объркване, сетне помислих, че ще трябва да прибягна до разни фокуси с клиентите ми, когато се роди бебето — обясни тя, имайки предвид практиката си като социален работник. — Но мисля, че и двамата със Саймън започваме да настройваме мисленето си на тази вълна.

— Затова ли искаш да се ожениш толкова бързо? Защото... — Тя не искаше да звучи като по-голямата сестра. — Защото смятам, че не е необходимо да се омъжиш, само защото ще имаш бебе.

— Знам. — Изабел я погледна сериозно. — Работата е, че аз наистина исках да се омъжа за Саймън още на втората ни среща. Той е мъжът за мен. А да се оженим преди бебето да се роди, е важно за него, не за мен. Така че нещата може би се развиват малко по-бързо, отколкото си представях, но ще се справим.

Сидни огледа лицето на сестра си за някакъв знак на несигурност.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

Изабел кимна без каквото и да е колебание.

— Напълно.

— Добре тогава. Предполагам, че ще е най-добре да обсъдим плановете за тази сватба. — Тя плесна развълнувано с ръце. — Е, какво имаме? Осем месеца до раждането, а може би дори седем, за да сме по-сигурни?

Изабел нацупи устни.

— Да, обаче има още нещо, което трябва да знаеш. Оказа се, че майката на Саймън е дълбоко вярваща католичка. Притесняваме се, че ще бъде разстроена, ако научи, че съм бременна, преди да съм се омъжила, така че смятаме да направим първо сватбата, а после да им кажем за бебето.

— О, значи ще избягате и ще му пристанеш?

— Предложих тази възможност, но Саймън смята, че родителите му ще бъдат съкрушени и разбити. Така че по-добре да мислим за сватба, преди сериозно да ми е проличало.

— Това е страхотно, Лиз, но мисля, че, че майката на Саймън така или иначе ще разбере, когато пет месеца след сватбата се появи бебе. *Опа, бабо, дядо, здравейте! Аз съм вашият внук!* Освен ако не си

намислила да ѝ кажеш, че в наши дни щъркелите предлагат експресни доставки?

Изабел ѝ отправи един поглед.

— Ха, ха. Очевидно ще трябва да им кажем преди това. Просто не искам жената да бъде разстроена преди сватбата. — Тя замълча. — Всъщност досега не съм я виждала, нито тя мен, и не искам първото ѝ впечатление да бъде, че съм момиче, което е хванало сина ѝ и го е принудило да се омъжи за нея, само защото е забременяло след тримесечна връзка. Не бива да се запозная с бъдещата си свекърва по този начин. Моите бъдещи роднини трябва да бъдат щастливи, че се омъжвам за сина им и свекърва ми трябва да бъде... знам ли... трябва да ми предаде семейните рецепти и да ми покаже как да меся и точа идеалните кори за пай и... и изобщо всички онези неща, които майките правят за дъщерите си. Поне така си го представям.

Сидни почувства как гърлото ѝ се сви леко, знаейки точно какво има предвид Изабел. Тези моменти липсваха и на двете, откакто майка им си отиде от този свят от рак, когато Сидни бе на девет, а Изабел само на четири. И откакто баща им... е, да, трябваше да признае, че баща им не бе типичният татко, нито главата на едно обединено и сплотено семейство.

— Просто искам родителите на Саймън да ме харесат — усмихна се сестра ѝ. — След като разберат колко съм възхитителна и каква идеална двойка сме двамата със Саймън, ще им съобщим новината. И трябва да кажа, че ще трябва да крием не само от родителите му. Тази бременност е нещо специално, нещо лично между Саймън и мен. Не искам купища хора да говорят за зова как съм забременяла преди да се омъжа. Може да си говорят каквото искат, но след сватбата — засега Саймън и аз искаме да го запазим само за нас. Е, и ти също.

Сидни стисна ръката на сестра си.

— Знаеш какво мисля, нали? Мисля, че твоята бременност, не влиза в работата на никой друг, освен на вас двамата. Ще кажеш на хората, когато си готова. Когато Триш беше бременна, тя изчака, докато влезе във второто тримесечие, за да събщи новината. Ти просто ще удължиш малко този срок.

— Правилно — отговори въодушевено Изабел.

— Което значи три месеца. Ще бъде напрегнато, срокът е кратък.
— Сидни премигна. — За твой късмет си имаш агресивна и настойчива кума, която да ти помага.

Изабел прехапа устни и за пръв път тази вечер сякаш се поколеба.

— Да. Така е. Тук има и още нещо, за което трябва да бъдеш абсолютно честна с мен. Търсих навсякъде в града къде може да направим сватбата в следващите три месеца, но всичко бе резервирано, което не е изненадващо. Открих само едно място, което се оказва свободно в съботата преди Деня на труда. Много е красиво.

— Чудесно. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че е „Лейкшор клъб“.

— О!

— Знаех, че идеята е ужасна — побърза Изабел. — Забрави, че съм го казала, Сид.

„Ужасно“ може би бе малко пресилено определение. Но все пак не бе очаквала сестра ѝ да каже, че иска да направи своята сватба в „Лейкшор клъб“ — мястото, където само преди четири месеца самата Сидни бе планирала да се състои нейната сватба.

Като се има предвид как се обърнаха нещата и как тя отмени събитието само две седмици преди насрочената дата, идеята на Изабел да направи своята сватба на същото място бе малко... налудничава. Смахната. Но нима щеше да остави нещо толкова дребно да обърка плановете на сестра ѝ? „Лейкшор клъб“ беше прекрасно място.

Както много пъти през изминалите шест месеца, Сидни загърби сантименталностите и съжаленията, изхвърли чувствата от уравнението и се обърна към прагматизма.

А като прагматичен човек трябваше да каже, че бременната ѝ сестра не би трябвало да бъде спряна да направи своята сватба на мечтите само защото бившият годеник на Сидни бе чукал своята двадесет и четири годишна лична треньорка.

Като взе това решение, тя отговори с решителна усмивка.

— Идеята въобще не е лоша. Както и самият „Лейкшор клъб“.

3

В понеделник сутринта Сидни седеше начело на полираната гранитна маса в една от конферентните зали в офиса на „Монро Илерс“ в центъра на града. Шест чифта очи бяха вперени в нея, очите на мъжете и жените, избрани от най-добрите и най-ярките възпитаници на своите образователни програми и сега имаха успешни кариери като съдружници и анализатори в една от най-известните в страната фирми за частни капиталови вложения.

Мъжете и жените, които тя щеше да ръководи.

За последните няколко седмици беше свикнала с новата си роля, беше се аклиматизирала в компанията и работеше в близко сътрудничество с другите директори за закриването на фонда и довеждането на последния от инвеститорите. Бяха придобили четири милиарда долара чрез привличането на клиенти, сред които имаше корпоративни инвеститори, университетски фондове, частни инвеститори и пенсионни учителски фондове.

Сега беше време да продължат. Имаха парите, така че следващата стъпка бе да намерят компании, в които нейните клиенти биха искали да инвестират. За нея бе настъпил моментът да поеме отговорността и да покаже, че е толкова добра, колкото вярваха партньорите в „Монро Илерс“.

— Е, кой от вас ще ми намери новия „Дънкин Донатс“? — попита тя групата.

Шест чифта очи се спогледаха притеснено, тъй като без съмнение не очакваха подобен въпрос. *По дяволите, нима тя очаква от нас да имаме отговор?* — говореха лицата им. „Дънкан Донатс“ бе един от най-успешните потребителски продукти с частен капитал, появил се през последните години. Компанията бе на ръба да бъде унищожена от „Криспи Крийм“, докато не бе купена от няколко частни инвестиционни фирми, които се заеха да променят маркетинговия план, като го фокусираха върху продажбата на кафе и напитки, вместо на понички. Стратегията се оказа брилянтна: шест години по-късно

частните фондове почти удвоиха инвестициите си, продавайки предприятието с над два милиарда долара печалба.

Но никой директор, независимо колко добър е той, не бива да очаква от подчинените си, нито да гарантира на клиентите, подобна възвръщаемост на инвестициите.

— Спокойно, шегувам се. Вие изглеждахте толкова сериозни, че не можах да устоя на желанието да ви стресна и развеселя.

Тя видя как си отдъхнаха и се отпуснаха в столовете. Това бе първата им обща среща и разбираше, че са нервни. Нямаха никаква представа какво да очакват от стила ѝ на управление и какви са съответно нейните изисквания към тях. Вероятно бяха чули някои неща — как се е наложила от специалист по потребителски продукти до вицепрезидент в инвестиционната банка и може би предполагаша, че ще бъде агресивна и ревностна, каквито бяха повечето нюйоркски инвестиционни банкери, за да се наложи и в новата си роля. И щяха да бъдат прави.

Но имаше разлика между това да бъдеш ръководен от някого, който е агресивен и ревностен, и някой, който просто си е копеле, реши Сидни, след като направи оценка на изминалите осем години от живота си. Така че тази първа фирмена среща беше шансът ѝ от самото начало да установи отношенията, да наложи тона, да покаже какво можеха да очакват тези сътрудници и анализатори, докато работят за нея.

С тези мисли на ум тя събра ръце на масата пред себе си.

— През изминалите няколко седмици се срещнах с всеки от вас поотделно и проведохме най-общи разговори за някои възможности, които искам да опитам с този фонд. Но сега, на тази наша първа обща среща, виждайки ви всички заедно, мисля, че трябва да обсъдим моето специфично виждане за този проект.

Когато за пръв път говорих с партньорите за възможността да дойда да работя в „Монро Илерс“, те ме попитаха каква ще бъде стратегията ми за управление на един успешен фонд. Отговорът ми беше прост: казах им, че обичам да разраствам компании. Търся бизнеси, които имат потенциал — може би една установена фирма, която се бори и се нуждае от нови направления, или вероятно по-малък бизнес, който има пазарна идея, но няма ресурс и средства, за да се

разшири. Точно тук се появяваме ние — намираме потенциала и го култивираме.

И правим много пари за нашите клиенти. Надяваме се.

Сидни зърна редки усмивки. Хората в стаята кимаха и изглежда бяха съгласни с речта ѝ. Сетне пет от шестимата присъстващи на масата отново хванаха здраво огромните чаши с кафе, сякаш кофеинът в тях риташе и щеше да ги обърне.

— Така че възниква въпросът за четири милиарда долара. Кои компании смятаме, че имат подобен потенциал? Оказа се, че имам няколко идеи за това. — Тя включи програмата за презентации на лаптопа пред себе си.

На белия екран се появи снимката на една витрина.

— „Бутици Витамини“. На първо място специализиран търговец, както сами се досещате, на витамини в Средния запад със 125 магазина в дванадесет щата. Миналата седмица се срещнах с инвестиционните банкери, представляващи компанията. Те споделиха с мен, че търсят възможност да се разраснат извън Средния запад, да разширят дистрибуционните си канали и да увеличат значително своето онлайн присъствие. Съвсем ясно показаха, че се интересуват от изкупуване.

Сидни видя, че сътрудниците и анализаторите около масата започнаха усърдно да си водят бележки.

— Между другото, ще бъдете разделени на два екипа и ще си поделите този списък, така че започвайте да мислите в кои компании искате да прекарате следващите четири седмици, за да ги изучите отвън и отвътре. Необходимо е усърдие: всички техни финанси, предстоящите съдебни процеси, кои са техните корпоративни адвокати и колко досадни и настоятелни биха били тези адвокати, ако се наложи да си имаме работа с тях.

Един от сътрудниците, се изсмя. Сетне неочаквано млъкна, сякаш не беше сигурен. Сидни кимна окуражително.

— Не, вие сте напълно прав, това беше още една шега. Нека да не си пречим взаимно, защото ще работим заедно върху този проект през следващите пет или шест години. Чувствайте се свободни да се присмивате, да хихикате или злорадствате над тези мои закачки и забележки, когато ви засегнат или направят лошо впечатление — хей, така ще работим! — Така атмосферата в залата е много по-топла... —

Докато те се смееха, тя натисна едно копче и на екрана се появи логото на друга компания. — Така. Следващата е „Вечнозелените свещи“.

Срещата продължи още тридесет минути, след което членовете на екипа се разпръснаха. Сидни остана още малко в конферентната зала с един от сътрудниците, който имаше някакви въпроси, после се върна в своя кабинет.

Няколко минути по-късно чу почукване на вратата си и вдигна очи, за да види Майкъл Ханшън. Най-младият от тримата партньори в комитетата на фирмата, той бе този, който я убеждаваше най-агресивно и стана неин настойник и ментор, откакто започна да работи за „Монро Илерс“.

— Чух, че си била истински убиец по време на първата ти среща с екипа — похвали я той.

Сидни не спираше да се удивява на скоростта, с която информацията се разпространяваше из службата.

— Как е възможно вече да знаеш това? Срещата приключи само преди пет минути. — Тя поклати глава. — Така ли казаха? Че съм била убиец? — Всъщност трябваше да признае, че се бе опитала да вдигне настроението и духа на групата, но не искаше да изглежда, че се опитва да го направи на всяка цена. Искаше само да остави добро впечатление при първата среща.

— Бюрото на Стейси е точно пред конферентната зала — отговори Майкъл, имайки предвид секретарката си. — Тя ми съобщи какво са си говорили хората, излизайки след срещата. — Той ѝ намигна, преди да си тръгне. — Нямам търпение да чуя плановете ти за фонда.

След като излезе, Сидни се усмихна, мислейки, че наистина бе направила плановете. И те включваха не само работа.

Предстоящата сватба ѝ подсказва някои идеи.

На обяд тя се срещна с Триш в един ресторант между офисите им. Изгаряше от нетърпение да сподели с приятелката си своя план. Но всяко нещо по реда си, едно по едно.

— Е, как мина първият ти ден на работа? — попита тя Триш, която след четири месеца майчинство се бе върнала към задълженията си в „Юнайтед Еърлайнс“, където работеше като връзка с медиите.

— Трябваше да се оправя с цели три кризи. Обичам тази работа — отвърна през смях Триш. С русата си коса, подстригана късо в

стилна прическа и тъмносин костюм, изглеждаше готова да превземе снега. — Но почакай, трябва да направя обедната си проверка. — Тя извади мобилния телефон и двете със Сидни започнаха да ахкат и охкат пред снимките на сина ѝ Джона, които бавачката бе изпратила малко по-рано.

— А как мина остатъкът от уикенда ти? — попита Триш, след като затвори телефона.

— Безкрайно интересно. Имам новини. Изабел ще се жени.

Лицето на Триш засия от изненада.

— Каквооо? Не знаех, че сестра ти се среща толкова сериозно с някого. — Като най-близката приятелка на Сидни още от трети курс, тя познаваше и Изабел от години.

— Всъщност тя и Саймън не се срещат от много отдавна. Само от три месеца — обясни Сидни.

— Три месеца? Боже? И вече са сгодени?

Сидни сви рамене. Триш бе най-добрата ѝ приятелка и тя не искаше да има тайни от нея. Единственото нещо, което я спираше, бе лоялността към сестра ѝ — трябваше да запази бременността на сестра си в чайна.

— Каза, че е убедена, че Саймън е мъжът за нея. Ще се оженят през уикенда в Деня на труда. В „Лейкшор клъб“.

— В „Лейкшор клъб“? — Триш огледа внимателно Сидни. — Това е малко странно, като се има предвид твоята история с това място.

Да. Така беше.

— Изабел ме попита дали ще имам нещо против, ако направи резервации там.

— И ти нямаш нищо против? — попита Триш.

Да. Не. През целия уикенд Сидни бе умувала над това. Но така или иначе даде благословията си на Изабел, затова сега трябваше да се справи.

— Да, разбира се. Всъщност цялата ситуация ме вдъхнови допълнително да върна личния си живот в релси. Реших да започна да се срещам отново с мъже, при това възможно най-често.

— Радвам се да го чуя — отвърна ентузиазирано Триш.

— Знаех си, че ще ме подкрепиш.

— Имах предвид, че отново си готова да се срещаш с мъже.

Сидни се облегна назад с изненада.

— Аз ли? Разбира се, че съм готова. Минаха шест месеца. Вече съм на тридесет и три години. Няма за кога да чакам. Имам планове, имам желаниа, а и биологичният часовник тиктака. Времето неумолимо тече.

Триш вдигна вежди.

— И това ли е причината, която те е подтикнала към тази нова инициатива?

— Да. — Сидни посрещна смело погледа на Триш и потвърди. — Добре де. Признавам, че при новите обстоятелства бих предпочела да не се появявам на сватбата на сестра ми без гадже или придружител. Ако го направя, някой отново ще ми лепне етикета „Горката Сидни“ и ще поклати съжалително глава. А ти знаеш какво е отношението ми към етикетите и снизходителното кимане.

— Да, знам.

Прякорът „Горката Сидни“, придружен с поклащане на глава, беше прозвището, което бившите ѝ колеги в Ню Йорк ѝ лепнаха след проваления годеж. Тъй като и тя, и Броуди бяха инвестиционни банкери в Манхатън, клюката за това как е открила, че той ѝ изневерява, се бе разпространила мълнииеносно. След това в работата си чувстваше много погледи, пълни със симпатия, а някои от по-близките ѝ колеги дори се бяха обадили, писали или наминали да я питат „Как е“. И макар да знаеше, че приятелите и колегите ѝ просто се опитват да бъдат мили, все пак откри, че цялата тази история е невероятно потискаща, трудна за преглъщане и непоносима. Беше нещо, което не искаше да изпита отново на сватбата на сестра си.

— Вече имам профил за запознанства и това е начало, но тази седмица осъзнах, че се нуждая от по-специален план за действие. „Извинението“ на Броуди — Сидни постави подигравателни кавички на думата „извинение“ — за изневярата бе, че бил изпаднал в паника от идеята, че ще се ожени. Направо откачил при мисълта, че това ще бъде „завинаги“.

Триш изсумтя презрително.

— Някога споменавала ли съм ти колко презирам този човек?

— Така че този път няма да допусна подобна грешка. Повече никакви мъже с фобия към обвързване. Никакви свалячи, никакви плейбои, нито мъже с проблеми или драми. Знаех за репутацията на Броуди преди да започнем връзка, но се оставих чарът му да замъгли

моята преценка. Това никога повече няма да се случи. Отсега нататък ще предприема същия подход, който имам в работата — без значение колко добър е кандидатът, колко страхотно изглежда на пръв поглед, ако забележа червен флаг, значи изчезва. Изхвърлям го на секундата.

— Какъв „червен флаг“? — попита Триш.

Сидни се усмихна, беше подготвена за този въпрос.

— Този уикенд предприех няколко разузнавателни стъпки. — Тя извади таблета от чантата си и извика списъка, който бе създала. — Това е компилация от различни статии, които проучих.

Триш прочете списъка със заглавие „Признаци, че той не е готов за връзка“.

— О, боже, тук има повече от тридесет точки.

— Тридесет и четири. Е, съгласна съм, че някои са излишни.

— „Ако той прекалено бърза с връзката, значи и бързо ще излезе от нея.“ „Ако се бави много, значи или не е сигурен за теб, или все още не е приключил предишната си връзка.“ — Триш продължи да чете. — „Не е свободен през уикендите.“ „Не те представя на родителите си или на приятелите си.“ „Не говори за бъдещето.“ „Не говори за миналото си.“ „Няма постоянна работа.“ — Тя вдигна очи. — Това защо?

— Според моите разследвания, мъжете трябва да се чувстват уверени и сигурни в способността си да издържат семейство, преди да пристъпят към дълготрайна връзка.

— Разбирам. — Триш продължи да чете списъка. — „Говори лошо за бившата си приятелка или не иска да говори за нея.“ „Не поддържа стабилни емоционални отношения с родителите си, а повечето от приятелите му са необвързани...“

— Защото мъжете по принцип избират да прекарват времето си с хора, чиито стойности споделят — обясни Сидни.

— А, да. — Триш продължи да чете. — „Не пита как е минал деня ти, не се интересува от работата ти, не се обажда, когато е обещал да го направи...“ — Тя млъкна, но продължи да преглежда останалите точки от списъка. Сетне остави таблета на масата и замълча за малко, сякаш обмисляше внимателно следващите си думи. — Това е много... обширен списък. Без съмнение тук има добри съвети. — Тя протегна ръка и стисна ръката на Сидни. — Но скъпа моя, миличка моя, никога няма гаранция, че няма да бъдеш наранена във връзката си. Без

значение колко внимаваши и колко си бдителна за червените знамена или колко разузнавателни или проучвателни стъпки си направила.

Сидни се замисли. Виждаше деня, в който животът ѝ бе преобърнат наопаки, колко сляпа е била, как историята всъщност бе известна почти на всички и как месеци наред тя се бе чувствала слаба и глупава, направена за смях, виновна и въобще не беше на себе си.

Защото Сидни Синклер, която познаваше, беше силна, самоуверена, умна и схватлива жена. Но с един замах Броуди бе успял да я накара да се съмнява в това.

С тези мисли тя погледна приятелката си в очите.

— Този списък е най-подробното нещо, което имам като гаранция, Триш. Трябва да вярвам в това. Защото съм сигурна, че никога повече няма да позволя да ми се случи още един Броуди. — Тя прибра таблета си, сякаш с този жест искаше да каже, че дискусиата е приключила и се усмихна. През последните шест месеца, бе научила, че най-добрият начин да се справи с какъвто и да е разговор, който става по-личен, е просто да премине към друга тема. — Така. Изникнаха ли зъбки на Джона?

4

Наслаждавайки се на топлото време в ранния юли, Сидни и Триш решиха да повървят пеш до своите офиси, вместо да вземат такси. Докато преминаваха по един от мостовете, които пресичаха река Чикаго, Сидни си спомни нещо.

— О, мили боже! Покрай разговора за сватбата на Изабел, забравих напълно за Вон.

— Кой е Вон? — попита Триш.

— Братът на Саймън. И ти направо няма да повярваш.

Тя разказа на приятелката си всичко с подробности — за не толкова приятната си среща с Вон в кафенето и пълното неудобство, когато налетяха един на друг и трябваше да седят заедно на масата с Изабел и Саймън.

— Агент на ФБР? Я виж ти! — Изражението на Триш стана потайно и закачливо. — А апетитен ли е?

— Значи след цялата тази история за безумното и странно съвпадение, за моята знаменита реч по повод всички оскърбления и обиди, и факта, че ще се наложи постоянно да се сблъсквам с този мъж, ти питаш само дали е апетитен? — Тя поклати глава. — Тришко... от името на цялото женско съсловие, очаквах по-задълбочен въпрос.

Триш мълчеше и чакаше.

— Добре де, страшно апетитен е — призна накрая Сидни. По дяволите, Триш така или иначе щеше да го види на сватбата, така че нямаше смисъл да отрича очевидното. — Когато седна на моята маса, първото, което си помислих беше: „Не мога да повярвам“. За нещастие, след това проговори.

Триш прехвърли ръка през рамото на приятелката си.

— Някъде там стои и чака един безукорен мъж точно за теб. Един апетитен мъж, за когото можеш само да възкликнеш „О, боже!“, който чака своята мис Единствена, за да се ожени за нея.

Сидни се усмихна на това, защото не искаше да разваля хубавото настроение. Но прагматизмът в нея я караше да укротява фантазиите и мечтите си...

Ах. Този неин прагматизъм! Напоследък бе станала дразнещо скептична кучка. Но не и глупачка.

Никога повече глупачка.

В другия край на града в сградата на Федералното бюро за разследване в Чикаго, Вон се взеше с асансьора нагоре към дванадесетия етаж с партньора си — специален агент Сет Хъксли. Дватамата се връщаха от обяд и отиваха на среща с шефа си — специалният отговорен агент или СОА, както го наричаха съкратено, за новото разследване.

— Кого ли ще разследваме сега? Кметът? — попита леко иронично Хъксли.

— Надявам се да не е той. Харесвам го — отвърна Вон, въпреки че заради работата си се бе научил никога да не вярва на политици или на публични личности.

През последната година той и Хъксли се бяха специализирали в операции по прикритие, включващи корумпирани и мръсни държавни чиновници — част от борбата на американската прокуратура срещу корупцията в Чикаго. През последните дванадесет месеца бяха свалили от постовете им един щатски сенатор, един държавен чиновник и трима областни управители, всички за подкупи. Като черешката на всичко скоро арестуваха и един надзирател в щатския затвор в Илинойс, който бе продавал автомати на бивши престъпници.

През осемте години, в които работеше за ФБР, Вон бе участвал в различни отряди, преди да бъде преместен в този на „белите якички“. Началникът му Ник Маккол беше най-старшият агент под прикритие в отряда, преди да бъде повишен преди две години, и офиса трябваше да попълни освободилото се място с друг агент, който имаше подобен опит под прикритие.

Всички специални агенти на ФБР бяха опитни и квалифицирани да се справят с кратки роли на статисти — работа под прикритие, при която агентът има само няколко срещи със заподозрения. Но като

единственият агент, преминал курса за работа под прикритие в Куонтико, Вон беше човекът, от когото разследването имаше нужда.

Това бе повече от добре дошло за него. Той откри, че работата е интересна и предизвикателна, освен това харесваше подготовката зад сцената, която вървеше с всяко разследване. Винаги, когато трябваше да си създаде нова самоличност, обмисляше задълбочено какъв образ ще играе, как трябва да изглежда, на какъв трябва да прилича, какво трябва да облече, каква кола да кара и ако е необходимо, какво оръжие трябва да носи, като се започне от отличителните белези — черти и външен вид. Трябваше да бъде този лош човек, когото играеше, защото без внимателно изпитване на детайлите, щеше да провали цялото разследване. Или да бъде убит.

Докато стоеше в асансьора, Вон се помъчи да върне усмивката си, наблюдавайки как Хъксли внимателно оправя кърпичката в джобчето на своя ушит по поръчка костюм. За разлика от своя изтънчен и взискателен партньор, Вон нямаше нито кърпичка в джобчето, нито специално ушит костюм. Всъщност от много време нямаше дори вратовръзка, която свалеше от врата си още в десет сутринта.

Той беше скептичен, когато Хъксли за пръв път бе определен за негов партньор преди две години. Всичко, което знаеше тогава, бе, че по-младият агент бе завършил право в Харвард, беше се присъединил към отряда за разследване на държавни чиновници веднага след завършването на Куонтико и носеше джапанки „Ралф Лорън“ в съблекалнята на фитнеса.

Но той можеше да разбере защо ги бяха събрали заедно. Задачите под прикритие на Вон включваха много променливи и неизвестни и най-добрият начин да се справи с променливите и неизвестните беше да планира всяка възможна непредвидена случайност. Точно тук се намесваше Хъксли — без съмнение той бе най-организиранят, най-ефективният и ориентиран в детайлите агент, когото Вон въобще бе срещал. Поради това, колкото и да бе изненадващо, тяхното партньорство бе доста успешно. Вон беше фронтменът, знаменосецът на бойното поле, поемайки различни роли под прикритие, докато Хъксли сръчно и умело наблюдаваше и контролираше като под микроскоп всички детайли извън сцената.

— Започваме тренировките днес — съобщи Вон.

Асансьорът стигна до дванадесетия етаж и двамата излязоха от него.

— Морган ще ни чака ли в съблекалнята? — попита Хъксли.

Вон кимна.

— В шест часа. — Седмица по-рано той бе декларираше, че заедно с най-близкия си приятел — заместник-прокурор Кейд Морган, ще участват в триатлона на Чикаго. Решението му бе продиктувано от две причини: първо — обичаше физическите натоварвания, а Кейд, който бе бивша футболна звезда в колежа, мислеше по същия начин, и второ: чувстваше, че Кейд се нуждаеше от някакъв вид активност, за да се разсее, откакто отчуждения му баща си бе отишъл след тежка битка с рак на мозъка. Кейд бързо бе приел идеята за триатлона и Хъксли също се присъедини към него, а днес тримата щяха да започнат единадесетседмична тренировъчна програма за подготовка за големия ден.

— Предполагам, че вече си поръчал водоустойчив костюм „Ралф Лорън“ с монограма ти? — попита го саркастично Вон.

— Проверих. Не правят такива — отвърна Хъксли.

— Знаеш ли, Хъкс, страшното е, че нямам никакво понятие кога се майтапиш и кога си сериозен. — Двамата завиха по коридора и спряха пред офиса на Главния.

— Може да влизате. Чака ви — подкани ги секретарката на Ник. Когато приближиха вратата, Вон видя, че шефът им беше зает.

Той крачеше пред Джак Палас — старши агент от отряда за „тежки престъпления“.

— Цялата работа е възмутителна и скандална! Значи са те притиснали в ъгъла и са те омагьосали със сладки приказки, след което са ти взели всяка стотинка? Аз бих привикал всеки от тях поотделно тук, задето надуват цените.

— Тази седмица двамата с Джордан ходиха да пазаруват детска количка — обясни Джак, докато Хъксли и Вон влязоха и седнаха пред бюрото на Ник.

— Тези неща струват повече от първата ми кола — оплака се Ник.

— Бебетата не са евтини. — Джак вдигна глава. — Я ми напомни — ти колко ще имаш?

Тъй като ценеше високо работата му, макар че не бе толкова добър приятел с Ник, колкото с Джак, Вон глътна усмивката си и запази лицето си непроницаемо. Само преди няколко седмици Ник и жена му бяха разбрали, че тя е бременна с близнаци. В продължение на няколко дни след шокиращата новина агентите на ФБР в Чикаго наблюдаваха с чувство за забавление и през смях как техният безстрашен ръководител върви из офиса си като замаян и си мърмори: „Ама те са две“ на всеки, който го поздравяваше.

Сега, след като вече се бе възстановил от шока, Ник само се разсмя.

— Две. Надявам се, че следващият видеозон няма да ни изненада с още две. — Той отиде зад бюрото си и седна.

Сетне сложи ръце пред себе си.

— В, момчета, да се хващаме за работа. Както споменах по-рано, имам нова задача за вас двамата. Тя ще включва известна работа под прикритие — обърна се към Вон и Хъксли. — В петък вечерта Джак е приел телефонно обаждане от един от неговите доверени информатори и е получил сведения, които със сигурност заслужават нашето внимание.

Той се обърна към Джак.

— Защо ти не ни разкажеш?

— Името на агента е Хектор Батиста — започна Джак. — Работи в автомобилен сервиз на Саут Сайд. Срегнах го преди няколко години, докато работех под прикритие по случая Мартино. Тогава беше дребен контрабандист, който крадеше главно от автомати за цигари и монети, но тази му кариера приключи, след като Щатския прокурор закри организацията на Мартино. Батиста все още надава ухо и слуша, а в миналото ни е давал полезна и солидна информация.

— Платен информатор ли е? — попита Вон.

— Да. Освен това ми дължи услуга — отвърна Джак, с което искаше да каже, че заслужава доверие. — Той ми се обади в петък сутринта и малко след това се срещнахме за кратко. Каза, че в Чикаго има полицаи, които кара глобите за превишена скорост и неправилно паркиране да изчезват срещу съответно заплащане. Името му е Крейг Притчет. Вече проверих — работи в петнадесети участък. Според Батиста, след като обсъдили глобите, Притчет намекнал, че е чул за „врзките“, които Батиста има. Тогава моят човек усетил, че оттук

може да изскочи голям заек и го окуражил да говори. И той продължил. Разказал му за някои контрабандни практики, които прилагал с други полицейски служители — продължи Джак. — Попитал го дали не познава хора, които ще се заинтересуват от тези услуги. Притчет се похвалил, че тъй като той и момчетата са полицаи, можели да пренесат през града всичко, без да бъдат спрени или арестувани. Споменал цигари, крадени стоки... и оръжия.

При последните думи Вон вдигна вежди. Чикаго имаше най-строгите закони за контрол на оръжията в Съединените щати и действащ закон, който се опитваше да спре потока от нелегални оръжия, внасяни от други щати с по-леки закони в областта. Като полицейски служители Притчет и приятелите му трябваше да помагат във войната с престъпността, а не да вкарват допълнително оръжия, които щяха да отидат право в ръцете на престъпниците.

— Мисля, че контрабандният кръг на Притчет трябва да бъде изваден от бизнеса — рече той.

— Ще пратим Батиста обратно при Притчет и той ще каже на ченгето, че познава някой, който може да се интересува от услугите му. — Ник се обърна към Вон. — Как ще се чувстваш в ролята на търговец на оръжие през следващите няколко месеца?

Вон знаеше, че ще се чувства много добре, след като благодарение на тази задача щяха да хванат няколко корумпирани ченгета.

— Още днес следобед започвам да разработвам легендата — обърна се той към Ник, имайки предвид различните подробности, като лична карта, телефонни номера, адрес и други детайли, шито щяха да поддържат новата му самоличност под прикритие.

Ник кимна.

— Добре. Като бивш полицейски офицер, приемам подобно предателство много сериозно. Хайде да покажем на тези задници какво се случва с мръсните ченгета, които продават контрабандно оръжие в този град!

— Готови за рокендрол — отговори Вон от името на Хъксли и от свое име. — Смятай го за изпълнено, шефе.

След като срещата приключи, Джак последва Хъксли и Вон до седмия етаж, където бе разположен отрядът за разследване на

престъпления в държавния сектор, и им даде още допълнителна информация за Батиста.

— Ще ти уредя среща с него по-късно през тази седмица — обеща Джак на Вон, преди да си тръгне.

— Чудесно. — Вон седна в своята кабинка и се приготви да започне работа по легендата си, когато мобилният му телефон зазвъня. Погледна и видя. Че е брат му.

— Знам, че е неочаквано, но искам да те питам дали си свободен в събота вечер?

Всъщност имаше насрочена среща с една разследваща репортерка от „Трибюн“, с която се бе запознал няколко месеца по-рано. Тя бе на двадесет и шест, силно отдадена на кариерата си и не проявяваше никакъв интерес към сериозни връзки на този етап от живота си. Двамата се виждаха от време на време за питие, вечеря и... тези три неща.

— Имам планове, но нищо важно — отвърна Вон. — За какво става дума?

— Бащата на Изабел и доведената ѝ майка организират своето ежегоден лятно парти в събота и са решили да обявят официално нашия годеж.

— Звучи много лъскаво.

— О. Да, и определено е лъскаво. Бащата на Изабел ръководи хедж фонд и има огромна къща на Норт Шор. Така че извади раирания си костюм, защото са ти изпратили покана.

Раирания костюм? Да, Вон имаше три такива в гардероба си, за турнирите по крикет и градинските партита, на които го канеха. *Ха, ха.*

— Сега, като си помисля, не мога да отменя съботните си планове. Защото те ще доведат до почивка и удоволствие, докато това парти звучи... доста досадно и натоварващо.

Саймън се разсмя.

— Значи ще се видим там в седем вечерта?

Вон вече бе взел химикал, за да запише адреса.

— Хей, вече познаваш Сидни рече Саймън окуражително. — Ето ти например един човек, с когото можеш да говориш.

Да бе, сигурно.

5

Вон излезе на терасата, която гледаше към градините зад приличащото на замък имение на Рос Синклер в стил Тюдор и моментално видя, че брат му не се шегуваше за каймака на обществото. Докато кръжеше из безукорно подредената, поддържана и подстригана морава и градини със скулптори, той пресметна, че има поне 200 официално облечени гости. Сервитьори в смокинги разнасяха табли с ордъври, вино и шампанско, докато един струнен квартет свиреше от балкона на втория етаж на къщата.

Спокойно можеше да каже, че това бе доста по-различно от „летните партита“, на които той и Саймън бяха присъствали, докато растяха в Епъл Каньон, Уисконсин с население 3468 жители след последното преброяване.

Вон забеляза Саймън и Изабел в другия край на терасата. Те говореха с няколко двойки, които изглеждаха между 40 и 50 годишни. Не успя да сдържи усмивката си при вида на брат си, който бе графичен дизайнер и обикновено се обличаше небрежно със светлокафяви ежедневни панталони и ленена риза, но си помисли колко горда щеше да бъде майка им да види по-малкия си син издокаран и толкова привлекателен.

Саймън забеляза брат си и също се усмихна.

— Ето го и него. Говорехме за вълка, а той — в кошарата.

— Саймън разказваше на всички как когато завършил гимназия, взел решение да се премести в Чикаго, след като живял с теб през лятото — обясни Изабел.

— Всъщност истината е, че реших да се преместя в Чикаго въпреки факта, че живяхме заедно онова лято — поправи я Саймън, докато плесна ръка за поздрав с брат си.

— Моят брат, вечният комедиант — засмя се Вон и стисна ръцете на всички от групата. Запознанството бе осъществено. Очевидно двойките бяха приятели на доведената майка на Изабел — Джени. След няколко минути още една двойка се присъедини към тях

— висок мъж на около 60 години с прошарена коса и пронизателни синьо-зелени очи и красива брюнетка, най-малко с двадесет години по-млада от него.

— Татко, Джени, това е братът на Саймън — Вон — представи го Изабел. — Вон, това са баща ми Рос Синклер и съпругата му Джени.

— О, агентът от ФБР — рече Рос, като го гледаше отвисоко и стисна ръката му. — Бяхте ли с момчетата, арестували онзи деветнадесет годишен младеж, който планираше да сложи бомба в „Ритли Фийлд“? — попита, имайки предвид един случай, който всички местни медии описваха напоследък.

— Не, сър. Това е работа на агентите от антитерористичния отряд.

— Така ли? — Рос неочаквано придоби изражение, все едно разговорът му стана досаден. — А вие от кой отряд сте?

— За разследване на престъпленията на „белите якички“.

Рос вдигна вежди.

— Арестували ли сте някога управител на хедж фонд? — пошегува се саркастично той, което предизвика смях сред останалите.

— Арестувам само тези, които са извършили престъпление.

Рос го погледна отново — очевидно го претегляше позадълбочено, сетне се обърна да поздрави гостите, които току-що пристигаха.

Саймън се наведе така, че само Вон да го чуе.

— По същия начин премина и моят първи разговор с него. И всеки друг след това. Той е костелив орех.

Какъвто бащата, такава и дъщерята, помисли си Вон.

Един сервитьор спря да им предложи шампанско, което той отказа. Но когато се обърна, очите му зърнаха една позната фигура на поляната. Сидни.

Тъй като тя не гледаше към него, той си позволи да я огледа. Всъщност трябваше да признае, че не бе запознат много с дамската мода, но предположи, че розовата ѝ рокля със сигурност имаше етикет на скъп моден дизайнер. Колкото и да струваше, дрехата си заслужаваше всяка изхарчена стотинка. Тя се спускаше асиметрично около краката ѝ, а един надиплен ръкав падаше закачливо от дясното

рамо. Комбинирана с високите токчета ѝ придаваше едновременно елегантен и много сексапилен вид.

Сидни държеше едната си ръка на бедрото, докато говореше с някаква двойка, които очевидно бяха на годините на баща ѝ. Сякаш усетила погледа му, тя вдигна глава и очите им се срещнаха.

Огледа светкавично костюма му без вратовръзка и ризата с разкопчана яка. Сетне с подчертано незаинтересовано движение отвърна поглед от него и се върна към разговора със събеседниците си.

Значи така щяха да се надиграват тази вечер. Това напълно го устройваше.

През следващия половин час, той обикаляше със Саймън и Изабел и водеше кратки учтиви разговори за сватбата или забавляваше групата със смешни анекдоти и случки от живота на Саймън, като кум и по-голям брат. По някое време Рос пристъпи в центъра на терасата, за да вдигне тост. Хората, които се разхождаха по моравата, приближиха и се скупчиха пред него.

— Джени и аз искаме да ви благодарим, че дойдохте — започна бащата на Изабел с увереността на човек, който е свикнал да говори пред много хора. — Чудесно е, че успяхте да се присъедините към това щастливо събитие. — Той погледна по-малката си дъщеря и бъдещия си зет. — Както много от вас знаят или не знаят, неотдавна Изабел и Саймън започнаха да се срещат. Така че, когато миналата седмица тя го доведе на вечеря, а той ме дръпна встрани и поиска моето съгласие да се ожени за нея, първият ми въпрос беше... — Той наклони глава, имитирайки конфуз и объркване. — „Как се казвате, младежо?“

Тълпата избухна в смях.

— Саймън отговори естествено Саймън.

Тълпата отново се разсмя.

— Саймън, точно така — продължи драматично Рос. — Но след като стресът отмина, вторият ми въпрос беше към Изабел. А той бе следният „Щастлива ли си с този младеж?“ — Той се усмихна на дъщеря си. — И тя без колебание отговори „да“.

Тук направи пауза, докато тълпата ахкаше, а Саймън и Изабел обмениха нежен и любящ поглед.

— Аз исках да чуя само това. — Рос вдигна чашата си. — Така че, бих искал да вдигнем чаши, за да поздравим щастливата двойка и

да им пожелаем да продължат своето пътуване заедно. За Изабел и...
— Той спря и направи физиономия, все едно беше забравил името.

— Саймън! — отговори тълпата с викове и смях.

— Е, все някой ден ще го запомня — отвърна Рос през врявата.

Всички заръкопляскаха на госта и отпиха от чашите си с шампанско.

Гостите се разделиха на отделни групички, които говореха и се смесваха. Саймън и Изабел прекосиха терасата. След като установи, че няма с кого да говори, Вон реши да разгледа градините.

Тръгна към стълбите и за късмет двамата със Сидни се сблъскаха точно там.

— Здравей, Вон — поздрави с любезна усмивка тя.

— Сидни... Радвам се да те видя отново — отвърна той не помалко любезно. Двамата заслизаха заедно.

Навеждайки се леко към него, тя заговори така, че никой друг да не я чуе.

— Ще се разделим най-долу. Нали?

— Добре. Аз ще тръгна надясно, а ти наляво.

Някаква жена мина покрай тях и се усмихна, когато ги видя един до друг.

— Хей, знаете ли, че ще изглеждате прекрасно, когато вървите по пътеката към олтара?

Вон присви очи.

— Ние сме другите брат и сестра — поправи той жената.

— Тя имаше предвид, когато излизаме след края на службата — обясни Сидни, докато стигнаха края на стълбището.

— Така ли? — Е, това определено имаше повече смисъл.

— Знаеш ли, през следващите три месеца вземи да провериш в гугъл какви са задълженията на кума. Приеми го като приятелски съвет — завърши на раздяла тя с изкуствена усмивка, ако някой случайно ги наблюдаваше.

Вон я хвана за ръката и я спря рязко, преди да се обърне и да тръгне.

— Какво каза? Три месеца ли?

Сидни завъртя очи.

— Е, предполагам, че вече са единадесет седмици.

Той нямаше това предвид.

— Моят брат и твоята сестра *ще се оженят* след единадесет седмици? — Не беше експерт по сватбите, но този срок му се стори прекалено кратък. Като нещо... *странно и прибързано*.

Сидни направи пауза.

— Не знаеше ли? Предполагах, че са ги казали датата. Сватбата ще бъде в съботата преди Деня на труда.

— Не знаех.

— О. — Тя се смути, сякаш не бе сигурна какво да отговори. — Е, сега вече знаеш. — И с тези думи тръгна по алеята, която пресичаше голямата морава встрани от къщата.

Единадесет седмици.

Все още предъвквайки информацията, Вон тръгна в противоположната посока, чудейки се дали имаше някаква особена причина Изабел и Саймън да бързат толкова много да се оженят. Понеже нямаше никой, с когото да говори в момента, той реши да хвърли малко светлина върху загадката чрез разузнаване. Като се преструваше, че се възхищава на градината, намери едно удобно място, което му позволяваше да наблюдава Изабел и брат си, застанали на терасата и увлечени е разговор с другите гости.

Един сервитьор приближи до тях, предлагайки на групата още шампанско. Изабел отказа и докато сервитьорът предложи таблата на съседния гост, Саймън намигна дискретно на годеницата си.

Хм, интересно.

Около девет часа Вон беше готов да си тръгне.

Беше му топло със сакото, което по логични причини не можеше да свали, и напълно бе изразходвал способността си да води любезни и учтиви разговори с купища хора, които дори не познаваше.

Чувствайки се напълно изтощен от безсмисленото бърбене, той реши да си вземе някакво питие, преди да поеме към къщи. Тръгна към бара, които бе в единия ъгъл на терасата и предлагаше сода.

С питие в ръка, той се наведе над перилата, наблюдавайки хората. През последния час бе следил внимателно брат си и бъдещата си снаха и отбеляза, че цялата вечер тя не пи никакъв алкохол. Вероятно подобно поведение не означаваше нищо. Може би тази вечер щеше да шофира. Или просто не носеше на пиене.

Или беше бременна.

С това подозрение на ум Вон безцеремонно спомена пред Саймън и Изабел, че е научил, че трябва да отбележи в календара си датата преди Деня на труда. Двата се смутиха и побързаха да се впуснат в някакво сложно и увъртяно обяснение за това колко великолепен бил изгледът от терасата на кънтри клуба на баща ѝ и как Изабел винаги била искала да направи сватбеното си парти там, но единствената свободна дата преди април била тази, а всички знаели колко е непредсказуемо времето в Чикаго по това време на годината и освен това не искали да чакат толкова дълго, защото Изабел мислела да разшири социалната си дейност догодина, а пък ако това съвпаднало със сватбата, просто щяло да ѝ се събере прекалено много работа.

Аха. Ясно.

През цялото време Вон кимаше разбиращо и претегляше всяка тяхна дума. Но след като през последните осем години бе разпитвал толкова много хора, беше убеден, че историята е прекалено идеално измислена, прекалено подробна и с много детайли. Това бе една от основните грешки, които хората правеха, когато се опитваха да излъжат.

Онова, което не можеше да разбере обаче, беше защо Саймън се чувстваше длъжен да го лъже за бременността на Изабел.

Заради майка им? Добре, това го разбираше. Катлийн Робъртс произхождаше от силно религиозно, католическо ирландско семейство и имаше консервативни възгледи относно реда, по който трябваше да се случват нещата — първо сватба, после секс, накрая бебе. Вон не се съмняваше, че майка му щеше да бъде силно разстроена, ако научеше, че един от синовете ѝ е забременил жена без брак. Не ядосана. Просто... разочарована.

А като добри ирландски момчета Вон и Саймън не обичаха да разочароват майка си.

Очевидно обаче, ситуацията между него и Саймън беше различна. Разбира се, брат му можеше да му се довери за неща като тези — те винаги бяха близки и се разбираха отлично. Или поне той винаги бе смятал, че е така.

Вон се замисли върху този въпрос, докато допиваше содата си. Тъкмо пиеше последната глътка, когато нещо привлече погледа му. Сияние от розово и червеникаво вляво.

В интерес на истината роклята и косата привличаха вниманието му неведнъж тази вечер. Сидни бе навсякъде, усмихваше се, поддържаше разговори, смееше се и както изглежда, винаги попадеше в обсега на погледа му със своите елегантни крака и този проклет паднал от рамото ѝ ръкав. Много хитър номер, разкриващ само част от кожата, което караше един мъж да си представя... и да си представя... хм, разни неща.

Неща, които един мъж определено не биваше да мисли за жената, която избягваше цялата вечер.

Като пропъди всички тези опасни и порочни мисли от главата си, Вон остави празната чаша върху подноса близо до бара. И в този миг дочу разговора на групичка жени, застанали зад него.

— ... чух, че приемът ще бъде в „Лейкшор Клъб“ — рече едната.

— Не бе ли това мястото, където щеше да е сватбеният прием на Сидни? — попита другата.

— Да. Може би Изабел ще използва роклята и воала на сестра си. Така или иначе все някой трябва да ги носи — коментира злобно първата.

— Няма начин. Това носи нещастие. Ти нали си чула, какво е станало? Как е открила, че годеникът ѝ я мами? — продължи втората жена.

— Шъът — просъска трета на първите две. — Тихо! Млъкнете! Сидни стои на една крачка прошепна тя.

Вон погледна през рамото си и видя Сидни да говори с двама мъже, които ако си спомняше точно сред вихрушката от запознанства, работеха в хедж фонда на баща ѝ. Тя стоеше близо до клюкарстващите жени, така че бе напълно възможно да е чула разговора им. Но изражението ѝ не показваше нищо.

Тогава сякаш чу собствения си глас.

Е, добре. От името на цялото мъжко население, нека аз да бъда първият, който ще ти се извини за онова, което той е направил. Каквото и да е то.

Тя беше... малко саркастична в кафенето. Може би повече от малко. Със сигурност не беше се опитала да... да го обиди с речта си. И все пак, след като научи, че бившият ѝ годеник я мамел, той почувства вина заради коментара си тогава.

Определено беше време да каже „лека нощ“.

Вон откри Изабел и Саймън с намерението да се сбогува набързо и да се измъкне. Но вместо това те го представиха на още хора, които бяха очаровани да научат, че е агент на ФБР и моментално го затрупваха със стандартния поток от въпроси: *Носите ли оръжие?*

Да.

И в момента ли го носите?

Да.

Може ли да го видя?

Не.

Колко хора сте арестувал?

Вероятно по-малко, отколкото очаквате, работата под прикритие изисква време.

Вие работите под прикритие? О, Боже, колко вълнуващо! И как е?

И така нататък, и така нататък.

Успя да се отърве чак след двадесет минути. Реши да заобиколи къщата, вместо да влиза вътре, смятайки, че това ще бъде по-бързият начин да се измъкне. След като тръгна по павираната алея покрай плувния басейн и къщата за гости, свали сакото, после навлезе в една уединена градина с елегантен фонтан на три нива.

И там на една пейка, скрита от останалите гости, седеше Сидни. Тя скочи, очевидно изненадана от появата му. За част от секундата той се почувства виновен, че попречи на уединението ѝ. Реши, че е чула клюките за себе си и е дошла тук, за да избяга от тях и да се спаси от партито.

Но тогава тя проговори.

— Пак ли ти?

— Пак аз — отвърна провлачено той. Сякаш вината за това, че пътищата им постоянно се пресичаха, бе негова. Ако зависеше от него, той и заядливата госпожица Сидни Синклер щяха да вървят в две съвсем противоположни посоки. Леле, остро деколте на тази рокля падаше доста по-дълбоко, отколкото бе забелязал.

Това са женски фокуси, Робъртс. Стегни се.

— Тъкмо си тръгвах.

— И аз така си помислих. — Погледът ѝ попадна върху сакото му, праметното небрежно през рамо. — Сигурно си се сварил в това нещо.

— Рисковете на професията.

Тя го изгледа объркано.

— Какво искаш да кажеш?

— Смята се за лош вкус агент на ФБР да носи оръжието си на показ — обясни той.

— О. — Очите ѝ слязоха надолу към бедрото му, където висеше неговия глок. — Трябва да си много изобретателен, когато носиш бански.

Ако срещу него беше друг човек, Вон би приел това за шега. Но с тази жена, не беше сигурен. Той наведе глава, опитвайки се да разчете изражението на лицето ѝ, и я огледа.

По дяволите, този паднал ръкав на рамото! Неочаквано изпита непреодолимо желание да протегне ръка и да го вдигне обратно.

Или може би да го свали?

Сетне очите им се срещнаха на меката светлина на фонтана.

— Ти каза, че ще си тръгваш? — попита тя.

Точно така.

— Приятно прекарване, Сидни. Наслаждавай се на партито.

Сетне се завъртя на пети и се отдалечи, а звуците на струнния квартет постепенно заглъхнаха в мрака.

6

В понеделник след работа, Вон се срещна с Хъксли и Кейд в модерно обзаведената гимнастическа зала на втория етаж в сградата на ФБР. Те вече втора седмица тренираха за триатлона, което означаваше, че към петдесетминутното бягане на открито бяха прибавили и обичайната си тренировка по вдигане на тежести.

Докато тичаха, говориха главно за офицер Притчет и неговия контрабанден кръг. Тъй като Кейд бе в специалната група към офиса на Щатския прокурор — отделът, който се занимаваше със случаите на корупция — той често работеше като консултант по правните въпроси, които възникваха по време на разследванията, водени от Вон и Хъксли.

— Миналата седмица се срещнахме с Батиста — каза Вон на Кейд. Когато започнаха четвъртата обиколка по пистата. — Той се съгласи да уреди среща с Притчет и да носи подслушвателно устройство. Ще му каже, че познава човек, който иска някои неща да бъдат преместени от точка А до точка Б. Тук се намесвам аз.

— Как ще се казваш този път? — пошегува се Кейд, имайки предвид големия брой идентичности, които Вон бе използвал и разигравал през годините като част от различните операции под прикритие.

— Марк Съливан. Търговец на оръжие. Карам „Хамър НЗ“, нося скъпи костюми и пистолет „Кимбър 1911“ — отговори Вон.

— Нямам никаква представа какво е това — обади се Кейд.

— Казано просто оръжие за перчене. — Той изпипваше много внимателно детайлите, когато създаваше версията си за прикритие.

След тренировката в съблекалнята Кейд и Хъксли попитаха за партито по случай годиша. Двата бяха срещали брат му Саймън няколко пъти.

— Не сте виждали такова място — обясни Вон, докато се сушеше след бързия душ. — Огромно имение на брега на езерото, плувен басейн, къща за гости, всичко, което можеш да си помислиш.

Бащата на Изабел ръководи хедж фонд. Очевидно изключително успешно.

— А ти одобри ли бъдещата си снаха? — продължи да пита Кейд.

— Да. Изглежда страхотно момиче.

Ако знаете сестра ѝ каква е...

Хъксли го огледа, докато обуваше боксерките си.

— Какво „но“?

— Няма никакво „но“ отвърна Вон. — Харесвам годеницата на Саймън. И за негов късмет тя е наследила всички добри гени в това семейство.

Кейд свъси вежди.

— Ето пак този поглед. Сякаш искаш да кажеш още нещо.

Вон се разсмя, докато навличаше дрехите си.

— Какъв? За какво говориш?

Кейд обаче продължи.

— Хъксли тъкмо обу белъто си. Откакто вие двамата сте партньори, ти никога не си пропуснал възможността да се присмееш на факта, че си глади гащите с ютия.

— Хей! Така се сгъват по-лесно и заемат по-малко място в чекмеджето — оправда се Хъксли.

Кейд погледна Вон.

— Е? Какво става? Изплюй камъчето.

Вон погледна упоритото изражение на приятеля си и разбра, че няма измъкване. Всяко отричане от негова страна щеше да доведе до нови и нови въпроси. Затова въздъхна примирено.

— Добре. — Помисли откъде да започне. — Изабел има сестра.

Хъксли завъртя изразително очи.

— Аха! Така кажи де!

— Не, не. Не е това. Между мен и нея няма нищо — побърза да обясни Вон. — Жената е... — Той направи пауза, опитвайки се да намери точната дума. Зърна един друг агент — Сам Уилкинс, да минава покрай гардеробчетата. Този мъж бе вървяща енциклопедия. Жив речник. — Хей, Уилкинс! Коя дума използва онзи ден, за да опишеш една свидетелка, която бе спорила с теб?

— Свадлива — отговори Уилкинс. — Означава заядлив тип, винаги готова за кавга.

Вон кимна със задоволство, смятайки, че това определение чудесно подходеше, за да бъде описана Сидни Синклер.

— Това е. Свадлива.

— Означаваше също и кавгаджийка — извика Уилкинс от съседната пътека между гардеробчетата.

— Благодаря ти, Мириам-Уебстър^[1] — извика на свой ред Вон с леко ръмжене. — Мисля, че схванахме.

Кейд вдигна вежди.

— Ясно. Кавгаджийката има ли си име?

Тъй, тъй, Вон, ето че попадна право в капана.

— Сидни.

— Но ти току-що си се запознал с нея. За какво бихте могли да се скарате?

— Е, всъщност е по-сложно. Срегнахме се предишния уикенд. Саймън и Изабел ни поканиха на вечеря, за да ни съобщят за годеща си.

— И тогава ли се поскарахте? — попита Кейд.

Вон започна да увърта.

— Ееее, не беше точно тогава. Технически, кавгата се случи преди вечерята, в едно кафене зад ъгъла. — Той замълча. — Когато се опитах да я свалям.

— Свалял си сестрата на бъдещата си снаха? — попита изумено Хъксли. Тонът му подсказваше, че не одобрява такова нещо.

— Тогава не знаех, че е сестра на Изабел — отговори в своя защита Вон. — Видях страхотна, сексапилна, самотна жена и се задействах. Това е всичко, което направих.

— И как разбра, че е самотна? — попита Хъксли.

— Дори разбрах, че беше на първа среща. Но нещата между нея и мъжа се провалиха, така че отидох и се опитах да привлека вниманието ѝ — обясни накратко той какво се бе случило.

— И какво стана?

— Нищо. — Вон дръпна ципа на панталона си и видя как приятелите му едва се пребориха да скрият усмивките си. — Тя ми направи профил.

Кейд не можеше да се сдържа повече и се разсмя на глас.

— Да се махаме оттук.

Вон грабна сака си и затвори гардеробчето със замах.

— Говоря сериозно. Каза ми, че съм се навъртал с „очевидно здравословното си его“ и ме сравни с дете в магазин за бонбони, когато ставало дума за жени. Опитвал съм се да напълня ръцете си с колкото може повече лъскави лакомства.

Кейд стисна устни.

— Как смее! Това е толкова... — Той се замисли, сякаш търсеше най-добро го определение.

— Толкова точно. Какво невероятно попадение. Много проникателна дама — довърши изречението му Хъксли.

Двамата изпаднаха в луд смях. Вон ги изгледа гневно.

— Започвам да си мисля, че вие момчета се забавлявате яко на мой гръб.

— О, определено — потвърди все още смеейки се Хъксли.

— Но защо? — попита раздражено той. Те бяха най-близките му приятели, което означаваше, че би трябвало да са на негова страна.

Кейд отговори на въпроса с въпрос.

— Кога за последен път си получавал отказ от жена, Робъртс?

Вон млъкна, трябваше да помисли.

Ето, затова се — забавляваме — ухили се Кейд, отбелязвайки точка за техния отбор.

— Сигурна съм, че ще бъде тук всеки момент — поклати убедено глава Сидни.

Джаки, съсобственичката на магазина за булчински рокли, която бе успяла да вмъкне Изабел по време на обедната почивка като услуга за приятелка, се усмихна учтиво.

— Няма проблем.

Сидни предположи, че приятелката ѝ бе усъвършенствала това „няма проблем“ като отговор на различни коментари, забележки, въпроси и ситуации, за да не влиза в спор с по-заможните и често спривава клиенти на бутика. Въпреки това се чувстваше неудобно заради закъснението на Изабел — нещо, което въобще не бе присъщо за сестра ѝ. Тя провери колко е часът и тъкмо щеше да изпрати съобщение, когато вратата се отвори и Изабел влетя вътре като вихър.

— О, боже! Къде е тоалетната? Трябва веднага да отида! — извика тя на Джаки.

С отворена уста жената посочи коридора вдясно.

Изабел излетя като светкавица.

Миг по-късно една врата се тресна в дъното на коридора. След сконфузено мълчание, Сидни се обърна и мило се усмихна на Джаки.

— Е, поне вече е тук. Имаме напредък.

— Вероятно имате някаква представа за вкуса на сестра си и можем да прегледаме роклите, които съм приготвила? — предложи Джаки. — Опасявам се, че изборът не е много голям. Заради краткия срок единствената възможност е Изабел да си избере рокля от тези, които имаме в наличност с нейния размер.

Пет минути по-късно, Сидни се озова в пробната, заобиколена от метри тюл, коприна, сатен и органза. Тя прехвърли роклите, които Джаки бе избрала за сестра ѝ, и се спря на класическа кройка с висока талия, едно рамо и изящен корсаж от най-фина коприна. Приличаше на роклята, която бе поръчала за собствената си сватба в Ню Йорк. Опипа с пръсти деликатната материя, докато спомените нахлуха в главата ѝ — първия път, когато Броуди я целуна на стълбите пред апартамента ѝ в Сохо, спонтанното му предложение в Сентрал Парк, вълната от вълнение и щастие, която почувства, докато пробваше собствената си сватбена рокля за последни корекции, само две седмици преди сватбата. И изгарящия гняв от предателството на Броуди.

Вратата на пробната се отвори. Изабел пристъпи и се отпусна на мекия диван.

— Да, това не е никак забавно — простена тя.

— Сутрешно гадене? — Сидни седна до сестра си на диванчето.

— А също така и следобедно, и вечерно. Докторът каза, че може да се случи по всяко време. Урааа! — извика Изабел, вдигайки юмрука си победоносно и подигравателно. — Тази седмица трябваше да избягам от четири срещи с клиенти.

— Значи си била на доктор? И как мина?

— Пишках в чашка и те потвърдиха, че съм бременна. Сетне повърнах в легенче, докато сестрата ми взе четири шишенца с кръв.

И кой твърди, че бременността била най-прекрасното нещо?

Изабел се усмихна вяло и се изправи. Сетне огледа роклите.

— Е. Значи една от тези ще бъде моята мечтана сватбена рокля.

Сидни стана от диванчето.

— Аз прегледах повечето от тях. Тези са роклите, които ще искаш да видиш.

Изабел намръщи нос, посочвайки първата на закачалката.

— Не съм голям фен на стил ампир.

— Но ще бъдеш в третия месец и според мен тази висока талия ще е подходяща, ако целта ти е да запазиш бебето в тайна.

Изабел премига.

— Права си. — Тя си пое дълбоко дъх и се усмихна. — Добре, нека да е стил ампир. Съгласих се.

Изправи се и отиде до закачалката. Прехвърли роклите без особен интерес, но спря, когато видя последната.

— Чакай. Тази не е лоша. Всъщност, наистина ми харесва. — Извади роклята с ентузиазъм и я показа на Сидни. — Какво мислиш?

Роклята беше без ръкави, с елегантни презрамки, които оформяха дълбоко, обрамчено с дантела — образно деколте. Имаше висока талия, красива пола от тюл, в класическата кройка от холивудски тип на 40-те години.

— Идеална е — отвърна абсолютно искрено Сидни. — Хайде да видим как ти стои.

Смеейки се ентузиазирано, Изабел тръгна към пробната. Направи няколко крачки и притисна с ръка стомаха си.

— О, мили боже! Пак ли!

Джаки избра точно този момент, да подаде глава в пробната.

— Как върви тук, всичко наред ли е? Да ви донеса ли нещо?

— Да! Кофа — отвърна Сидни. — Бързо.

Джаки дори не трепна.

— Няма проблем.

— О, боже, Из! Трябва да опиташ поне една хапка от това.

[1] Мириам-Уебстър — известен английски правописен и синонимен речник — Б.пр. ↑

След успешно изпълнената мисия Изабел настоя да почерпи сестра си в знак на благодарност за компанията и търпението ѝ.

— Не, благодаря. Не! — Сложи ръка на стомаха си. — Фъстъчето очевидно не харесва аромата на глазурата.

Те вървяха по Оук Стрит и Сидни блажено похапваше лимониви кексчета от близката пекарна. Първоначалният им план бе да седнат и да се почерпят на място, но след като Изабел покри устата си ръка и едва продума: „О, боже“, последвано от „Мирише много силно“, двете незабавно изхвърчаха навън.

— Ще си запиша на сватбеното парти да не се сервира нищо е цветна глазура — каза Сидни. Мисля, че ще бъде потискащо, ако булката повърне върху тортата.

Изабел се усмихна вяло на шегата, изглеждаше измъчена.

— Така е. — Тя наведе замислено глава. — Е, какво мислиш за Вон? — попита изневиделица.

Сидни замълча, отхапа от кексчета и в ума ѝ изплуваха няколко отговора.

Досаден. Самомнителен. Женкар. Възхитителен.

Изобщо не разбра откъде се взе последното определение.

— Вон? Защо трябва да мисля за Вон? — попита тя възможно най-безгрижно, докато се опитваше да не мисли колко секси изглеждаше той на партито за годежа. Беше избягала при фонтана в градината, защото се нуждаеше от малко време да преодолее гнева си, след като чу злобните коментари по повод провалената ѝ сватба. Последният, когото очакваше да я открие там, бе Вон. За момент Сидни бе поразена колко привлекателен и човечен може да бъде той, но след това и двамата вдигнаха гарда си и магията изчезна.

— Останах с впечатлението, че не го хареса много — рече Изабел.

Представа си нямаш колко си права.

— Мисля, че запознанството с Вон мина чудесно — отвърна уклончиво Сидни. И това не беше лъжа. Онази вечер, както и на годишното парти, бе положила всички усилия — държеше се учтиво с Вон, поне в присъствието на другите.

— Може би не съм свикнала да те виждам заобиколена от ергени, откакто се разделихте с Броуди.

Сидни обърна глава към сестра си.

— Какво означава това?

— Означава, че около него изглеждаш леко напрегната. Сякаш опитваш да го отблъснеш или нещо такова. — Изабел вдигна ръка, като видя, че Сидни иска да я прекъсне. — Това е напълно разбираемо, като се има предвид какво ти се случи с онзи задник. Бих те разбрала, ако се страхуваш да не се окажеш в същата ситуация.

Сидни едва устоя на желанието си да се развика. Първо Триш, а сега и сестра ѝ се опитваха да я накарат да говори за чувствата си, използвайки изтъркани трикове от популярната психология.

— Справям се чудесно — отвърна убедено тя. — Миналата седмица вече имах две срещи. — Тактично пропусна да спомене, че единствено сватбата на Изабел бе движещата сила зад решението ѝ да подреди отново любовния си живот. Колкото и да бе близка със сестра си, не можеше да ѝ признае това.

— О. — Изабел изглеждаше изненадана, че не знае нищо за тези срещи, но се усмихна. — Добре, това е страхотно. Радвам се да чуя, че продължаващ напред.

— Точно. — Сидни отхапа от кейка. — Мммм, вкусно. Не се обиждай, фъстъче, но ти, независимо какво си, не знаеш какво пропускаш, като не хапваш от това. — Смени темата съвсем умишлено. Радваше се искрено, че Изабел и Саймън ще се оженят и ще имат бебе, но разговорът за срещи само подчертаваше факта, че отново бе сама на тридесет и три години и се опитваше да потисне растящите страхове, че всички нормални, готови за връзка мъже в този град вече бяха обвързани.

Повървяха няколко минути в пълно мълчание, преди Изабел да се прокашля.

— И така. Този уикенд смятаме да пътуваме до Уисконсин със Саймън и Вон. Има някакъв ремонт и те искат да помогнат на баща си. Родителите им предложиха и аз да отида с тях, за да се запознаем.

— О, това ще бъде шанс да омаеш бъдещите си роднини — намигна Сидни.

— Амии... да, така е. Но имаме проблем. Саймън и аз говорихме снощи и той ми каза, че къщата на родителите им е малко ранчо близо до гора или нещо подобно. Три спални, една баня и една тоалетна.

— Ранчо край гората звучи много уютно.

Значи Изабел Синклер отива на село.

— Там е проблемът — че е уютно. Дори прекалено уютно. С това сутрешно гадене... Постоянно ще тичам до тоалетната. Мислиш ли, че Вон като агент от ФБР няма да го забележи? Или майката на Саймън?

Това наистина бе неудобна и притеснителна ситуация. Сидни се замисли за миг.

— Може да се престориш, че си хванала някакъв стомашен вирус или нещо подобно.

— Да, и след три месеца, когато всичко това свърши, тя ще знае, че съм излъгала. Опитвам се да избегна директните лъжи, ако въобще е възможно. Така че измислих друго решение за проблема „уикенд на село“.

— Чудесно. И какво е го?

— Ти също ще дойдеш с нас.

Сидни се разсмя, мислейки, че сестра ѝ се шегува. Сетне видя изражението ѝ и моментално подскочи.

— Ааа... не! Това не може да стане. Няма да отида в провинцията.

Идеята ѝ за нещо традиционно и селско се свеждаше единствено до разходка пеша до „Старбъкс“.

Изабел скръсти ръце, готова да се моли.

— Хайде, Сид. Само за една нощ. Ще пътуваме в събота сутринта и ще се върнем в неделя вечерта. Нали каза, че работната ти програма сега е по-гъвкава, отколкото когато започна. Сигурно можеш да си вземеш два дни.

Разбира се, че можеше. Откакто се ориентира към частния капитал, хората се приспособяваха към нейната програма, а не обратното. Но не беше там работата.

— Не разбирам как моето присъствие ще ти помогне. Какъв е планът ти? Да те придружавам в банята и да се преструваме, че аз

повръщам? О, сетих се! Може би аз съм тази, която е тайно бременна?

— Не. Ако дойдеш и ти, двете ще можем да отседнем на хотел. И без това къщата на семейство Робъртс е достатъчно тясна дори само за нас, но ако кажа, че искам да отида на хотел, ще изглежда, че съм някаква разглезена богаташка щерка. Ако обаче дойдеш и ти, ще сме по-убедителни и семейство Робъртс няма да се буди при всяко мое тичане до банята.

— Добре, разбрах. Но как ще обясним защо съм решила да дойда с вас точно този уикенд?

— Защото винаги си смятала, че уикенд извън града звучи релаксиращо? — предложи Изабел.

Сидни я погледна критично над слънчевите си очила.

— Я опитай отново.

Изабел остана непреклонна.

— Добре. Дошла си с нас, защото така е ефективно. Имаме по-малко от три месеца, имаме купища работа за вършене и уточнявания за моминското парти, за ергенското парти, за сватбата. Така че ще използваме трите часа път с кола натам и обратно, за да обсъдим тези неща.

Сидни изхъмка. В алибито имаше някакъв смисъл. Изабел се усмихна с надежда.

— Моля те, моля те! Просто искам този уикенд да мине гладко, повече от всичко.

Сидни си пое дълбоко дъх и въздъхна с примирение. Не можеше да откаже на Изабел.

— По-добре да бях отказала убийствената роля на кума.

Изабел извика победоносно и се хвърли да прегръща сестра си.

— Благодаря ти! Ще бъде забавно, ще видиш. Саймън казва, че там е много красиво. Освен това ние с теб можем да останем до късно в хотелската стая, да гледаме някоя романтична комедия и да разглеждаме списания за сватби.

С една ръка около кръста на сестра си, Сидни допря глава до нейната и двете продължиха.

— Предполагам, че има и по-лоши начини човек да прекара уикенда.

— Дори и ако е уикенд, прекаран с Вон? — попита Изабел, все още хвърляйки въдицата.

Всъщност, като се замислеше...

Сидни запази сериозното си изражение.

— Казах ти, между нас няма лоши чувства. Сигурна съм, че ще се разбираме идеално.

Е, поне в присъствието на останалите.

8

Вон седеше зад волана на своя „Додж Чарджър“ и гледаше как два дълги, елегантни крака излизат от шофьорското място на „Мерцедес“ седан, паркиран на няколко крачки пред него-. При това движение топлият вятър издуха и вдигна края на полата ѝ с няколко сантиметра. Той свали стъклото на прозореца и я загледа през слънчевите си очила.

— Може би трябва да пиеш по-малко вода?

Сидни вдигна бутилката с вода, третата, откакто бяха тръгнали на път.

— Необходимо ми е, за да остана хидратирана. Аз съм градско момиче, не съм свикнала на толкова свеж въздух.

С усмивка, която казваше „цуни ме отзад, ако не харесваш онова, което казвам“, тя се упъти към бензиностанцията.

Вратата от страната на пътника се отвори и Изабел също излезе оттам.

— Докато така или иначе сме спрели, ще се разтъпча, че краката ми се схванаха. — Тя се наведе към колата и си пое дълбоко въздух няколко пъти.

Саймън, който седеше до брат си, се обърна към него.

— Добра идея, може и аз да се поразтъпча.

— Твоя работа — отвърна небрежно Вон. Гледаше как брат му приближава към Изабел и я прегръща, мърморейки нещо толкова тихо, че не можеше да го чуе.

Такаааа. Значи това бе историята, която бяха измислили за прикритие. Досега спираха вече три пъти за няколко часа път и Вон бе чул толкова много обяснения на тема „чист въздух“ и „да си разтъпча краката“, че човек би си помислил, че спътниците му участваха в някакъв курс по йога, а не пътуваха с автомобил.

Изглеждаше абсолютно очевидно, че всъщност Изабел се чувства зле в колата и затова трябваше да спират често. Поради тази причина той внимаваше да не се оплаква от скоростта на костенурка, с

която се придвижваха към дома на родителите им — дори изпитваше вина, че Изабел се чувства зле и некомфортно. А всъщност животът би могъл да е толкова по-лесен за всички, ако му кажеха проклетата истина. Но след като планът очевидно не беше такъв, той щеше да продължи да играе ролята на човек, който не разбира какво става около него.

За щастие, бяха само на около тридесет километра от дома на родителите им. Лошата новина бе, че след около пет километра щяха да слязат от магистралата и остатъкът от пътя щеше да бъде с повече завои и неравности, следователно щяха да се движат още по-бавно. Родителите му живееха в малко селце край езерото и за да стигне до къщата им, човек трябваше да премине през паяжина от немаркирани пътища, които не бяха разпознаваеми за GPS и се виеха през каньони и дълбоки клисури. За посетители, които идват за пръв път, къщата на родителите му бе трудно откриваема. Това бе причина той и Саймън да настояват двете коли да не се разделят и да се движат в пакет.

След няколко минути Сидни излезе от бензиностанцията с пластмасова торбичка.

— Малко закуски за из път — обясни наперено тя.

През прозрачната торбичка Вон можеше да види съдържанието и се съмняваше, че бутилката джинджифилова бира и малката кутия бисквити, бяха предназначени за нея. Но не каза нищо. Всичко това бе част от малкия кадрил, който играеха.

Те отново тръгнаха и тя караше лъскавия си черен мерцедес непосредствено зад него.

— Какво ще си помислят мама и татко за нея? — попита Саймън, докато изминаваха последната отсечка от магистралата, преди да слязат.

Вон си представи небрежния кок, в който Сидни бе прибрала косата си, лятната рокля, обувките с токчета и слънчевите очила „Гучи“. Самият той см задаваше същия въпрос.

— Че прилича на нюйоркчанка.

Саймън поклати глава, сякаш беше объркан.

— О, не. Имах предвид Изабел. Тази, за която ще се женя. Аха, ясно.

— Мисля, че е страхотна, Саймън. — През изминалата седмица майка им се бе обаждала (несъмнено и на Саймън) почти всеки ден, за

да разбере кога планират да потеглят и да узнае кога възнамеряват да си тръгнат в неделя и дали „момичетата“ със сигурност искат да отседнат в хотел. Родителите му бяха щастливи да научат, че Изабел ще доведе и сестра си. Майка им беше истинска ирландка в края на краищата — според нея, когато ставаше дума за семейството, важеше максимата „колкото повече, толкова по-весело.“

Първоначално Вон реши, че идеята за присъединяването на Сидни към компанията в последната минута беше странна. Но сега, след като наблюдаваше ситуацията, схвана плана: Сидни щеше да помага на Изабел и Саймън да поддържат прикритието, тя щеше да отклонява вниманието от факта, че Изабел не се чувства добре. И макар че не понасяше да бъде лъган, сметна действията на Сидни за мили и трогателни. Вероятно под цялата острота и зад усмивката, се криеше по-човечната страна на Сидни Синклер. Поне когато ставаше дума за други хора.

— Мама ми каза, че планира да прави овчарски пай за обяд — прекъсна мислите му Саймън.

— Специалитетът на заведението. — Както изглежда брат му и Изабел не бяха единствените, които искаха да направят добро впечатление. Паят на майка им можеше да накара дори възрастен човек да се разплаче.

Саймън прочисти гърлото си, докато минаваха край нивите на една кравеферма на около пет километра от къщата на родителите им.

— Искам да направя нещо за мен.

От сериозния тон на брат си Вон можеше да отгатне какво щеше да последва. Не казвай на мама и татко, че Изабел е бременна. Добре, той щеше да си мълчи, но знаеше, че е само въпрос на време да открият истината.

— Искам да бъдеш мил със Сидни през този уикенд — изтърси Саймън.

Вон премига от изненада.

— Защо мислиш, че няма да бъда мил с нея?

— Изабел сподели с мен, че според нея Сидни не те харесва много.

— Ако това е истина, тогава може би ти и Изабел трябва да проведете един разговор със Сидни да бъде по-мила с мен.

— Аз съм сериозен, Вон. За Изабел Сидни е целият свят. Така че, ако си направил нещо, с което си я обидил или раздразнил, моля те, оправи го.

Вон изръмжа тихо. Ако той и Сидни не бяха толкова потайни относно първоначалното си запознанство, веднага щеше да признае на брат си, че единственото, което бе направил, бе да се опита да я свали. Това не бе федерално престъпление, а всъщност (*ами да. Здравсти!*) — си беше чист комплимент.

Саймън обаче не позволи да променят темата на разговор.

— Виж, знам, че Сидни се държа малко грубо, когато се срещнахте първия път. Но тя и Изабел наистина са много близки — майка им е починала, когато са били съвсем малки, и както ми е разказвала Изабел, Сидни поела ролята да се грижи за нея във всяко едно отношение.

— А баща ѝ какво е правил?

— Останах с впечатление, че не му е оставало много време за тях, между бизнеса и личния живот.

— Да, сватбите струват много време и усилия. Особено когато са дели четири.

Саймън се разсмя.

— Значи ще се държиш мило този уикенд?

— Да, ще бъда добър и кротък — увери го Вон. Заради работата си беше станал професионалист в прикриването на мислите и чувствата си. Със сигурност можеше да се държи цивилизовано със Сидни през следващите тридесет и шест часа, дори ако тя бе свадлива и зла към него. Макар и със страхотни крака.

— Добре — рече Саймън сякаш през ума му мина друга мисъл. — Но не прекалено добър.

— Знаеш ли, понякога си истински трън в задника, с всички твои изисквания. Чувал ли си термина „грумзила“^[1]?

Саймън изпусна лек смях.

— Няма такова нещо.

Вон му отправи един поглед, който казваше, че това все още подлежи на обсъждане.

— Из, видя ли това? Има крави! Виж! Там има истинска ферма! — Сидни се взираше пред предното стъкло. — Сякаш сме влезли в песента на Джон Кугър Меленкамп^[2].

Сидни Синклер наистина бе отишла на село. Изабел обаче видимо не се радваше на тази идилия.

— Защо кравите трябва да миришат толкова кравешки? — простена тя.

Сидни се огледа.

— Ако миризмата те притеснява, затвори прозореца.

— Но аз се нуждая от въздух или ще повърна! Искаш ли да повърна? Искаш ли? Защото ще оплескам цялата ти кола.

Точно така протекоха последните три часа на Сидни — хваната в капан в обзаведения с кожа интериор на тази кола с една луда бременна жена. Надяваше се, че мъжкият отбор е имал по-приятно, отпускащо и забавно пътуване в насапунисаното им и напарфюмирано мъжко возило, защото веднага след като приближиха къщата на семейство Робъртс, тя щеше да премести тази жена, известна като нейната сестра, при пича, чиято сперма я бе превърнала в същински дявол.

— Знаеш ли какво? Хайде по пътя на обратно да си спестим повръщането. Не можем отново да използваме тези номера за прикритие, както правехме досега.

Изабел сложи ръка на очите си и отново простена.

— Не ме карай да се смея. Стомахът ми се бунтува още повече. Стигнахме ли най-сетне? — попита, сякаш Сидни имаше идея къде отиват.

Тя следваше колата на Вон покрай ферми и ниви, докато отбиха от магистралата по тесен градски път, означен като „Епъл Каньон“. Тук пейзажът стана по-горист и отбивките не бяха маркирани. Видя жълт пътен знак, означаващ, че тук често преминават сърни и градското момиче в нея моментално намали скоростта и хвана по-здраво волана с двете си ръце — пред очите ѝ премина образът на Бамби, която скача трагично пред смъртоносния „Мерцедес“. Сетне заобиколиха един хълм и очите ѝ направо щяха да паднат от гледката, която се разкри пред тях.

Навлязоха в една великолепна долина с полегати зелени хълмове от двете страни и преминаха по мост, който пресичаше живописен поток. Тук-там имаше разхвърляни къщи, но те продължиха да карат, изкачвайки се по още един хълм и покрай красив водопад.

— Из, изправи се! Виж водопада!

— Само ми кажи, че вече сме близо и мога да изляза от тази проклета кола!

О, бедната ѝ сестричка, готова да повърне всеки миг от това пътуване. Още няколко минути и колата на Вон значително намали скоростта и зави по еднопосочен чакълест път. Разхвърчаха се камъчета, които злобно заудряха по мерцедеса.

Подминаха десетина къщи, разделени от поне акър или повече земя, когато Вон се насочи към една бяла къща с веранда и красива градина. Тя паркира колата и се обърна към сестра си.

— Готова ли си?

Изабел изглеждаше малко по-добре. Когато колата спря, тя си пое дълбоко дъх. Сетне кимна и дори се опита да се усмихне.

— Да го направим. Да вървим.

Тя отвори вратата, точно когато Саймън приближи и ѝ помогна да излезе. Ръка за ръка двамата тръгнаха по покритата с камъни пътека към къщата.

Вон приближи откъм вратата на Сидни. Изглеждаше невероятно сексапилен с тъмните си слънчеви очила, сива тениска и джинси, както и с наболата брада.

— Както изглежда останахме аз и ти — промърмори тон, докато тя слизаше.

Страхотно, помисли си саркастично Сидни. Но в този миг токчето ѝ се подхлъзна върху камъчетата на пътеката и той моментално я хвана през кръста, за да не падне. Сидни почувства как цялата пламва от смущение и възбуда.

О, боже мой. Здравсти, хормони. Този мъж? Да, ама не. Няма да се дам.

— Благодаря — отвърна тя.

Той впери поглед в нея през очилата си.

— Да не искаш да счупиш токчетата си, госпожичке? И това ще стане, ако не се прежалиш и не се хванеш за ръката ми.

Той се обърна със заядливата си усмивка и тръгна към предната врата. Не можеше да отрече, че и в гръб изглежда също толкова страхотно — широки рамене, стегнато дупе и стройни мускулести крака, обути в идеално скроени джинси.

Сидни гледеше гърба му, докато го следваше по настланата с чакъл пътека.

Както се очертаваше, тези два дни щяха да бъдат много, много дълги.

Точно пред тях, една дребна, към шейсетгодишна жена с тъмна коса, посрещна Изабел с огромна и щедра прегръдка. Виждайки и Сидни да приближава, Катлийн Робъртс пусна сестра ѝ и се усмихна. Лешниковите ѝ очи бяха същите като на Вон, а в гласа се долавяше лек ирландски акцент.

— А това трябва да е Сидни, нали?

Тя подаде ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Робъртс. Благодаря ви, че ни приемате в дома си.

— Разбира се! — Тя махна с ръка и ги въведе в къщата. — Влизайте, влизайте, сигурно сте огладнели от пътуването. — Спря за миг на прага и закова очите си, пълни с неодобрение, във Вон.

Той вдигна ръце.

— Ама аз току-що пристигам? Как може да съм сбъркал нещо, след като нищо не съм направил?

Тя посочи тъмната му набола брада.

— В такъв голям град като Чикаго нямате ли самообръсначки?

В този миг Сидни реши, че Катлийн Робъртс щеше много да ѝ хареса.

След като влязоха вътре, Сидни и Изабел бяха представени на Адам Робъртс — висок, голям и едър като мечка мъж, с гъста сребриста коса. Всички се настаниха и Сидни отнесено се заслуша в разговора, който Катлийн и Адам започнаха с Изабел. Къщата бе слънчева и ярко обзаведена, с красиви дъбови лавици за книги в дневната, за които тя предположи, че са направени от самия Адам — Саймън бе споменал веднъж, че баща му бил дърводелец.

Скоро първоначалното неудобство от срещата между родителите на Саймън и Изабел бързо се изпари и разговорът стана по-непринуден. В един момент Катлийн се извини и отиде в кухнята, за да довърши обяда, докато Саймън разведе Сидни и Изабел из къщата.

— Това е моята стара стая — каза той, изглеждаше малко притеснен. — Много пъти съм казвал на мама да я превърне в зала за тренировки, но тя отказва, защото изпитвала носталгия.

Изабел надникна и покри устата си с ръка, в опит да прикрие напушващия я смях.

— О, Боже мой! На стената има плакат на Хайди Клум! А я погледни тази очарователна снимка на бюрото! — Тя приближи по-близо. — Това лазерни лъчи ли са отзад?

— Да. Това беше снимката ми за гимназиалния албум — призна Саймън.

Изабел се разсмя и го целуна по бузата.

— Очарователна е. Какъв си сладък! Моля те, покажи ми още. — Тя влезе нетърпеливо в стаята.

Саймън направи жест към Сидни да се присъедини към тях.

— Ще дойдеш ли?

— Тъй като мразя да разглеждам стари снимки, ще ви оставя да се насладите сами на този момент. — Истината е, че се чувстваше като петото колело в каруцата. — Мисля да проверя, дали майка ти се нуждае от някаква помощ за обяда.

Сидни слезе долу и прекоси дневната по посока на кухнята. Намери Катлийн да мие моркови в мивката, докато говореше с Вон, седнал на един от столовете до кухненския остров. И двамата вдигнаха очи, когато тя влезе. Катлийн се усмихна.

— Сидни? Ела при нас.

Тя погледна празния стол, който бе близо до този, заеман от Вон. *Прекалено близо.*

— Има ли нещо, с което мога да помогна? — попита тя майка му.

— Много мило от твоя страна. — Катлийн посочи два големи червени домата, които стояха върху дъската за рязане на кухненския остров. — Тези домати трябва да се нарежат за салатата, щом искаш да ми помогнеш.

— С радост ще го направя — отвърна Сидни и приближи плота, оглеждайки се за нож.

— На плота до хладилника — подсказа ѝ Вон.

— Благодаря.

Той скептично наблюдаваше как тя взе дългия назъбен нож и се обърна към дъската за рязане.

— Внимавай с пръстите — предупреди я любезно. — Най-близката болница е на четиридесет и пет минути.

Докато майка му беше с гръб към тях, Сидни му отправи един убийствен поглед.

— Ще се постарая.

Тя взе първия домати и започна да прави сръчни и равномерни разрези през него. Когато свърши, плодът се раздели на съвсем еднакви кубчета.

Сидни остави ножа и погледна Вон със задоволство, като размърда победоносно пръстите си.

— Все още са пет. — Сетне сложи едно кубче в устата си.

Катлийн се завъртя, за да провери работата ѝ.

— Виж ти, някой знае как се готви — рече впечатлена.

— Само малко — отвърна Сидни с доволна усмивка. — В Ню Йорк една приятелка ме накара да се запиша в курс за умения с ножа. Мислех, че е курс за самозащита, а се оказа готварски.

Катлийн се разсмя на шегата и се обърна, за да извади нещо от хладилника. Сидни взе втория домати и видя, че Вон я наблюдава. Тя също го загледа.

Какво?

Лешниковите очи се присвиха в краищата, сякаш видя точно онова, което търсеше.

Това само я накара да се намръщи още повече. *Я чупката!*

Той ѝ намигна.

Ясно. Този човек живееше, за да я дразни.

Когато Катлийн затвори хладилника и се обърна, двамата бяха възвърнали спокойните си изражения. Майка му държеше бутилка домашно приготвен дресинг за салата, която постави в средата на голямата дървена маса от другата страна на острова.

Когато мина покрай Вон, отново огледа наболата му брада.

— Е, такава ли е модата сега?

С немирна усмивка, която казваше, че през годините е изслушал не една и две забележки и лекции от майка си, Вон стана от стола и отиде към бюфета срещу масата.

— Временно е, мамо. — Отвори едно чекмедже и извади купчина чинии.

— Сидни, да не би вие, днешните момичетата, да харесвате бради? — попита Катлийн, сочейки към по-големия си син. — Това немарливо нещо върху лицето му?

Е, тук вече я хвана неподготвена. Лично тя смяташе, че наболата тъмна брада смекчаваше леко квадратната челюст на Вон и му стоеше страхотно. Повече от страхотно. Но със сигурност би предпочела да

бъде затворена в една кола с полудяла бременна жена за следващите тридесет и шест часа, отколкото да признае това пред него.

— По принцип харесвам гладко обръснати мъже. — Сви рамене в знак „Съжалявам“, когато Вон я погледна накриво, докато подреждаше чиниите на масата.

— Е, видя ли? Ако не вярваш на мен, послушай поне нея — рече Катлийн, докато белеше морков над една купа. — Ако искаш да си намериш жена от класа, не бива да изглеждаш като човек, който току-що е станал от леглото.

— Ще го запомня. Но засега това „немарливо“ нещо, ще остане. Необходимо ми е за една работа под прикритие — отвърна Вон.

Изненадана да чуе това, Сидни вдигна очи, докато слагаше нарязаните домати в голяма купа с маруля.

— Сега работиш под прикритие?

— Е, точно в момента не съм под друга самоличност — отвърна той. — Предполагам, че майка ми може да ме разпознае.

Благодаря, разбрах това.

— Имам предвид, как действа това? — попита го Сидни. — Просто се държиш нормално, уж си ти, докато всъщност не си... а си някой друг?

— Точно така работи. Поне когато говорим за случай, който включва само частична работа под прикритие.

— Но какво ще стане, ако аз случайно наля на теб, докато играеш ролята на друг? Да речем... в някое кафене. — *Малка препратка към една случка наскоро.* — Ако те нарека „Вон“ без да знам, че всъщност си на работа и под друга самоличност? Това няма ли да разбие прикритието ти?

— Първо, както всички агенти, които редовно работят под прикритие, аз съм предупредил семейството и приятелите си, да не се приближават към мен, ако ме срещнат случайно някъде — точно поради тази причина. И второ: „Моето друго аз“ никога не се мотае по кафенета.

— А къде се мотае другото ти аз? — продължи да пита Сидни, не за да подхранва така или иначе здравословното му ето, а защото й беше наистина интересно.

— В тъмни алеи, където се сключват тъмни сделки — отвърна Вон, като сложи купата със салата на масата.

— Значи другото ти аз е лош човек — попита след пауза Сидни, сякаш осъзнавайки нещо. — Това, което правиш, опасно ли е?

— В моя офис се шегуваме, че агентите, които се занимават с престъпленията на белите якички, никога не правят нищо опасно.

Сидни отбеляза, че това не бе отговор на въпроса ѝ.

Когато в стаята настъпи тишина за миг, Катлийн се оказа между тях двамата.

— Знаеш ли, Сидни, когато влязохте тук със сестра ти, аз отделих много повече време на Изабел и те пренебрегнах. Разкажи ми повече за себе си. Какво работиш?

— Директор съм във фирма за частни инвестиции.

— О, звучи много впечатляващо. Винаги ли си работила в Чикаго? — Катлийн свърши с беленето и взе рендето от чекмеджето в основата на кухненския остров.

Сидни изми ножа си на мивката.

— Всъщност първо работех в Ню Йорк като инвестиционен банкер, след като завърших бизнес училището. Преместих се в Чикаго само преди два месеца.

— Баща ти сигурно се радва много, че си се прибрала вкъщи.

Сидни запази изражението си без промяна, тъй като не искаше да разкрива колко сложни бяха отношенията между нея и баща ѝ. От професионална гледна точка тя изпитваше голямо уважение към него. Произхождащ от средната класа, той бе завършил бизнес училище и сега управляваше един от най-доходните и рентабилни хедж фондове в Чикаго. Беше роден лидер — безкомпромисен, решителен, умен и съсредоточен, когато поемаше рискове. Баща ѝ знаеше как да управлява. Спомняше си, когато бе по-малка, как го обожаваше и му се възхищаваше, наблюдаваше го на партита и виждаше как винаги става център на вниманието, без значение с кого говори. Но неговата вярност и преданост към кариерата, и самомнението му, което произтичаше от успехите, създадоха дистанцията между него и дъщерите му — и без съмнение допринесоха за проблемите в последните му бракове.

Очевидно бе, че тяхното детство и възпитание бяха абсолютно различни от тези на Саймън и Вон. Тук цялата уютна къща, семейството, което сядаше заедно на обяд в събота, бяха нещо, което не бе изпитвала, откакто бе съвсем малко момиче, преди майка ѝ да

умре. Но в името на простотата, Сидни кимна и даде очаквания отговор.

— Да, така е.

В съседната стая спортното събитие, което Адам гледаше, очевидно приключи. Той изгаси телевизора и стана от дивана.

— Кога ще обядваме? — извика оттам.

— Веднага — отвърна Катлийн.

— Е, чудесно време си избрала — довърши той.

Вон бе изпратен да съобщи на Саймън и Изабел, че обядът е готов и след няколко минути всички седнаха около масивната борова маса. На нея имаше купища храна: прясно омесени содени питки, салати и основното ястие — овчарски пай. Катлийн ги помоли да кажат молитва за благодарност, а Сидни и Изабел се спогледаха, преди да наведат глави. Не бяха правили това от години. С хор от „амин“ Вон и останалите членове на семейство Робъртс се прекръстиха и едва след това всеки посегна към най-близкото до него блюдо.

— О! Почти щях да забравя — извика Катлийн и моментално стана от масата, след което се върна с бутилка вино. — Тъй като случаят е специален, защото посрещаме своята бъдеща снаха, мисля, че трябва да го отпразнуваме. — Тя подаде бутилката на Вон, заедно с тирбушона. — Никога не се научих да работя с това нещо. — Обърна се към останалите на масата и обясни: — Един от клиентите на Адам му подари тази бутилка преди години. Запазихме я за специален момент, като този.

— Богата фамилия, голяма къща в Милуоки — обясни Адам. — Искаха да им направя две стени с вградени рафтове и шкафове в дневната и ме помолиха да стане за две седмици, тъй като щяха да организират голям семеен празник. Свършихме работата за дванадесет дни — довърши гордо той и посочи с жест бутилката. — Не разбирам нищо от вино, но казаха, че това било добро.

— Мисля, че е време да разберем дали е истина. — Катлийн пое отворената бутилка от Вон и наля във всяка чаша. Сетне вдигна своята за тост.

Седналата до Сидни Изабел отправи една мълчалива молба към сестра си. *Помощ.*

Сидни я погледна окуражително, сякаш казваше, че ще се погрижи за това.

— Има една ирландска благословия, която според мен е подходяща за случая — рече Катлийн. — Нека любовта и смехът осветяват дните ви и топят сърцата и дома ви.

След като всички казаха „наздраве“, Сидни отпи голяма глътка от виното си. Изчака Изабел да се престори, че пие, сетне остави своята чаша на масата съвсем близо до тази на сестра си.

Изабел я погледна и се усмихна, схванала какво се очаква от нея. Сидни просто щеше да пие по малко от виното на Изабел, докато никой не гледа.

Всички се захванаха с храната и тя бе пленена от ароматите, които се носеха от овчарския пай — от слоевете мачкани картофи, задушено агнешко, моркови, грах и лук.

— Това мирише невероятно, Катлийн.

— Любимото ястие на момчетата — отвърна тя. — Изабел, ще ти дам рецептата.

— О, благодаря!

Сидни погледна сестра си, очаквайки да види огромна усмивка на лицето ѝ. В края на краищата нали Изабел се надяваше да се случи точно това да стане близка с Катлийн през този уикенд.

Вместо това сестра ѝ гледаше, бледа като платно, парчето пай в чинията си, при което въздъхна и промърмори едва чуто „О, Боже“.

Ръката на Сидни замръзна във въздуха. Тя имаше богат опит с това „О, Боже“. Не, със сигурност никога повече нямаше да придружава никоя бременна жена някъде.

Вон трябваше да отдаде дължимото и да признае „Тримата амигос“ за големи актьори, макар и работещи под голямо напрежение.

Саймън, който седеше до него, открадна последното парче пай от чинията на Изабел.

— Чакай, какво правиш...? — престори се, че протестира тя.

— Извинявай — отвърна с дяволита усмивка той, посочвайки празната тава. — Паят свърши, няма повече, а аз съм чакал месеци за него.

— Тогава как мога да ти се сърдя? — Те се усмихнаха един на друг.

На Вон му трябваха всички умения, които бе придобил като агент, за да не се издаде.

Това представление се разиграваше вече двадесет минути, през които Саймън успя да изяде всяко парченце от пая на Изабел. Помежду им имаше много престорени свенливи погледи, но Вон се преструваше, че не ги вижда, както се преструваше, че не вижда как Сидни от другата страна на масата отпива от чашата на сестра си.

В името на истината, Сидни бе по-изкусна и умела в измамата, като много елегантно бъркаше чашата на Изабел със своята и пиеше от нея. Така тя отпиваше от всяка чаша по малко, докато смяташе, че никой от родителите му не гледа. Но тези тримата явно си мислеха, че могат да заблудят него, и Вон не знаеше дали да се забавлява или да се обиди. Може би и двете.

След обяда Сидни и Изабел предложиха да помогнат със съдовете и чиниите, докато тримата мъже отидоха в задния двор. Вон и Саймън възнамеряваха да подредят керемидите върху покрива на бараката под вещото ръководене на баща им, на когото майка им изрично бе забранила всякаква работа след сърдечния удар преди шест месеца.

— Обадих се за всички инструменти и материали в местната железария — обясни баща им. — Може да вземете моя камион и да докарате всичко.

Саймън кимна.

— Сидни и Изабел ще тръгнат след нас, за да се настанят в хотела.

— Смяташ, че майка ти ще позволи да отмъкнеш тези момичета от къщата? — попита Адам. — Трябваше да я видиш през изминалите две седмици. Мисля, че целият Епъл Каньон вече е научил за сина й и за гостуването на неговата годеница. — Той погледна гордо Саймън. — Радваме се за теб, сине. Изабел изглежда чудесно момиче.

Саймън отвърна без никакво колебание.

— Да, сър. Такава е.

За миг Вон се зачуди какво значи да бъдеш толкова сигурен — да знаеш, без каквото и да е колебание, че си открил единствения човек на света, с когото искаш да прекараш живота си. Разпънат между сватбата и неочакваното бебе, Вон очакваше, че брат му ще бъде в състояние на пълна паника. Вместо това, той изглеждаше абсолютно спокоен.

Вон наблюдаваше как баща му придърпа в прегръдката си Саймън и го потупа по гърба вместо поздравление. Той се усмихна и ги остави да се наслаждат на този момент, като се върна в къщата, за да вземе ключовете за пикапа на баща си.

Достатъчно сантименталности. Той поне, щеше да се заеме с нещо по-практично — покрива.

[1] Грумзила — дума създадена от грум — младоженец и годзила — Б.пр. ↑

[2] Става дума за песента „Розовите къщи“ на Джон Кугър Мелснкамп — Б.пр. ↑

9

След половин час Вон и Саймън стояха на пътеката, облежнати на пикапа на баща си и чакаха жените да си кажат временно „довиждане“ на прага. Погледът на Вон обхваща прекрасната изкустителна извивка на задните части на Сидни, докато тя се смееше на нещо, казано от майка му.

— Мама очевидно я харесва — прошепна Саймън.

Вон изръмжа неразбрано, защото също го бе забелязал. На пръв поглед по-голямата сестра Синклер бе в състояние да очарова всички други, освен него.

— Мисля, че я спечели в мига, в който нарязва домата.

— Аз говоря за Изабел.

Очевидно.

Вон откъсна очите си от жената, която явно бе решила да го побърка с милото си поведение. Жената, която беше тук, в къщата на родителите му, и ги бе спечелила с лекота с усмивката, скромността и самоиронията си. Слава Богу, че щеше да отиде на хотел след няколко часа, защото той се нуждаеше от почивка — да, почивка от тези крака, от тези синьо-зелени очи, и от тази сексапилна рокля, която обгръщаше тялото ѝ, подчертаваше талията ѝ и лесно можеше да бъде свалена само с едно движение.

Той отново обмисли нещата.

След няколко минути, четиримата най-сетне тръгнаха и колата на Сидни отново ги следваше. Вон пое по най-краткия път към града, който се виеше двадесет минути по хълмист терен с много завой.

Спряха пред „Картър Менсън“ — една сграда във Викториански стил, където се предлагаха легло и закуска, и където сестри те Синклер щяха да прекарат нощта. Веднага след като колата на Сидни спря зад пикапа на Адам, Изабел изскочи бързо и тръгна по стълбището към мотела, без да изчака останалите.

— Сигурно бърза да се регистрира — рече Саймън, правейки отчаян опит да се усмихне. Слезе от пикапа, грабна куфара на Изабел

от багажника на мерцедеса и бързо последва годеницата си.

Двамата отново останаха сами.

Вон излезе от пикапа и обиколи колата на Сидни. Откри, че тя стои до отворения багажник на седана и оглежда живописния град пред себе си старинна калдъръмена улица, заобиколена от двете страни с ярко боядисани исторически сгради.

— Значи това е градът? — Тя наведе глава, сякаш беше изненадана. — Много е очарователен и идиличен. — Обърна се и вдигна вежди. — Тук ли си израснал?

Ха, ха. А ти какво очакваше?

— А ти какво си очаквала? Таверна, бензиностанция, няколко ресторантчета на име „Фло“, предлагащи специалитет кюфтета за 5.99 долара?

— Не, разбира се.

Той я погледна, а очите му казваха: „Мога да чакам цял ден. За да чуя истината“. Поглед на агент от ФБР.

Тя завъртя очи.

— Добре. Може и това да съм си представяла.

Доволен от признанието, той посегна към куфара ѝ. И докато го измъкваше от багажника, направо изръмжа.

— Боже, камъни ли има вътре?

— Машина за еспreso. Едва ли има „Старбъкс“ на стотици километри, така че трябваше да измисля нещо.

Вон беше готов да отговори „Я стига си ме будалкала“, когато забеляза искра на смях в очите ѝ.

— Добре де, кажи какво наистина има вътре?

Тя грабна лаптопа си и прехвърли каишката на чантата през рамото си.

— Списания за сватби. Много списания. — Затвори багажника на колата и двамата тръгнаха към хотелчето.

— О. Имаш предвид списания, пълни със статии от рода на „Как да заслепим гостите с украсата в центъра на масата“? Или „Какво да правим с ужасния, но скъп китайски порцелан, който никога няма да използваме?“

— А казваш, че аз съм била саркастична.

— Хайде де! Трябва да признаеш, че целият бизнес, свързан със сватби, си е чист рекет — отвърна той. — Индустрията, посветена на

този специален ден, разчита основно на силно стресирани булки и ги убеждава, че трябва да изхарчат луди пари, за да постигнат нарочно създадената романтична идея за Големия ден.

— Предполагам, че когато ти станеш на четиридесет и пет и твоята двадесет и четири годишна годеница иска да изхарчи тези луди пари, за да създаде приятни и незабравими спомени за вас двамата, това ще бъде речта, която ще ѝ изнесеш, за да я накараш да се въздържа да прахосва парите ти и да ѝ дръпнеш юздите. — Сидни направи остроумната си забележка, без да се опитва да бъде тактична.

Оооо, тя отново звучи все едно ми е ядосана. Вон се обърна и се върна малко назад, за да види лицето ѝ. Странно, но след като видя, че то бе раздразнено и вбесено, това го накара да се усмихне и му се прииска да я подразни още повече.

— На мен сценарият ми харесва. Я ми разкажи повече за тази моя бъдеща двадесет и четири годишна булка. Страстна ли е? Сигурно има страхотно тяло?

Сидни му се усмихна мило.

— Спомняш ли си онова, което ми каза в кафенето? Че можем да се срещнем на другия ден, когато ще ме изненадаш, като ми докажеш, че не си такъв задник, какъвто си мислех, че си? Според мен току-що установихме официално, че се провали в това свое усилие.

Той спря в основата на стълбите.

— Но аз не съм ти показал най-добрите си ходове.

— Скъпи, аз вече знам най-добрите ти ходове — отвърна тя, наклонявайки глава, за да срещне очите му. — И преди пет години може би щях да бъда изкушена. Но сега... сега вече търся... по-сериозни претенденти.

Той си помисли, че ако малко се пошегува, това не би я убило. Очевидно през целия си живот е била отегчавана от сериозни претенденти.

— За втори път ме наричаш „скъпи“ Не мога да реша дали ми харесва, или трябва да се чувствам...

Сидни въздъхна.

— Аз сериозно смятам, че не мога да мина по пътеката към олтара с теб!

Гласът му падна с една октава.

— Внимавай, Синклер. Това са много опияняващи думи за човек като мен.

Чувстваше го толкова близо до себе си, че чак се задъха.

Той се обърна с усмивка и я загледа как върви. Да, все още бе свадлива и заядлива. Но това не означаваше, че не може да се наслаждава на гледката.

Вон я последва до рецепцията на мотела и забеляза надписа, който гласеше, че сградата е била построена през 1849 година. Влизайки вътре, видя, че бе обърнато специално внимание да бъде запазен историческия облик на къщата. От лявата му страна имаше салон — приемна с камина, в която гореше жив огън, а мебелите бяха антични. От другата страна имаше дневна с малко бюро за рецепция.

Една жена над петдесет години, облечена в джинси и блуза на цветя, ги поздрави с топла усмивка.

— Добре дошли в „Картър менсън“.

Сидни се огледа.

— Преди няколко минути тук влезе сестра ми Изабел.

— О, да. Тя и Саймън току-що тръгнаха нагоре. Казаха, че вие ги следвате. Сидни, нали? — Жената се представи като Лорън, една от собствениците на хотела. Тя им описа удобствата, докато я регистрираше. — Ще ви настаним в стая „Джоселин“. Стаята на сестра ви е съседната. — Плъзна малък метален ключ с логото на хотела към нея.

Очите на Сидни се разшириха, когато видя ключа.

— Леле! Вие имате истински ключове, а не магнитни карти! — Тя извади телефона си и направи снимка.

— Тя е от града — обясни Вон на съдържателката.

Сидни го срязва през рамо.

— Ти също си от града.

— Но се приспособявам към всичко и навсякъде. Забрави ли за ФБР?

Тя презрително изсумтя.

— Приспособяваш се? В онова кафене имаше поне тридесет човека и въпреки това ти бе единственият, когото забелязах.

Виж ти, това беше интересно признание.

— Забелязала си ме? Нима?

Сидни се изчерви, после се обърна към Лорън. Очевидно нямаше намерение да отговори.

— Кога трябва да освободя стаята?

— По обяд. Ще ви бъде сервирана пълна закуска във времето, което вие изберете — между седем и половина и девет и половина сутринта. В стаята. — Лорън се обърна към Вон. — Аз съм в групата по градинарство към църквата заедно с майка ти. Предай й много поздрави от мен.

— Непременно.

— Тя говори много за годежа на Саймън, но не каза нищо за теб. — Тя посочи двамата. — Вие двамата отдавна ли сте заедно?

Сидни премига, сетне се обърна към Вон.

— Ние? Той и аз? — Тя се разсмя. — О, не. Нееее!

Вон се усмихна на Лорън.

— В случай че не сте разбрала, отговорът е „Не“.

10

След като разопаковаха багажа, Сидни и Изабел се настаниха удобно върху леглото с купчина сватбени списания и се хванаха за работа.

През следващите няколко часа те решиха какъв ще бъде цветът на роклите на шаферките, уточниха списъка на гостите и се спряха на няколко списания със снимки за украса на маси, които да покажат на цветаря. Сидни бе готова да пристъпят към следващата точка от дневния ред — вероятното място, където да направят репетицията, защото то трябваше да бъде незабавно резервирано, когато вдигна глава и видя. Че Изабел бе заспала от изтощение.

Тя стана внимателно, зави сестра си, събра списанията и тихо излезе от стаята, разнежена от прекараните заедно няколко спокойни и ползотворни часа.

След като влезе в своята стая, взе телефона си и изпрати на Триш имейл със снимката на истинския ключ, който ѝ дадоха на рецепцията.

Мисля, че съм попаднала в Мейбери, написа тя.

След няколко секунди получи отговор от приятелката си.

Чувала съм, че малките градчета нямат шериф. Само мини с висока скорост с мерцедеса по главната улица и ще те поканят на среща.

Сидни се усмихна. Де да беше толкова лесно!

Реши, че ежедневното облекло ще бъде по-подходящо за вечеря, затова се преоблече с джинси, равни сандали и бяла риза. Пусна косата си от кока и използва машата, за да оправи начупените краища. Тъкмо приключи, когато на вратата се почука.

Изабел показа главата си, прозявайки се.

— Саймън току-що ми прати съобщение. Пише, че ще ни вземе след двадесет минути. — Огледа сестра си и възкликна. — Леле! От години не съм те виждала облечена така.

Сидни огледа отражението си в огледалото на вратата на гардероба.

— Нещо липсва. Мислиш ли, че някъде в града продават каубойски ботуши?

— Сигурно, но не и такива, с марката „Маполо Бланик“ — заяде я Изабел.

Е, това вече наистина си беше престъпление.

За вечеря Катлийн бе сменила традиционната ирландска кухня и вместо това имаше пиле с лимон, зелени маслини и кускус — което изглежда се приемаше по-добре от Изабел и фъстъчето в нея. Сидни седеше от дясната страна на сестра си, а Катлийн от другата. Настроението беше весело, всички говореха едновременно и Сидни с изненада откри, че си бърби с Катлийн съвсем непринудено.

Когато стигнаха до кафето и десерта — вкусен кейк с шамфъстък и шоколадови стърготини, който бе поредното любимо ястие на момчетата, разговорът направи завой и тя предположи, че ще последва неизбежното.

— Забелязах, че не споменавах нищо за приятел — рече Катлийн. — Означава ли това, че си сама?

Разговорите около масата стихнаха неочаквано и пет чифта очи се впериха в нея. *О, значи отново съм под светлината на прожекторите.*

— Да, сама съм — потвърди тя.

— Не разбирам. Как така едно умно и красиво момиче като теб не си е намерило мъж?

— Мамо — намеси се Вон. — Сигурен съм, че Сидни не желае да бъде разпитвана за личния ѝ живот.

Дълбоко в себе си Сидни знаеше, че той вероятно си бе направил правилен извод за лошия ѝ опит в миналото и просто се опитваше да бъде учтив. Но точно в това беше проблемът. Тя не искаше той да бъде учтив, сякаш бе в беда и се нуждаеше да бъде защитена. Това отношение не бе по-добро от проклетото „Горката Сидни“, придружено с поклащане на главата.

— Добре съм, всичко е наред, нямам проблем с отговорите. — И се обърна към Катлийн: — В Ню Йорк излизах с един мъж, но връзката ни приключи малко преди да се преместя в Чикаго.

— А сега, когато отново си свободна, какъв мъж си търсиш? Вон? — кимна тя към сина си. — Ще ми подадеш ли крема?

Той го направи, сетне се обърна отново към нея. Устните му се извиха в едва загатната усмивка.

О, той я предизвикваше, осъзна тя, за да види как ще се измъкне от въпросите на майка му. А тя трудно устояваше на неговите предизвикателства.

— Всъщност имам дълъг списък от качества, които търся в един мъж. — Сидни отпи от кафето.

Вон вдигна изненадано вежди.

— Имаш списък?

— Да.

О, разбира се, че имаш.

Изабел погледна учудено сестра си.

— Никога не си ми казвала за това.

— Списък от какъв род? — заинтересува се и Катлийн.

— Нещо като тест — обясни Сидни. — Списък с характеристики, които показват дали един мъж е готов за сериозна връзка. Помага ми да отсея мъжете, които се страхуват от обвързване, женкарите и всички гнили ябълки, така че да се съсредоточа върху кандидатите с по-дългосрочен потенциал.

Вон завъртя очи.

— И чак сега чувам за всичко това.

— Къде си открила този списък? — попита Саймън. — Знаят ли всички жени за него?

— Защо? Ти да ни би да се опасяваш, че няма да издържиш теста? — намигна му Изабел.

— Направих разследване — отговори Сидни. — След като прочетох много статии онлайн, обединих точките.

— Списъци, тестове, разследване, срещи онлайн — не успявам да се справя с всички тези неща, които вие, деца, правите днес — обади се Адам от челното място на масата. — Какво се случи с дните, когато, като видиш едно момиче, което ти харесва, просто отиваш при него и му казваш „здравей“?

Вон се обърна към Сидни, а усмивката му бе дяволита.

— Да? В ресторанта или кафенето. Какво стана с тези дни, Сидни?

Тя го погледна убийствено. *Я не ми се прави на мил. Знам за какво си мислиш!*

— Нали знаеш какво казват хората — навън е джунгла. Сега една жена трябва бързо да решава дали един мъж е на необходимото ниво. — Тя поклати глава с неохота. — Тъжно е, но някои мъже не могат да издържат теста.

— Но на теб ги трябва само един — обади се Изабел и отправи влюбена усмивка към годеника си.

Саймън плъзна ръка към нейната и я хвана с нежност.

— Правилният.

Да, докато не изчука личната си тренировка.

Сидни отпи още една глътка от кафето, преглъщайки заедно с нея и циничния си коментар. Не искаше да разваля идилията на Саймън и Изабел.

Вон вдигна глава и погледна щастливата двойка.

— Ей, вие двамата не сте ли прекалено... сладникави?

Катлийн веднага го смъмри.

— Не дразни брат си.

— Какво? Всеки момент чакам птичките да запеят, дребните горски животни да се появят и да започнат да леят химни, възхваляващи любовта. Толкова са възхитителни!

Сидни се разсмя на глас, но бързо прехапа устни.

Когато очите на Вон срещнаха нейните през масата, тя осъзна за един кратък миг, че двамата бяха на едно мнение.

— Е, — продума Катлийн вземайки ножа за кейк. — Кой иска второ парче?

След вечеря чиниите бяха измити, Катлийн изчезна някъде, но след няколко минути се върна в кухнята, носейки със себе си купчина фотоалбуми.

— О, не! Това са глупости — простена Вон.

— Няма начин, мамо — възрази твърдо и Саймън. — Никакви снимки, никакви албуми.

— Какво? Сигурна съм, че момичетата ще се радват да ги разгледат. Когато бяхте по-малки, вие, момчета, бяхте толкова сладки. — Тя бързо ги натири. — Я вървете в бараката, докато ние си говорим.

Трите жени се преместиха в уютната дневна и започнаха да разглеждат семейните албуми. Катлийн разказваше смешни случки за семейството, но когато отвори бележника на Саймън като бебе, стана носталгична.

— Записвах всичко, защото знаех, че той ще бъде последното ми дете. Двамата с Адам планирахме да имаме много деца, по-голямо семейство, но при раждането на Саймън имах усложнения. Винаги съм искала дъщеря. — Тя вдигна очи от бебешкия албум и погледна Изабел. — Ето че сега ще имам дъщеря. Най-накрая.

Изабел отвърна с усмивка.

— Осъзнавам, че със Саймън се познаваме само от три месеца, но искам да знаеш, че чувствата ми към него са напълно искрени. Мисля, че той просто е... прекрасен. Забавен, сладък, мил, грижовен и такъв добър човек. Нямам търпение да се омъжа за него, да създадем семейство и да започнем да трупаме и събираме нашите спомени, точно като тези тук. — Тя посочи фотоалбумите върху масичката пред тях.

Очите на Катлийн се навлажниха.

— Това е най-милото нещо, което съм чувала. — Тя се разсмя и избърса сълзите си. — Мисля, че изисква прегръдка. — С тези думи притекли Изабел и я притисна към себе си.

Сидни почувства стягане в гърдите, наблюдавайки близостта между двете жени. Сестра ѝ бе пропуснала толкова много такива моменти. Всъщност и двете ги бяха пропуснали. Но тя бе щастлива, докато я гледаше с бъдещата ѝ свекърва, макар това да ѝ напомни за провалената ѝ сватба и мястото, което тя трябваше да заеме, ако се бе омъжила.

Внимание, предупреди я един практичен глас в главата. *Това започва да прилича малко на завист.*

Сидни се изправи.

— Отивам за чаша вода. Някой иска ли нещо?

— Всъщност, Сидни, ако нямаш нищо против, вземи няколко бутилки минерална вода и ги занеси на момчетата — помоли я Катлийн. — И разбери докога смятат да работят.

Решавайки, че малко свеж въздух ще ѝ бъде от полза, тя кимна.

— Няма проблем.

Взе три бутилки вода и се отправи към задния двор, следвайки една алея с цветя, намери боядисаната в бяло барака с навес. Отдалече видя Саймън, който работеше върху покрива, близо до стълбата. Извика го по име и показа бутилките.

— Хей, момчета! Майка ви иска да знае кога смятате да приключите.

Той слезе по стълбата и взе едната бутилка.

— Спираме работа. Скоро ще се стъмни. — Той извика на Вон, който подаде главата си над издадената част на стряхата. — Хей, аз тръгвам.

Вон кимна и продължи да чука.

Тъй като нямаше намерение да остава тук цяла нощ и да го чака, тя остави бутилираната вода на тревата близо до стълбата и се обърна да последва Саймън, но се поколеба. Вероятно би могла да си позволи малко почивка, преди да се върне при най-възхитителната влюбена двойка в Чикаго.

Забеляза една пътека вляво от бараката. Видя, че води към гората, която ѝ изглеждаше съвсем близо до къщата и реши да провери. Когато стигна до дърветата, пътеката се раздели на две. Страхувайки се от настъпващата тъмнина, Сидни пренебрегна тази, която отиваше навътре в гората и избра другата, която водеше към малко сечище. Намали крачка, зашеметена от живописната гледка. Имотът на семейство Робъртс бе на върха на един хълм и оттук се виждаше цялата долина. Тъмносиньото небе бе набраздено с блестящи ивици червено, оранжево и жълто, тъй като слънцето бавно слизаше зад хълмовете.

Все още имаше време, докато падне мракът, затова приседна на тревата. Сви колене и подпря брадичка върху ръцете си, чувствайки как се потапя в гледката и в тези няколко кратки мига, когато никой не мислеше и не говореше за сватби.

11

Не си и помисляй да тръгнеш след нея.

Вон си повтаряше тази мисъл като мантра, докато удряше здраво с чука. Когато редът от дъски, върху който работеше, свърши, той реши да приключи за тази вечер. Двамата със Саймън щяха да имат повече работа утре, но бяха доста напреднали — половината покрив беше почти готов.

Вон избърса лицето си с ръка, слезе по стълбата и отвори бутилката е вода, която Сидни му бе оставила.

Тази вечер тя бе различна. С пусната коса, джинси, които разкриваха всяка извивка на тялото ѝ и някаква лятна блуза, която обгръщаше плътно гърдите ѝ и падаше нежно около талията. Направо можеше да си представи как пръстите му минават по кожата, тръгват нагоре и стигат до изкушаващата извивка на гърдите ѝ.

Боже. Като отпи голяма глътка вода, той преглътна и огледа пътеката, която водеше към сечището. Беше тръгнала само преди няколко минути и знаеше, че не е стигнала далеч. Въпреки че... винаги имаше вероятност да се спъне и да падне в някой отровен бръшлян, нали? Или да попадне на сърдит язовец. Или да се подхлъзне на модните си дизайнерски сандали и да се търкулне с главата надолу по хълма право в дупката на цяло семейство язовци.

Значи какво? Трябваше да провери. За да бъде сигурен, че тя е в безопасност. След като взе това решение, той тръгна по пътеката към сечището.

Сидни погледна през рамото си и го видя, че приближава внимателно.

Вон спря до нея.

— Дааа. И колко неща има в този твой списък?

Сидни го загледа, докато седнаше на тревата до нея.

— Тридесет и четири.

— *Тридесет и четири?* Стига де! Не говориш сериозно. — Вон се съмняваше, че на света има мъж, който може да премине успешно

подобен тест.

А може би точно такава бе целта.

Тя седна по-изправено, сякаш готова да се защитава.

— Няколко от тях може би са излишни, но общо взето на мен ми изглежда като абсолютно добър списък за подбор.

Е, сега вече беше любопитен.

— Хайде, кажи ми! Нека чуя този списък от така наречени признаци, които показват дали един мъж е готов за връзка.

Тя поклати глава, преструвайки се на смутена.

— Я ми напомни, защо трябва да ме интересува какво мислиш ти?

Той вдигна предизвикателно вежди.

— Страхуваш се да не кажа, че списъкът е ПЛ^[1]?

Тя задържа погледа му и сетне започна да свива пръсти един по един.

— Да може да спре да мисли за предишната си връзка. Да бъде свободен и на разположение през уикендите. Да има стабилна кариера. Отношенията и връзката с родителите му да бъдат добри и на здрава основа. Да има приятели, които са сериозно обвързани. — Тя направи пауза, опитвайки да си спомни другите точки от списъка.

Вон се намръщи.

— Надявам се, че има още от тези условия, защото дотук все едно описа мен.

Очите ѝ се разшириха, а в изражението ѝ се четеше ужас. След минутна пауза, Сидни се усмихна.

— О, но ти се провали на първата точка, която е най-важната от всички: тя гласи, че мъжът трябва да търси сериозна връзка.

Вон въздъхна с облекчение. Слава богу, че имаше правило номер едно. Тестът може да беше глупав, но той не искаше да бъде окачествен като готов за обвързване. Това може да бе добре за другите мъже, но не и за него. Той искаше да се наслаждава на живота си такъв какъвто бе и това му стигаше.

Сидни също въздъхна с облекчение.

— Олеле. Това малко ме стресна. — Тя го посочи с пръст. — Не мога да приема тип като теб да се промъкне незабелязано.

Тази забележка леко го засегна.

— За протокола — такива като мен, от „моя тип“, не се опитват да се „промъкват“. Аз винаги съм абсолютно честен, когато твърдя, че не търся дългосрочни обвързващи отношения.

Усмивката ѝ беше мила, но тонът сух.

— О, и това те превръща в много добро момче, така ли? Защото си честен и признаваш, че си женкар?

И... това още повече го засегна и дори ядоса.

— Значи предпочиташ да лъжа? — Той се изви, за да я погледне в лицето. — Да се срещам с една жена няколко месеца, да я мамя, че имам намерения и сетне да ѝ заявя, че не искам нищо сериозно? — Наведе се още по-близо към нея. — Виж, точно това е причината да не се срещам с жени над тридесет години. Те вече са изтощени. И свадливи. И имат списък с тридесет и четири проклети изисквания, по които оценявате мъжете!

Сидни се обърна на свой ред към него, бузите ѝ бяха порозовели от негодувание, и тя също повиши глас.

— Не ми го натяквай! Има причина жените като мен да имат списък с тридесет и четири критерии! За да се предпазят от всички мъже като теб!

— Какво толкова ужасно има в мъжете като мен? Аз го виждам по следния начин: ако си търсиш мъж за брак и вечно щастие след това, сигурен съм, че ще се намерят много мъже. Но ако искаш някой, с когото да си прекараш добре, то аз съм твоят човек, скъпа.

— Аз бих казала следното — ти си прекалено самонадеян.

По дяволите! Да, така беше, но за това си имаше причина. Той отново закова очите си в нейните.

— Аз ще променя твоя свят, Синклер, и ти го знаеш.

Точно в този миг осъзна, че двамата седяха само на няколко сантиметра един от друг. Но тя не се помръдна, нито пък той.

— О, да. Твоите предполагаеми „ходове“. — Сидни подчерта думата с поклащане на главата. — Това сигурно е причината думата „специален“ да бъде в съчетанието „специален агент Вон Робъртс“.

Тази уста. Саркастичните ѝ думи направо го разяриха, но той не можеше да откъсне очи от нейните сочни, изкушаващи устни. Наведе глава, а гласът му стана доста по-нисък.

— Искаш ли да знаеш какво мисля?

Тя замълча за миг, сякаш бе развълнувана от близостта му. Той можеше да чуе как дишането ѝ се забърза.

— Не особено — отговори накрая.

Думите бяха абсолютно присъщи за Сидни Синклер, но задъханият тон на гласа ѝ бе нещо свършено ново. Нещо, което го привлече още повече.

— Мисля, че се тревожиш, защото, ако те целуна точно сега, може да ти хареса.

Очите ѝ блеснаха от гняв, но също и от желанието и страстта, които я изгаряха отвътре. И преди въобще да се замисли какво прави, той я целуна.

Притисна отворените си устни към нейните и цялото му раздразнение, неудовлетвореност, объркване и недоволство се стопиха в тази целувка. Езикът му се заигра с нейния — без да мисли или да се безпокои за нещо, и той почувства как ръцете ѝ притиснаха гърдите му. Пригответи се да бъде отблъснат, но вместо това тя сграбчи тениската му и го придърпа към себе си. *О, мили боже!* — тя отговори на целувката му. Отговори страстно и всеотдайно.

Всички спирачки, цялото му въздържание и защитни сили просто... просто се изпариха.

Вон я притисна и дръпна в скута си, а краката ѝ обвиха бедрата му. Зарови ръка в косата ѝ, докато устните им се разтапяха и изгаряха взаимно. Тя захапа неговата долна устна, сетне я засмука и после я облиза така, че накара малкия Вон да скочи прав срещу ципа на джинсите му.

Той простена тихо и я повали на земята.

Тя също простена, докато се намести между бедрата ѝ, и този звук още повече го възбуди. Целуваше я властно, жадно, ненаситно, като с едната си ръка я държеше за тила и я притискаше към себе си, сякаш тя се бореше с него. Тъй като искаше да вкуси още от нея, Вон наклони глава и премина с език по гладката кожа на шията ѝ, и все по-надолу. Тя заби ноктите си в гърба му, през тениската, докато той я хапеше точно в основата на шията. Тя въздъхна, ахна и изви гърба си в дъга, а Вон се подпря на едно коляно, намести се още по-удобно между краката ѝ и започна ритмично да движи ханша ѝ срещу пулсиращия си, готов за подвизи член.

Боже, боже. Мамка му.

Дишането му бе накъсано и дрезгаво, устата му отново захапа нейната. Тя притисна гърдите си към него с желание и нетърпение и единственото, за което той си мислеше, бе да захапе и засмучи едната от тях, докато смъква джинсите ѝ, откопчава ципа си и я полага на земята, като я накара да вика името му, докато той...

— Вон!

Гласът на Саймън дойде откъм задния двор и накара и двамата да подскочат. Те се загледаха, задъхани и с широко отворени очи.

— О, не... — промълви Сидни. — Ти и аз не можем... имам предвид ние също... също така не... не можем... знаеш какво. — Тя посочи него и себе си. Устните ѝ бяха подпухнали от целувките му, бузите ѝ горяха, а великолепната кестенява коса се стелеше разрошена по раменете.

Вон докосна устата ѝ. Все още се опитваше да проумее онова, което току-що се бе случило. Саймън още веднъж извика името му, този път по-отблизо, и Вон моментално премина в режим на прикритие.

— Дръж се естествено — нареди той на Сидни. Посегна и свали няколко цветни листенца от косата ѝ, докато говореше спокойно. — Ние просто се наслаждаваме на прекрасната гледка. Това е всичко. И сме потънали в разговор за сватбата, защото обсъждаме възможностите за координиране на датите на ергенското и моминското парти. Решили сме, че Изабел и Саймън биха могли да ги направят в една и съща вечер, като се има предвид оскъдното време, с което разполагат.

— Да, правилно, ергенското парти. Разбрах. — Сидни въздъхна, възвръщайки самообладанието си.

Погледът на Вон се плъзна по шията ѝ.

— Имаш смучка.

Посегна и покри мястото с косата ѝ.

— Може би утре ще трябва да ходиш с пусната коса, както и през остатъка от уикенда. — Забеляза погледа ѝ, докато се връщаха на местата си. — Не ме гледай така, Синклер. Ти ме ухапа първа.

Тя се изчерви в мига, в който Саймън излезе на поляната. Вон се засмя.

— Здравсти, брато. Тъкмо говорехме за теб.

През остатъка от уикенда, Сидни направи всичко възможно да не остава насаме с Вон. Всъщност това не бе толкова тежка задача, както се страхуваше.

Отначало в присъствието на Изабел, Саймън, господин и госпожа Робъртс с малко хитрост и преструвки тя без проблеми успяваше да не остава насаме с него. Двете с Изабел се прибраха обратно в хотела малко след като Саймън ги намери на поляната и се върнаха във фермата чак на другата сутрин, когато пристъпите на сутрешно гадене на Изабел бяха преминали. Мъжете усилено довършваха покрива на бараката.

По време на обяда Сидни и Вон обмениха само две думи — въпреки че тя го хвана, че я погледна предупредително, когато отметна косата си назад. За щастие червеният белег на врата ѝ почти бе изчезнал — а заедно с него и всички следи от тяхната странна, романтична и страстна среща в гората.

Една странна и романтична среща, която никога повече нямаше да се повтори, закле се пред себе си Сидни.

След обяда дойде време да си кажат довиждане и да отпътуват обратно към Чикаго.

— Толкова се радваме, че ни гостувахте този уикенд — каза Катлийн, привличайки Сидни в прегръдката си, преди да тръгнат. Сетне застана до съпруга си на предната порта и двамата им махаха, докато колите на Вон и Сидни не се изгубиха от полезрението им.

— Е, това е, всичко свърши — рече Изабел, докато малката бяла къща ставаше все по-малка в огледалото за обратно виждане. Въздъхна с облекчение. — Мисля, че се справихме. Няма да взема „Оскар“ за женска роля, но мисля, че се справихме. — Тя погледна с благодарност към сестра си. — Надявам се, че уикендът не беше ужасно досаден за теб.

За част от секундата Сидни бе изкушена да ѝ каже всичко. *Ами знаеш ли. Всъщност не ми беше никак досадно. Случи се нещо забавно. Целунах Вон.* Но тогава Изабел щеше да поиска да знае дали целувката е означавала нещо. А след като тя абсолютно и със сигурност не означаваше нищо, Сидни реши, че ще е най-добре въобще да не я споменава.

— Не беше. Дори ми бе забавно — увери сестра си тя.

Изабел се отпусна на седалката и затвори очи, мърморейки, че ще си подремне. Сидни пусна тихо радиото и продължи да следва колата на Вон през вече познатите ѝ гори, хълмове и долини, които водеха към магистралата.

След петнадесет минути, Изабел рязко седна.

— Мисля, че ми става лошо.

Сидни я погледна.

— Трябва ли да спрем?

— Да... Бързо.

Сидни зави към едно отклонение встрани от пътя, а Изабел изскочи от колата и изтича сред дърветата, сякаш я гонеха зли духове. Колата на Вон пред тях намали, направи обратен завой и спря успоредно до колата на Сидни, от другата страна на пътя.

Саймън излезе с глуповата усмивка.

— Понякога ѝ става лошо — обясни на Вон той.

— Ъ-хъ — поклати глава брат му през отворения прозорец.

Саймън отиде сред дърветата, за да помогне на Изабел, която се бе навела и облекчаваше стомаха си от обяда.

Седейки в колите си от двете страни на пътя Сидни и Вон се гледаха, но никой не направи дори опит да излезе.

Сетне и двамата потеглиха, а сивият бетон на магистралата между тях им осигуряваше удобно и безопасно разстояние.

[1] Пълно лайно — съкратено от bufshit (англ.) — Б.пр. ↑

Две седмици по-късно Вон направи своя дебют като „Марк Съливан“ — търговец на оръжие, който нямаше търпение да се запознае с полицаи Притчет и неговата банда от корумпирани ченгета.

Според инструкциите му Батиста бе уредил среща в петък следобед на вечеря в Уест Таун. Като Марк Съливан — човек, направил големи пари от сенчести сделки, Вон приличаше на богаташ, който прекарва свободното си време в скъпи заведения и луксозни стриптийз клубове. Затова си бе пуснал къса, едва набола брада, носеше моден дизайнерски костюм, италиански обувки и скъп „Ролекс“ на китката.

Притчет се появи точно навреме с двама яки като бичета мъжаги около двайсетте зад себе си. Тъй като не знаеше нищо за тримата полицаи, Вон също бе довел гости на това парти — цял куп при това.

Продажните полицаи се смятаха за особено опасни. Освен че бяха въоръжени, ако ги заловяха, те щяха да загубят всичко. За някои престъпници, да отидат в затвора беше просто част от живота на улицата, всъщност нещо като преход. Но за правителствените и полицейските служители да бъдат разследвани от ФБР означаваше край на кариерата и на света им, а когато някой реши, че светът му свършва, глупостите или неразумните действия, които бе готов да извърши, бяха неограничени.

Затова Вон и Хъксли не разчитаха само на късмета при тази среща. Хъксли и още трима от техния отряд чакаха в колите си, паркирани близо до бара, и всички агенти щяха да чуят всяка дума от разговора на Вон чрез микрофона с размер на карфица, прикачен към едно от копчетата на ризата му. Към тях бе прикрепена и групата за специални операции — един отряд агенти, въоръжени с по-сериозни оръжия, бяха проследили Притчет и двамата му пазачи, вече идентифицирани като полицаи Джеймс Махони и Али Ортиз, и бяха потвърдили, че и тримата са въоръжени само със стандартни пистолети и нямат подкрепления, които да ги чакат навън.

Притчет забеляза Вон на масата и тръгна към него, последван от полицаи Ортиз и Махони зад него. След няколко минути перчене и взаимно изучаване Вон и Притчет се заеха с работа.

Той каза на Притчет, че има известни проблеми с транспортирането на оръжията в Чикаго и е бил заинтригуван, когато Батиста му споменал за контрабандата, която полицаят върти тук на място.

— Измислил съм го гениално — похвали се Притчет. — Имам страхотна група. Каквото искаш, това ще ти вкарам. Взимаме под наем ванове или камиони в зависимост от размера на стоката. Ако някой се опита да ни спре, просто им показваме полицейските си значки и казваме, че не сме на смяна, но охраняваме стока, която някой е купил на търг. След това никой не задава въпроси.

— Някога спирали ли са ви? — попита скептично Вон.

— Нито веднъж! Имаме и резервен план, ако се наложи — побърза да го увери Притчет. — Това не е аматьорска работа. Ние сме полицаи. Това му е хубавото. Знаем как мислят полицаите.

— И как мислят? — попита Вон.

— Ами така. Разделяме се, защото един голям конвой от бусове, който се движи посред нощ по Лонг Шор Драйв изглежда подозрително. Познаваме предградията и улиците, които полицаите контролират най-много. Знаем всички видове номера, които те прилагат. — Притчет отпи от кафето. — Но не е само полицията, за която трябва да се притеснявам. Може някой да е чул, че пренасяме оръжие и да реши да се намеси. Може би си мисли, че ще бъде лесно да хване контрабандист и да открадне стоката за себе си. — Той кимна към полицаите, подобни на бикове от двете му страни. — Готови сме и за такова нещо. Ние сме като проклетите бойскаути. Нали Ортиз?

— Винаги готов — отвърна якият полицай от дясната страна на Притчет със срамежлива усмивка.

Вон не реагира по никакъв начин, но си мислеше, че съдебните заседатели и пресата щяха да се влюбят в това скромно признание. Корумпирани полицаи, които се сравняваха с бойскаути — съдът направо щеше да бъде взривен, когато случаят станеше публичен.

— Ние имаме парализиращи устройства, оръжия и бронжилетки — похвали се Притчет. — Можем да пренесем всичко, което искате да вкарате контрабанда в града. Никой няма да се намеси.

Вон се наведе назад в стола си и загледа Притчет, сякаш обмисляше чутото.

— Имам стока в Индианаполис — каза накрая той. — Може би ще се разберем.

Очите на Притчет станаха алчни.

— Какво е каргото?

— Огнестрелно оръжие — автомати и пистолети.

— Няма проблеми.

— Оръжията са тежки. Колко човека имате?

— Четирима плюс мен.

— Всички ли са снабдени с тези значки, за които говорехте?

Притчет му се усмихна.

— Всеки от тях.

И така, това приличаше на контрабандна клетка от петима активни работещи полицаи.

— Защо сте убеден, че можете да им вярвате? Те са полицаи. Ами ако неочаквано изпитат угризения на съвестта? — подчерта думите си Вон. — Само се опитай да ме преметнеш, Притчет, и ще бъдеш последният, който някога го е правил.

Притчет побърза да го успокои.

— Не се тревожете. Обучил съм всички тези момчета лично. Трябваше ми почти цяла година, за да ги направя отбор. Те са непоклатими и могат да подушат възможностите за добър бизнес, когато го видят.

Вон извади парче хартия от джоба на панталона си и го бутна по масата към Притчет. Стига приказки, време беше да финализират сделката.

— Първият адрес е склад в Индианаполис, откъдето ще вземете оръжията. Бъдете там след седмица, в понеделник, в полунощ. Паркирайте от южната страна на паркинга. Ще ви чака човек на име Массо. Ще ми донесете оръжията на другия адрес.

— Каква е нашата част — попита Притчет.

— Петнадесет хиляди — отвърна Вон, а тонът му подсказваше, че сумата не подлежи на преговори.

Притчет обмени поглед с другите полицаи, сетне се обърна към него и кимна.

— Добре. Имаме сделка.

По-късно същата вечер, след като свали скъпите модни дрехи и „Ролекса“, двамата е Хъксли докладваха на Кейд как върви разследването на Притчет в една кръчма, близо до офиса на главния щатски прокурор.

— А кой е Массо? — попита Кейд.

След като извършеха арестите, агентите щяха да предадат случая на главния прокурор, за да повдигне обвинение, но дотогава Вон, който беше водещият агент по случая, режисираше представлението и водеше шоуто.

— Массо е специален агент Брент Лайънс от полицията в Индианаполис — отговори Вон. — В понеделник вечер той ще чака отряда на Притчет с няколко сака, пълни с оръжия, които не са изправни, но те не знаят това. — Той замълча, докато сервитьорката донесе бургерите, и веднага се захвана със своя. Работата под прикритие винаги го караше да огладнява — може би поради допълнителния прилив на адреналин. След като преглътна, продължи:

— Ако всичко върви по план, след около месец Хъкс и аз ще имаме достатъчно доказателства за теб. — Той млъкна и погледна Кейд и Хъксли, които обмениха погледи. — Какво?

— Няма ли да кажеш нещо за ситуацията на три часа от теб? — попита Хъксли. — Гледат към нас, откакто сме седнали.

Вон погледна с тъгълчето на окоето си и забеляза масата с три жени на около двадесет и пет години, облечени за луда вечер в града — с джинси и прилепнали към тялото предизвикателни блузи. Брюнетката го фиксира с поглед доста дълго, преди да се върне към разговора с приятелките си.

Той сви рамене.

— Е, и какво? И трите имат изкуствен тен.

Кейд го загледа и заговори бавно.

— Петък вечер е. Там седят три привлекателни млади жени, ще те изядат с поглед, а отговорът ти е, че тенът по кожата им не е истински? — Изглеждаше изумен. — Какво става с теб? Болен ли си? Да не би да имаш мозъчен кръвоизлив?

Хъксли потърка челюстта си и поклати глава.

— Същото се случи и онзи ден — рече той на Кейд. — Новата барманка в „Старбъкс“, истинско бонбонче, флиртуваше открито с него, а той дори не я забеляза.

— Каква нова барманка? Какво бонбонче? — попита възмутено Вон.

Хъксли го посочи с пръст.

— Ето, виждаш ли? Сякаш радарът му е счупен или изключен.

— Виж ти. — Кейд погледна подозрително Вон и скръсти ръце на гърдите си. — Откога е така?

Вон ги загледа навъсено, вземайки си няколко пържени картофа.

— Откакто вие двамата не спирате да говорите за мен, все едно ме няма. Казвам ви го най-сериозно.

— От две седмици — заяви Хъксли, игнорирайки присъствието му. — Откакто се върна след онзи уикенд, когато ходи в дома на родителите си.

Чувайки това, Кейд вдигна вежди.

— Колко странно. Поправи ме ако греша, агент Робъртс, но това не беше ли последния път, когато видях кумата за сватбата, която по твоите думи е истинска свадлива драка?

— Стига с тези шегички за драката. Все още ли ще ме заяждаш?

— А ти помниш ли колко ме заяждаше, когато за пръв път излязох на среща с Брук? — отвърна му Кейд.

Вон се усмихна доволно. Без съмнение той се бе месил в любовния живот на приятеля си седмици наред. Глупости.

— А мен, когато излязох за пръв път с Адисън? — добави и Хъксли, имайки предвид годеницата си, която също бе агент в отряда за борба с престъпността сред държавните служители.

— Това бе щастлива случайност, която все още си остава по-голяма загадка от това кой застреля Кенеди — вметна Вон.

И двамата му приятели го загледаха непоколебимо и без да мигнат. Корави момчета.

— Както и да е. Моята история е съвсем различна — продължи невъзмутимо Вон. — Аз дори не харесвам Сидни, тя е всичко, което не търся в една жена: заядлива, склонна към спорове, неотстъпчива и абсолютно държаща на дългосрочните връзки. Не съм я виждал две седмици и, повярвайте ми, това бяха двете най-спокойни седмици в живота ми. — Всъщност той с огромно облекчение се хвърли в работата, откакто се върнаха от дома на родителите му, за да забрави червенокосата, чиято целувка беше много по-страстна и гореща, отколкото би предположил за толкова opak и труден за общуване човек.

— Ето че го направи отново — отбеляза Хъксли. — Сякаш искаш да кажеш нещо.

— Не, не искам да казвам нищо!

— Нали знаеш, че няма да те пуснем да си тръгнеш, докато не ни разкажеш всичко? — попита Кейд.

За нещастие Вон знаеше. Приятелите му щяха да се концентрират върху ситуацията със Сидни и щяха да му досаждат, докато не получат отговорите, които търсеха.

— Добре, добре — предаде се накрая той, решавайки да отлепи лепенката с един замах и с това да реши въпроса. — Целунах я.

— Целунал си кумата? — попита изумено Хъксли.

— Не, целунах жената, за която брат ми смята да се ожени — отвърна сухо Вон. — Ами да, кумата! Кого друг да целуна? Саймън ли? — Той вдигна ръка, за да спре Хъксли, който искаше да се намеси. — Каквото и да искаш да кажеш, не го казвай. Беше импулсивно и сърдито.

— О, значи сърдита целувка? — попита Кейд. Какво означава това?

Устните на Вон се извиха в усмивка. *Тя ме ухапа.* И в главата му изплува спомена, как той и Сидни се целуват страстно и жадно на тревата — един образ, който бързо бе изместен от широко отворените ѝ, уплашени очи.

О, не. Ти исп... Искам да кажа... не, не можем... знаеш какво.

— Да го кажем така. И двамата се съгласихме, че беше грешка — завърши той.

С това отклони разговора за „флирта“, който нямаше да се повтори със Сидни, и се върна към своята работа под прикритие и внедряването му в група полицаи, които транспортираха нелегално оръжие в града.

Това беше голямата афера, а не целувката му със Сидни.

Във вторник сутринта Сидни седеше отново пред лъскавата гранитна маса в една от конферентните зали на „Монро Илерс“. Този път обаче само три чифта очи бяха вперени в нея и те принадлежаха на партньорите в борда на фирмата.

Тя и нейните колеги бяха направили своите разследвания. Тя беше обсъдила финалистите, беше претеглила всички „за“ и „против“ и вярваше, че е намерила една компания, която би била голяма инвестиция за нейния частен капиталов фонд.

Сега просто трябваше да запознае по-старшите партньори във фирмата с решението си.

Това щеше да бъде първият ѝ истински изпит, откакто се бе присъединила към „Монро Илерс“. Ако инвестиционният комитет одобрише идеята ѝ, това щеше да бъде проява и потвърждение на тяхното доверие в нея. От друга страна, ако не одобриха идеята, това щеше да означава, че имат колебания — което щеше да бъде съмнително и неуверено начало на кариерата ѝ в частния капитал.

— Така. Кажете ни за „Бутици Витамини“ — започна Мишел, един от тримата члена на комитета.

— Разбира се — рече с уверено кимване тя. Чувстваше се удобно на горещия стол, вярваше на инстинктите си. След пътуването до Уисконсин и онази дива и страстна целувка с Вон, се бе почувствана леко обърквана, но чувството премина. Тук контролираше нещата, беше отговорна и готова да свърши работата си.

— Преди няколко месеца прочетох статия в „Джърнал“ за производствата на дребно, които се развиват най-добре по време на рецесия. Индустрията и доставката на витамини беше включена в списъка — започна тя. — Това е индустрия за двадесет и пет милиарда, една от малкото области в търговията на дребно, която наистина процъфтява по време на икономически кризи. В момента „Бутици Витамини“ е основният търговец на дребно в Средния запад,

но мисля, че съществува реална възможност компанията да се разрасне и да стане национална верига.

Тя включи презентацията, която бе подготвила на лаптопа си. На екрана пред тях се появи карта на Щатите, нашарена с цветни точки.

— Сините точки показват съществуващите локации на магазини на „Бутици Витамини“. Но при правилна стратегия и управление, мисля, че след пет години компанията ще изглежда така. — Тя кликна по клавиатурата на лаптопа си и образът на екрана се промени, показвайки значително увеличение в броя на магазините, пръснати в цялата страна. — Според мен за пет години можем да добавим още 400 нови магазина.

— И как ще го постигнем? — попита Рик, най-възрастният от членовете на комитета. Сидни отговори без колебание.

— Първо, ще разширим търговията към Калифорния и Флорида, откъдето компанията вече получава многобройни поръчки по пощата посредством своя каталог. След това, ще използваме модели за страничен подбор, които ще ни помогнат да открием и идентифицираме допълнителни локации за магазини. — След като обясни необходимостта да се изберат места с висока видимост — основно в моловете, в покрайнините и ъгловите магазини в населените места, тя премина към обсъждане на необходимостта да се подпомогне присъствието на компанията онлайн и да се увеличат директните продажби чрез техния уебсайт. Обясни как възнамерява да открие таланти за изпълнителния екип на „Бутици Витамини“, необходимостта фирмата да повиши лоялността на клиентите си чрез програма с награди и как би трябвало да приложат агресивна ценова политика, може би чрез намаления всеки ден от 25 до 50%.

— За пет години ще направим публично дружество чрез първоначална публична оферта и по моя преценка ще излезем с десетократно увеличение на печалбата. Ако това стане, мисля, че ще имаме група от много щастливи инвеститори.

— Ето това обичам да чувам — рече Майкъл, което предизвика смях сред останалите.

Сидни скръсти ръце на масата, очаквайки да бъде изпържена.

— Готова съм и с радост ще отговоря на всички въпроси, които имате. Хайде, давайте.

Следващата събота Сидни наблюдаваше от ъгъла на дневната си как двадесет и пет жени охкаха и ахкаха над сребърния поднос, който сестра ѝ извади и разопакова от кутията за подаръци. Предсватбеното парти имаше огромен успех.

Беше истински подвиг, като се има предвид, че разполагаше всичко на всичко с три седмици, да ги събере всички и да работи под ръководството на Изабел, която бе едновременно възбудена бъдеща булка и луда бременна жена.

— Трябва да има цветя в центъра на масите. Ще бъде толкова красиво! Само бели рози, лилии, лавандула и нищо, което има силен аромат. Той може да ме накара да повръщам.

— Сид, видях най-възхитителните мини тортички на три етажа в булчинския магазин на Марта Стюарт. Те са идеални за десерт. Но кажи на сладкарите да не използват маслен крем — мисълта за това ме кара да повръщам!

— О, хайде да поднесем смешни питиета!

— Не! Никакъв алкохол!

— След партито майката на Саймън ще трябва да се върне в Уисконсин, така че ще трябва да започнем по-рано. Но не трябва да бъде прекалено рано, освен ако не искаш да повърна върху сандвичите със салата от яйца.

— Всъщност, махни сандвичите с яйчена салата в менюто. Никакви яйца! Жълтият цвят ме кара да повръщам.

И така нататък, и още, и още.

От своето място за наблюдение в задната част на стаята Сидни отпи от джинджифиловата бира с портокалов сок, щастлива, че най-накрая имаше малко почивка, след като на гостенките бяха сервирани обяда и десерта. Мери-Ан, една от шаферките на Изабел, надписваше подаръците, донесени от всеки гост, а други две шаферки бяха натоварени със задачата да ги подават на Изабел и после да ги прибират отново в кутиите им.

Триш влезе от двора, където фирмата за кетъринг бе разположила бара, и приближи към Сидни.

— Планирала си прекрасно парти, скъпа — рече тя, леко закачливо, като чукна високата чаша с шампанско с тази на Сидни.

След това отпи и направи физиономия. — Освен едно изключение. Какво стана с мимозите, олицетворение на девствеността?

— Половината от приятелките на Изабел или са бременни, или кърмят — отговори Сидни, използвайки малката лъжа, която бе приготвила предварително като отговор за този въпрос. — Както изглежда, алкохолът няма да стигне. — Наистина голяма част от жените, наобиколили сестра ѝ, носеха сладки летни рокли за бременни. — Но заръчах на бармана да отдели една бутилка шампанско настрани, ако те интересува.

— Райд гледа Джон, което значи, че имам на разположение целия следобед само за себе си — за пръв път от близо пет месеца. И да. Интересува ме — отговори Триш.

Те се измъкнаха навън, смеейки се заговорнически, докато барманът им наливаше шампанско. После добави във всяка чаша портокалов сок, така че никой да не познае какво пият.

— Това ще е нашата малка тайна — рече тя, намигайки на Сидни.

С питиетата в ръка двете се върнаха в дневната точно навреме, за да видят Изабел, която отвори един сервиз от кристални чаши за вода. Триш се наведе и прошепна на Сидни:

— Много е сладък.

— Кой? Сервизът ли?

— Барманът. А ти изглеждаш убийствено в тази рокля. Защо не пофлиртуваш с него?

Сидни погледна през рамо и огледа бармана. Да, наистина беше сладък, но също така и прекалено млад.

— Струва ми се, че е на дванадесет години.

Триш се усмихна дяволито.

— Щом има лиценз за сервиране на алкохол, значи е пълнолетен.

— Хайде, стига. Сигурно съм с десет години по-стара от него. — Тя премига, когато осъзна жестоката истина. — О, боже, кога станах десет години по-стара от този мъж?

Триш отново чукна чашата си в нейната.

— Добре дошла сред трийсетгодишните.

Заобиколена само от омъжени или бременни двадесет и нещо годишни момичета и застанала до най-близката си приятелка, която също бе на тридесет и три като нея, но вече имаше съпруг и дете,

Сидни направо чуваше как алармата на биологичния ѝ часовник звъни неистово, докато тя търси пипнешком копчето да я спре.

— Мислех да те питам как вървят онлайн срещите ти?

— За две седмици ходих на осем първи срещи — отговори Сидни.

Триш премига изненадано.

— Осем? Защо не си ми казала за нито една?

— Защото чаках да те зарадвам с хубавата новина, че съм на втора среща.

— И никой ли не ставаше? — попита Триш. Изглеждаше разочарована.

Сидни поклати глава.

— Нито един.

— Значи мъжете, с които се запознаваш онлайн, са толкова зле?

— Всъщност бях искрено и приятно изненадана, че някои от тях са много сладки и мили. Но не успяха да преминат теста ми. Все нещо не достигаше.

— Например?

— Чакай да видя. — Сидни започна да свива пръсти. — Лио от миналия вторник очевидно не бе прежалил бившето си гадже. Феликс от миналия четвъртък каза, че се надява да стане партньор в адвокатската кантора, в която работи от този декември, но не е сигурен. — Тя погледна Триш. — Спомняш ли си, добрият кандидат трябва да има солидна кариера. Значи не става. Сетне беше Джеси, с когото се срещнах миналия петък на вечеря и той ме покани да отида с него в апартамента му за по едно последно питие. Поканата е прекалено прибързана — означава, че ще излезе от връзката толкова бързо, колкото е влязъл. Точно обратното на Джейсън — съботната среща на вечеря, който изключих като обещаващ, защото помоли да се срещнем чак след две седмици, когато програмата му щяла да се разреши. Според правилата това е явен знак, че е женен за работата си. — Тя направи пауза, опитвайки да си спомни останалите. — Кой друг? О, да, Сантяго в понеделник. Никой от приятелите му няма обвързваща връзка — каза, че те все още били във фазата „много секс“. — Тя отправи поглед към Триш. — Колко време ще трябва да мине, преди да реши, че онова, което правят, звучи като забавление, а не като връзки? Права ли съм? — Тя премина към пръстите на другата ръка. — В сряда

пих едно питие с Мейсън. Все още живее с родителите си. О, не, благодаря! Сетне беше Винс, с когото се срещнах снощи. През цялото време гледаше гърдите ми. Помислих си, че очните ми ябълки са на зърната ми.

Триш се разсмя.

— Чакай, дотук станаха седем. Ти каза осем.

— Пропуснах Карл, пожарникарят. Пихме кафе миналата сряда.

— А на него какво не му беше наред?

— Нищо. Той беше единственият, когото харесах. Но нито ми писа, нито се обади след срещата.

— О. — Триш се замисли. — Очевидно е слабоумен.

— Очевидно. — Остроумната забележка се откъсна от езика на Сидни, както се очакват. И след това, абсолютно неочаквано се случи нещо друго.

Очите ѝ се напълниха с горещи сълзи. Огорчена и унижена, тя се обърна и влезе в трапезарията.

Триш я последва, беше загрижена.

— Сид...

— Моля те, не искам Изабел да ме види — отвърна Сидни, използвайки стената, за да се скрие. Пое си дълбоко въздух и поклати глава. — Толкова е глупаво. — Сетне се усмихна на приятелката си, объркана и затруднена. — Да не си помислиш, че е заради пожарникаря. Не... просто много ми се насъбра. Сватбата на Изабел, всички тези бременни момиченца, фактът, че аз дори на втора среща не мога да отида... — Тя яростно избърса сълзите си. — Загубих три години от живота си, защото бях толкова наивна и тъпа да повярвам в заявлението на Броуди, че се е променил.

— Тъпа ли? — Триш я погледна в очите. — Сид, трябва да осъзнаеш, че не си направила нищо лошо, когато избра Броуди! Той беше този, който се изложи и оплеска нещата.

В този момент звънецът на вратата иззвъня и я спаси от отговора.

Като се стегна бързо, тя излезе иззад ъгъла и видя Изабел да отива към вратата.

Влязоха Саймън, а зад него и Вон.

Сидни завъртя очи. Само това ѝ трябваше сега — точно този мъж!

Саймън се усмихна на гостенките, докато Изабел поведе него и брат му към дневната.

— Дами, надявам се, че няма да ви пречим.

— Помолих ги да помогнат за пренасянето на подаръците в моя апартамент — обясни Изабел.

— Нямам нищо против да използвам мускулите си. Особено след като за награда ще има торта — целуна я Саймън по бузата.

При споменаването на мускули, двадесет чифта женски очи се насочиха към високия и широкоплещест Вон, който *естествено* изглеждаше страхотно привлекателен с тесните джинси, които перфектно подчертаваха стройните му крака и стегнатите бедра, и бялата риза с разкопчана яка и навити ръкави, разкриващи силните му ръце.

Ръце, които веднъж притискаха Сидни към тревата, докато той я целуваше до безсъзнание.

Пренебрегвайки смущението си, тя пропъди спомена от ума си. Нямаше смисъл да се връща към него.

Триш се обърна към нея и посочи тайно към Вон.

— Това ли е братът на Саймън? Онзи, който се е опитал да те сваля? — Тя го огледа още веднъж. — Мили Боже, не мога да повярвам! Та той е просто... прекрасен.

— Повярвай ми, блясъкът избледнява, когато проговори — изръмжа Сидни.

Сякаш почувствал, че говорят за него, погледът на Вон срещна нейния. Огледа я от глава до пети, преценявайки роклята и обувките. Сетне стисна зъби и се обърна да поздрави майка си.

— Какво беше това? — попита с шепнещ глас Триш.

Сидни се опита да изглежда невинна.

— Кое по-точно?

— Този поглед между теб и него. Не можах да реша дали ще се боксираме няколко рунда или ще се чукате безпаметно в килера.

— За Бога, Триш, говори по-тихо! Майка му стои на една крачка от нас!

— В такъв случай ти препоръчвам да заключиш вратата на килера, в случай че избереш второто.

Много смешно.

В този миг забеляза как Аманда, другата неомъжена шаферка на Изабел, поглъща Вон с очи.

Нещо я накара да се наведе към Триш.

— Ако ти призная нещо, няма да кажеш на никой, нали? Нито на Изабел, нито на когото и да е.

— О, това въведение ми харесва — прошепна Триш.

— Не искам някой да си направи грешни изводи — продължи поверително Сидни.

— Ясно.

— Искам да кажа никой.

— Разбира се, няма.

Сидни още повече сниши гласа си.

— Онзи уикенд, когато ходихме в Уисконсин с Изабел, аз го целунах.

— Млъкни! Защо ми казваш чак сега? — прошепна обидено Триш.

— Защото не биваше да се случи.

Триш наведе глава.

— Защо не?

— Защото дори не го харесвам. Той ме... дразни. И е прекалено самодоволен. Прекалено самоуверен, прекалено във форма, прекалено хубав и твърде наясно с качествата си.

— Никой не е казал, че ще се жениш за него — контрира я Триш.
— Ти нали си направи план? Супер, давай! Но защо се чувстваш виновна, че си се позабавлявала с господин „За момента“, докато се появи мистър „Завинаги“?

Сидни отвори уста да отговори, сетне спря, защото нямаше отговор.

— И какво трябва да направя с господин „За момента“?

— Всичко, което искаш — усмихна се срамежливо Триш. — Искаш ли един съвет от мен?

Сидни помисли малко.

— Не, не искам.

Но Триш продължи, без да я слуша.

— Забрави, че те дразни, Сид. Виж само колко е хубав и силен. Знам, че представата ти за живота на тридесет и три е съвсем друга, но да си свободна си има и едно страхотно предимство. — Тя кимна с

глава към стаята. — Можеш да правиш умопобъркващ, необвързващ секс с мъж като този.

Сидни хвърли бърз поглед през рамо и видя как Вон подигравателно „ахка“, докато Саймън вади някаква фина порцеланова чаша за чай с флорални мотиви от една отворена кутия. *Определено не беше мистър Завинаги.*

С лека гримаса той скръсти ръце на гърдите си, което повдигна края на ризата му и това случайно разкри значката и кобура на десния му хълбок.

— Имаш ли някакви идеи какво ще правиш с господин „За момента“? — попита закачливо Триш.

Сидни загледа широките рамене и гръдния кош, който й изглеждаше здрав като скала в онези мигове, когато двамата се притискаха един към друг на сечището.

Това бе онзи миг, в който тя се бе поддала на естествения нагон и влечение към него...

И тогава действителността се върна. Това беше Вон, те говореха за Бон. Дори ако успееше да преодолее раздразнението от самодоволството му — при това имаше едно голямо „ако“ — той пак си оставаше братът на бъдещия й зет. Тя се обърна към Триш, за да обясни.

— Не е правилно.

Приятелката й я хвана за ръка и я прекъсна.

— Леле, да знаеш как огледа задника ти, когато се обърна! — Тя се отдръпна леко, за да го прецени по-добре. — Мммм, — обзалагам се, че говори мръсотии. А също и че знае разни велики трикове. Сид, определено трябва да му скочиш.

В този миг един женски глас ги прекъсна.

— Вие двете какво клюкарствате тук?

Сидни се завъртя рязко и се усмихна на дребната, тъмнокоса жена, която приближи към тях.

— Катлийн, здравей — поздрави с нервен смях тя майката на Вон. Трябваше й един миг, за да измисли нещо за прикритие. *Клюки? Не, просто няколко нечестиви и мръсни мисли за по-големия ти син.* — Триш и аз тъкмо си говорихме колко ни харесва китайския сервиз, който Изабел и Саймън са избрали.

— Така ли? По лицата ви мога да прочета, че е нещо много по-пикантно! — рече с намигване Катлийн.

Ама че конфуз! Как така позна!

— Хареса ли ти обяда? Искаш ли да ти донеса нещо? — опита се да смени темата Сидни.

— Много мило, че ме питаш, но не, благодаря, всичко беше чудесно и много вкусно.

Те побърбиха няколко минута, преди Катлийн да обясни, че е време да се връща в Уисконсин.

— Но преди да си тръгна, имам нещо за теб. — Тя бръкна в чантата си и извади някаква картичка с цвят на слонова кост и цветни бордюри в синьо и оранжево, която подаде на Сидни. Най-отгоре бе написано „От кухнята на Катлийн Робъртс“.

Сидни се усмихна, четейки по-надолу.

— Боже, та това е рецептата за твоя овчарски най! — Жестът беше съвсем обикновен, но тя откри, че е силно трогната от него.

— Изглежда наистина се радваш — рече Катлийн. — Реших, че може би ще пожелаеш някой ден да го сготвиш сама.

— О, благодаря ти. Наистина ще го направя. — Сидни импулсивно прегърна жената, преди да й каже довиждане.

Триш вдигна вежди, след като Катлин си тръгна.

Ти откога си започнала да прегръщаш хората?

Добър въпрос. Откъде да знам.

— Тя е много мила. Изабел извади голям късмет със свекърва като нея.

Нито една от двете не продума известно време. Накрая Триш се обърна към приятелката си.

— Ще изпием ли тайно по още една чаша шампанско от сладкото барманче?

Сидни кимна с усмивка.

— Съгласна съм.

Веднага след като гостите си тръгнаха, фирмата за кетъринг премина като ураган през първия етаж на апартамента и започна да прибира останалата храна, напитки, чаши и чинии.

Вон излезе на двора и седна на един от шезлонгите с възглавници. Сидни или предишните собственици бяха обзавели пространството и го бяха превърнали в уютна градска градина с храсти, ярки цветя, настлани с тухли пътеки и малък каменен фонтан.

Очевидно семейство Синклер обичаха фонтаните.

Вон зърна стопанката на къщата, застанала до голямата френска врата, да говори нещо на един човек от фирмата за кетъринг. Сега носеше друга от нейните очевидно супер модерни рокли, забеляза той. Тази беше бяла, свободно падаща и къса, стегната в кръста със златиста панделка, в тон с обувките със златисти каишки, които правеха краката ѝ да изглеждат безкрайно дълги.

Една от причините да излезе навън, бе да стои далеч от нея. Почувства, че е невъзможно да бъде близо до тази жена и тази рокля, без да си спомни миговете на сечицето, където тя го възседна с тези невероятни крака и двамата се целуваха като обезумели. И тъй като бе абсолютно сигурен, че да се разхожда надървен пред сестра ѝ и брат си не бе най-умното нещо, реши да стои по-далеч от нея.

Но Сидни отвори френските врати и излезе на двора, сякаш бе решила да осуети намеренията му.

Първо се направи, че не го вижда, докато оглеждаше двора, но накрая сложи предизвикателно ръка на хълбока си.

— Виждал ли си Изабел? — попита накрая от немай-къде.

— Видях я преди десет минути, да се качва горе със Саймън.

— О. — Тя го погледна с хладни синьо-зелени очи. — Има още подаръци, които трябва да се натоварят, ако искаш да направиш нещо полезно.

— Ами, добре съм си така. Много се надцених с това да помагам — Като видя как блеснаха очите ѝ, той се усмихна. — Шегувам се,

Синклер. Нуждая се от ключовете за колата на Саймън, за да натоваря останалите подаръци, но мисля, че идеята да го последвам на горния етаж не е добра. Не искам да видя нещо, което и двамата не желаят да видят.

Това предизвика лека усмивка у нея.

— Съмнявам се, че правят нещо глупаво.

Той сви рамене.

— Какво знам аз? Може би видът на малките чашки за чай кара сгодените хора да се вълнуват.

Тя се замисли, направи физиономия, сякаш си представи сцената.

— Ако не се върнат след няколко минути, ще събера кураж и ще ги потърся.

Като не знаеше какво друго да прави — той бе единственият останал от гостите в къщата — тя седна на стола срещу него. Скръсти крака, при което роклята ѝ се вдигна няколко сантиметра по-нагоре.

— Всъщност, другото ми „аз“ щеше да направи точно това в понеделник през нощта — рече Вон.

— Нима? — Тя наклони глава, докато го наблюдаваше. — Не мога да си представя другото ти „аз“.

— Няма да ти хареса. Освен че е престъпник, той постоянно има набола брада. В отговор тя огледа наболата брада на челюстта му и се размърда в стола си.

— Видях, че майка ми ти даде рецептата си за овчарския пай — продължи Вон. — Това е признак за голямо одобрение от нейна страна.

— Майка ти очевидно може да преценява характерите.

— А ти каза, че аз съм бил самоуверен.

Думите увиснаха между тях и двамата отлично знаеха, че тя направи точно този коментар, преди да се хвърлят в прегръдките си там, на сечището.

Вон не можеше да се контролира, беше безпомощен. Когато седеше с нея, единственото, което можеше да почувства, бе ухапването на зъбите ѝ по устната му, еротичното усещане на пръстите ѝ по гърба му. Ах, тази проклета мини рокля! Представяше си как коленичи пред нея, вдига я нагоре по бедрата ѝ и я кара да вика. Докато ги целува.

Гърдите ѝ се повдигаха и спадаха учестено, дишането ѝ бе забързано.

— Не бива да ме гледаш по този начин. — Гласът му стана нисък и дрезгав.

— Повярвай ми, скъпа, опитвам се да не го правя.

Нежната кожа на врата ѝ порозовя и той видя как зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под тънката материя на роклята. *Боже.*

Тя отвори уста да отговори...

— Ето къде сте били.

Вон едва успя да потисне реакцията си. Отново го прекъснаха. И отново беше брат му. Сетне обърна глава и по изражението на Саймън веднага разбра, че нещо се е случило.

— Какво има?

— Изабел. — Саймън погледна Сидни. — Мисля, че трябва да я заведем в болница.

Сидни моментално скочи от стола.

— Къде е?

— В банята за гости на втория етаж — отвърна Саймън.

Тя влезе тичешком вътре, изкачи стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж въпреки високите си токчета. Банята за гости бе първата вляво. Сидни я бутна и намери Изабел да седи на пода, притискайки с ръце корема си.

— Сид, мисля, че нещо не е наред с бебето.

Стресната от побелялото лице на сестра си, тя приклепна до нея.

— Кървиш ли?

— Не, проверих. Но много ме боли. — Изабел трепна, дишането ѝ бе накъсано. — Болката започна тази сутрин. Първоначално си помислих, че имам стомашни спазми, защото чувствах и гадене. Но ставаше все по-силна. — Тя сграбчи ръката на Сидни.

— Всичко е наред, Из — успокои я с уверен тон, но не се чувстваше така. — Хайде да те заведем в болница и да видим какво става.

Когато Изабел кимна, Саймън пристъпи напред и я взе на ръце.

— Ще те нося — прошепна нежно той, докато се изправяше. — Всичко ще бъде наред.

Те завариха Вон да чака в основата на стълбата. Очите му изразяваха тревога, когато видя, че Саймън носи Изабел на ръце.

— Трябва да я заведем в спешното — обясни му Сидни.

— Аз ще карам. — Вече вървеше към вратата.

Минути по-късно той много умело и бързо преодоляваше на зигзаг тежкия трафик по Мичиган Авеню. Сидни погледна през рамото си и видя как Саймън нежно гали ръката на сестра ѝ на задната седалка. Изабел лежеше свита и подпряна на гърдите му, с една ръка на корема, а устата ѝ бе изкривена от болка.

— Дръж се, Из. Почти стигнахме. — Обърна се и срещна очите на Вон.

— Само на няколко преки сме — отговори на незададения въпрос той. — Ще ви оставя пред вратата. Сетне ще паркирам колата и ще се срещнем вътре.

— Мисля, че болницата има пиколо. — Тя потропа нервно с крак, като пак се обърна назад.

— Това е служебната ми кола. Не мога да дам на някой друг да я кара. — Вон грабна мобилния си телефон от конзолата между тях и ѝ го подаде.

— Запиши ми номера си, ако се наложи да ви търся.

Тя взе телефона с въздишка. Докато пишеше, Вон стигна до входа за спешна помощ на Северозападната болница „Мемориал“.

Той спря колата и взе телефона си от нея. При това ръцете им се докоснаха.

— Ще те намеря.

Тя кимна.

Сетне излязоха от колата. Вон задържа вратата, докато брат му изнесе Изабел, а Сидни тръгна след тях към спешното. Няколко мига по-късно обясниха на сестрата на рецепцията, че Изабел е бременна и има силни болки, докато друга сестра дойде с количка. Преминаха през няколко врати, Саймън вървеше и обясняваше, а сестра ѝ стискаше зъби.

Всички завиха зад ъгъла и сестрата въведе Изабел в малка стая. Сидни и Саймън ѝ помогнаха да седне на леглото, после сестрата направи знак на Сидни да я последва.

— Ще ви помоля да почакате във фоайето — рече с окуражителна усмивка тя. — Докторът ще дойде след малко, за да я прегледа. Всичко ще бъде наред.

Това е малката ми сестричка! — идеше ѝ да извика, но стисна зъби и само кимна.

— Разбира се.

След като излезе от стаята, забеляза един доктор с бяла престилка да върви по коридора към нея. Дръпна се встрани, сетне чу как той се представи на Изабел и Саймън и... И вратата се затвори под носа ѝ.

Сидни остана за миг наред коридора. После забеляза малка ниша и седна на пейката там. Толкова пъти се дразнеше от Изабел, наум я наричаше лудата бременна, а сега... Прехапа устни, опитвайки да се пребори с емоциите си.

В този миг Вон се появи в коридора. Видя Сидни, тръгна към нея и седна на пейката.

— Как е Изабел?

Тя поклати глава.

— Не знам какво е станало. Беше добре по време на партито, сетне изведнъж... — Опита се да преглътне сълзите, които напиреха в очите ѝ, а гласът ѝ трепереше леко. — Изглежда изпитва силни болки. Никога не съм я виждала толкова уплашена.

Вон я прегърна с ръка.

— Ще се оправи — рече успокоително. — Тя е в добри ръце. Ще се погрижат за нея.

Сидни облегна главата си на рамото му. Двамата стояха така няколко минути, топлината на тялото му се предаде и на нея. Когато накрая се отдръпна, той я погледна в очите. Посегна и отмести един кичур коса зад ухото ѝ. Това беше жест, изпълнен с нежност и съпричастие.

Прекъсна ги звукът от приближаващи стъпки. Сидни премига и се отдръпна, докато една сестра мина покрай тях, водеше друг пациент.

— Благодаря ти — рече със слаба усмивка. — Сега съм по-добре.

За щастие чакаха само няколко минути. Докторът излезе от стаята и забърза по коридора, а след него излезе и Саймън и забърза към тях, за да им каже новините.

— Не е бебето — беше първото, което изрече. — Направиха ултразвук, Изабел има усукан яйчник. Докторът иска да повика специалист гинеколог за консултация, но според него тя се нуждае от незабавна спешна операция. Ако действат бързо, има големи шансове да спасят яйчника.

Сидни въздъхна, опитвайки се да смели чутото.

— Как е тя? Може ли да я видя?

Саймън кимна.

— Помоли да отидеш. Сестрата ѝ даде някакво лекарство срещу болката, което помогна. Слава на бога.

Без да губи нито минута, Сидни стана и отиде в стаята при сестра си. Когато Саймън и Вон останаха сами в коридора, Саймън изпусна въздуха от дробовете си и седна на пейката. Прекара пръсти през косата си и се възползва от един миг, за да отпусне напрежението.

Накрая погледна косо към брат си.

— Така. Мисля, че времето е подходящо да спомена, че Изабел е бременна.

Това предизвика лек смях от страна на Вон.

— Вече се досетих. Всъщност го подозирам от няколко седмици.

Саймън кимна.

— Изабел се чудеше дали знаеш.

— Можете да ми кажеш, братле — рече Вон, но не ядосано. — Разбирам, че не искаш мама да знае, но защо не говори с мен?

Саймън се наведе напред и подпря лакти върху коленете си.

— Предполагам, че няма да разбереш.

— Няма да разбере, че искаш да се ожениш за жената, която е бременна с твоето дете? Мисля, че това е концепция, която бих могъл да схвана.

— Виж, просто е. — Саймън махна с ръка. — Знаех как ще го приемеш. Щеше да решиш, че се женя за Изабел, само защото е бременна. А аз не исках никой, нито ти, нито мама, нито който и да е, да мисли за Изабел по този начин — че тя е жената, за която трябва да се оженя, защото така е правилно. Истината е, че искам да се оженя за нея още от втората ни среща. Онази нощ тя ме покани в нейния апартамент и аз видях, че има пълна колекция от романите за Джеймс Бонд. Естествено като почитател на Бонд, какъвто съм, я подложих на малък тест. Попитах я „Кой е най-добрият Бонд?“

Вон отвърна подигравателно.

— Като че ли има повече от един възможен отговор.

— Точно така. Бонд на Шон Конъри е безапелационен, нали? Но чуй това. Тя каза Даниел Крейг. — Саймън видя ужасеното изражение брат си. — Да, знам. И аз така си помислих. А също, че със срещите ни е приключено, защото това момиче или е лудо, или има странен вкус, но тогава тя започна да ми обяснява как „Казино Роял“ е първият

филм, в който Бонд е чувствителен и човечен, при което двамата се впуснахме в спор, който продължи около час. И докато седях на дивана, не спирах да си мисля, че не познавам друг човек, който може така упорито да ме убеждава, че Даниел Крейг е по-добър Бонд от Шон Конъри. Тя извади дискове, показва ми откъси от филмите и... — Той се усмихна, сякаш отново преживяваше момента. — И тогава сякаш светкавица ме удари по главата. Помислих си, че ще се ожена за това момиче.

Вон се усмихна, отбелязвайки, че може да използва тази история за речта си на кум.

— Защо не си ми разказал това досега?

Саймън замълча, сякаш се опитваше да реши как да обясни най-добре.

— Не знам... Може би защото ти и аз не си говорим на тези теми. Ти си човекът, с когото говоря за забавления, или за някое секси момиче, чийто номер съм взел в закусвалнята, докато съм чакал на опашка в обедната почивка. Просто мислех, че няма да разбереш нещо, което е... как да го нарека, което не е лековато и повърхностно.

Вон премига. Брат му го свари неподготвен. Саймън бързо се поправи.

— Не се засягай, аз не мисля, че ти си повърхностен. Просто напоследък нито една от връзките ти с жени не е сериозна, и ти си го знаеш! Но това си е твоят избор! Ти така си решил. Хей, и аз съм бил на твоето място.

— Да, да, преди да напуснеш ловната дружинка и да нагазиш в дълбокото. — Вон се престори, че мисли. — Въпрос — може ли все още да излизам с теб сега, когато си в дълбоките води? Очевидно е, че предпочитам плиткото, но бих могъл да си сложа някакви подводни криле или да използвам някой спасителен пояс, такива неща.

— Е, не ми се сърди. Май сбърках, като нарекох поведението ти „лековато и повърхностно“.

Преди Вон да отговори, докторът се появи зад ъгъла с една жена в началото на четиридесетте години, облечена в сини медицински панталони, блуза и обичайното бяло медицинско сабо.

— Господин Робъртс, това с доктор Такакс от нашето отделение по акушерство и гинекология — представи я той. — Тя ще се погрижи за годеницата ви.

След кратък поздрав, докторката и докторът влязоха в стаята на Изабел. И застанаха до вратата в очакване на Саймън.

Той погледна несигурно към Вон.

— Е... нали не ми се сърдиш?

Недовършеният им разговор все още висеше във въздуха, но Вон знаеше, че брат му има по-важни неща, за които да се тревожи точно сега.

— Саймън!

— Да?

— Върви при годеницата си. — Вон кимна по посока на стаята, с усмивка, която казваше, че всичко между тях е наред.

Саймън се усмихна с облекчение.

— Добре. — Стана от пейката и забърза към стаята. Когато влезе, Вон се облегна и сложи ръце на коленете си.

Не мислех, че ще разбереш нещо, което не е лековато и повърхностно.

Да. Добре. Това със сигурно беше интересно откритие. Така значи мислеше брат му за него.

Той трябваше да признае, че има небрежно отношение към срещите и любовния живот по принцип и че често се задоволява с еднократни или краткотрайни връзки само за секс. Но не бе осъзнавал, че това поведение е нещо, което ще създаде подобна бездна между него и новата версия на Саймън, който неочаквано се оказа готов за брак, за две деца, миниван и куче в предградията.

Без да знае какво да мисли, Вон наведе глава и затвори за кратко очи.

Чу лекото потропване на токчета по пода на болничния коридор и отвори очи, за да види чифт сандали със златисти каишки точно пред себе си. Вдигна поглед нагоре.

Сидни гледаше към него, изненадана от нехарактерното му сериозно изражение. Вон се приготви за неизбежния пиперлив коментар, но вместо това, тя просто приседна на пейката до него.

— Ама че ден — рече тихо и уморено.

Той я погледна и кимна. Наистина беше така.

Сидни крачеше нервно напред-назад в чакалнята на хирургическия блок и постоянно гледаше часовника си.

— Казаха, че операцията ще продължи не повече от час, нали?

— Не мисля, че в това влизат времето за подготовка и времето след операцията — отговори с влудяващо спокойствие той.

Какъв беше сега, хирург ли? Разбира се, можеше да остане спокоен. Той нямаше яйчници, още по-малко усукани, нейната собствена матка се сви само като си представи какво ли е преживяла сестра ѝ. И не носеше в корема си бебе на единадесет седмици.

Мъже. Невежи дървеняци. Всички до един.

— Виждам как устните ти се движат, докато негодуваш и си мърмориш разни „мили неща“ по мой адрес — обади се той.

Представяте ли си? От всички дървеняци на света, тя бе затворена в тази чакалня с този, който на всичкото отгоре имаше умения и бе обучен да наблюдава.

Погледна го и видя, че я гледа развеселено. Дългите му крака бяха скръстени удобно пред него. О... на него не ми пука. Добре, както и да е. Много важно. Може би бе нервна и леко ексцентрична, но това беше нейната сестра! Нейната сестра докараха на носилка, нейната по-малка сестричка, нейната единствена роднина, за която тя се грижеше откакто бяха деца. Сестра ѝ, която помнеше като сладко петгодишно момиченце, което я чакаше на верандата им в деня, в който Сидни трябваше да се върне от летния лагер, когато умря майка им. И сега виждаше щастливата усмивка върху лицето на Изабел, когато колата спря на алеята. Тя изтича по стълбите и я прегърна силно, като заяви, че никога, ама никога повече няма да ѝ позволи да я напусне за толкова дълго време. *Като мама*, каза тогава малката Изабел.

При този спомен очите ѝ се напълниха със сълзи и тя подсмръкна.

Вон скочи на крака.

— Добре, Синклер. Да вървим!

— Къде?

— Извън тази чакалня — обяви той. — Трябва ти въздух. Във фойето има кафене, където те чака огромно фрапучино с твоето име на чашата.

Тя му се озъби.

— Не мога да тръгна. Какво ще стане, ако операцията приключи и Саймън ни потърси?

— За твое щастие с теб е агент на ФБР. А аз притежавам едно устройство, което позволява всеки човек да бъде проследен, независимо къде се намира в града. — Вон извади нещо от джоба си и ѝ го подаде — мобилен телефон.

Тя го погледна разярено и размаха пръст в лицето му.

— Шъът! Не казвай нищо. Говорим за суперсекретна и тайна технология на ФБР.

Още един изпепеляващ поглед.

— Днес в комедийна роля ли ще се превъплътиш?

Той само протегна ръка, без да каже нищо повече. Стоеше и чакаше със своя спокоен, лишен от гняв или нетърпение поглед.

С въздишка, само защото не си струваше да спори, Сидни го остави да я изведе от чакалнята. Двамата отидоха до асансьора и зачакаха. Можеше да види доволния блясък в очите му и тъкмо щеше да се заяде с него, когато една по-възрастна жена излезе от чакалнята и се присъедини към тях.

Тя им се усмихна, вратите се отвориха и тримата влязоха вътре. Когато се затвориха, Сидни забеляза, че жената я наблюдава.

— Всичко е наред, аз също съм развълнувана — рече ѝ тя с любезно изражение. — Съпругът ми е с трета сърдечна операция за две години. Когато човек седи в тези чакални, се чувства малко потиснат. Налягат го страшни мисли. — Тя посочи Вон и се усмихна нежно. — Наблюдавах ви. Напомняте ми за мен и съпруга ми преди тридесет години. О, и за кавгите, които водехме. Можехме да се караме по цял ден. — Тя намигна. — Той наричаше това любовна игра.

Много хубаво. Тъй де, няма нищо по-полезно от малко повече информация, получена от напълно непознат човек. Но Сидни бе обърквана от другото, което каза жената. То бе насочено към нея и Вон. Да, може би за част от секундата бе размишлявала върху идеята да

прави обезумял секс с този мъж, но сериозна връзка? *Тая няма да я бъде, сестро.*

— Ние не сме двойка.

— Определено не сме — потвърди натъртено Вон.

— Той не се обвързва с жени — обясни Сидни.

— Тя има списък, по който оценява мъжете — не остана по назад и Вон. — С тридесет и четири точки в него.

По-възрастната жена ги изгледа внимателно, сякаш щеше да ги купува.

— А-ха.

— Разбирате ли, нейната сестра ще се жени за моя брат — продължи да обяснява Вон. Също като Сидни и той чувстваше необходимост от още обяснения.

— Той ще е кумът. Аз ще съм кумата — допълни Сидни. — И двамата сме заедно само заради тази голяма сватба и тайното бебе, за което роднините ни не знаят.

— Предполагам, че то повече не е тайно, след като каза на цял свят за него — продума тихо Вон.

— Тя не ни познава и освен това бебето обяснява историята — промърмори на свой ред Сидни. Сетне се усмихна на жената. — Разбирате ли? Ясно е, че не сме двойка.

Жената се усмихна, когато асансьорът спря на третия етаж.

— Аха, добре. Очевидно съм сбъркала. Продължавайте така. — С приятелско кимване за довиждане тя излезе от кабината.

След като останаха сами, Сидни и Вон обмениха скептични погледи.

— Защо това продължава да ни се случва? — попита тя.

— Тя просто мислеше за съпруга си — опита се да обясни той. — Вижда щастливи двойки навсякъде.

Вратата на асансьора се отвори на първия етаж и Вон я задържа с ръка. Сидни излезе навън и усети неочаквано подръпване. Погледна надолу и осъзна, че, откакто я изведе от чакалнята, двамата се бяха държали за ръце.

Той също осъзнаваше това едва сега и когато погледите им се срещнаха, пуснаха ръцете си като опарени.

— Ти спомена нещо за кафе — опита се да разсее смущението Сидни.

— Да, да, мисля, че „Старбъкс“ е насам — промърмори той. Тонът му бе пресилено безгрижен.

Двамата забързаха, поддържайки почтено разстояние помежду си.

Около половин час по-късно Вон и Сидни се върнаха и откриха Саймън, който ги очакваше, за да им съобщи, че операцията е приключила благополучно и Изабел и бебето са добре. Той ги заведе до отделението, където бяха настанили Изабел и внимателно отвори вратата на стаята ѝ.

Вон едва се пребори с усмивката си, когато Сидни веднага изтича и се зае да оправя завивката и възглавницата на сестра си, за да се увери, че се чувства добре. Тези кратки проблясъци на нежната и по-мека страна от характера на наежената и сопната по-голяма сестра Синклер, бяха доста... хм, да речем доста сладки.

— Казаха ли ти колко трябва да останеш в болницата? — потна Сидни.

— Само двадесет и четири часа, тъй като операцията бе лапароскопска обясни Изабел, очевидно все още замаяна от упойката. — Сетне ще трябва да внимавам около седмица.

— Седмица или две, зависи от това как се възстановяваш — поправи я Саймън.

Изабел се намуси.

— Ще трябва да се обадя на всички клиенти и да отменя срещите си за тази седмица. Освен това идната неделя имаме дегустация на храна в „Лейкшор Клъб“. Ако трябва да променим датата, ще съм сигурна кога ще имаме нова възможност. Много закъсваме с графика.

Седнал на ръба на леглото срещу Сидни, Саймън погали челото на Изабел.

— Не се тревожи за сватбата. Казах ти, всичко ще се подреди. Засега трябва да се съсредоточим само върху теб и бебето.

— Искаш ли да се обадя на татко? — попита Сидни.

Изабел и Саймън обмениха погледи, сякаш вече бяха обсъждали това.

— Все още ще крием, че съм бременна, колкото е възможно. Така че, ако вие нямате нищо против, предпочитам да запазим мълчание. — Изабел погледна колебливо Вон, който седеше на един стол близо до прозореца.

Той бе изненадан, че въобще се обърна към него. Да, може би не бе от онези, с които хората споделят своите сърдечни трепети, но смяташе, че никой няма основание да се съмнява в способността му да пази тайна. Тази работа си беше на Саймън и Изабел и те щяха да споделят новините, когато решат и са готови.

— За мен няма проблем — увери той Изабел. — Всъщност съм готов да бъда доброволец, ако отново ти се наложи някой да изяде твоята порция овчарски пай. Последния път бедният ми брат доста се изпоти, докато преглътне всичко.

Изабел и Сидни се разсмяха, докато Саймън поклати глава.

— Няма да лъжа, онези последни хапки не бяха лесни. — Той кимна към Сидни. — Обаче следващия път искам аз да изпия виното.

— Следващия път някой ще трябва да вземе кондома по-бързо — допълни Изабел със закачлива усмивка.

— Грешката не беше само моя, скъпа. — Саймън се обърна към Сидни и Вон. — Вижте, онова, което се случи...

Двамата моментално вдигнаха уплашено ръце.

— Няма нужда да знаем — прекъсна го Вон.

— Да, нека да запазим в тайна това велико тайнство на живота — съгласи се и Сидни.

Смехът на Изабел премина в прозявка, очите ѝ уморено се затвориха.

— Мисля, че трябва да си ходим — рече тихо Сидни на Вон.

Осъзнавайки, че трябва да я върне у тях, той кимна и се изправи.

— Има ли нещо, от което се нуждаеш? — обърна се към Саймън, предполагайки, че брат му ще остане тук цяла нощ.

— Добре съм. Сестрите казаха, че мога да си купя паста и четка за зъби от магазина долу. Колата ми все още е паркирана пред твоята къща — обърна се той към Сидни. — Ще може ли да я оставя там засега? Ще взема такси и ще си я прибера на сутринта.

Полузаспалата Изабел промърмори нещо несвързано от леглото. Вон, Сидни и Саймън се спогледаха недоумяващо.

— Не съм сигурен, но това прозвуча като „благодарности“ — предположи Вон. Саймън изглеждаше едновременно развеселен и раздразнен.

— Тя говори преди операцията за това. Помоли ме да ѝ донеса благодарствените картичките за подаръците от моминското парти, така

че да ги напише, докато лежи тук в болницата. Казах ѝ, че може да почака, но тя си има график и настоява да го спазва. Ние наистина сме малко заети напоследък с планирането на сватбата и с бебето.

Вон и Сидни обмениха погледи. Но дяволите, само мисълта за планиране на едно от тези неща накара стомаха на Вон да се свие от ужас, да не говорим и за двете едновременно.

— Има ли нещо, с което можем да помогнем? — попита Сидни.

— Да. — Саймън посочи и двамата. — Вървете си вкъщи. Днес бяхте невероятни, благодаря ви за всичко.

Сидни тръгна, а Вон я последва.

На прага се обърна и видя Саймън, който нежно галеше лицето на Изабел. Тя отвори за миг очи и се усмихна, а двамата обмениха нежен поглед, изпълнен с толкова любов, че Вон се почувства като неканен гост, нахлуя в личното им пространство.

Нямаше никаква представа какво е усещането да имаш толкова дълбока връзка с някой друг човек. Но да види брат си така щастлив и спокоен, въпреки целия стрес, който преживя този ден, го изпълни с почуда.

— Всичко наред ли е?

Вон се обърна и видя Сидни да го чака в коридора. Прогонвайки умилението и завистливото бодване, които се промъкнаха в него, кимна.

— Да.

Саймън не ти ли стори малко стресиран? — попита тя, докато той шофираше към дома ѝ.

— Бих казал не малко, а много — отвърна Вон.

— Изабел също. Тя нае организатор за сватбата, но има още много неща, които трябва да направи сама. Тревожа се, че ще се натовари прекалено след тази операция. — Днес закрилническият инстинкт на по-голямата сестра се проявяваше по-силно от друг път, защото се уплаши ужасно за Изабел. — Ще говоря с нея да остави някои неща, които аз бих могла да свърша.

— Аз също бих могъл да ти помогна.

Сидни първо се разсмя, после видя физиономията му.

— Чакай, чакай, ти сериозно ли говориш?

Той сви рамене.

— Да, разбира се. Защо не?

— Не се обиждай, но не си точно от хората „които планират сватби“.

— И благодаря на бога за това. Все пак мисля, че бих могъл да се справя с определени задачи. Колко сложно може да бъде да се избере фотограф? Или оркестър? Ще ги питам могат ли да свирят Сватбения марш или досадните песни на „Кууя енд дъ Ганг“. Ако кажат не, веднага ги наемам.

— Планирането на една сватба включва доста повече от това — отвърна сухо Сидни. Сетне прехапа устни. Не искаше да започва разговор на тази тема.

Вон я погледна замислено, но също замълча. Двамата пътуваха известно време в пълно мълчание, но Сидни не успя да се пребори с импулса си да погледне няколко пъти тайно към него.

Той наистина беше... много привлекателен. С навитите до лакти ръкави и тази волево очертана брадичка, която бе толкова секси с наболата брада, с това мускулесто тяло и тези топли лешникови очи, специален агент Вон Робъртс бе точно онзи тип мъж, когото една жена би забелязала — дори в претъпканото кафене, където има среща с друг.

Знам, че си представяш живота си на тридесет и три години по друг начин, но има едно прекрасно нещо в това да си необвързан. Можеш да правиш умопобъркващ, страхотен секс с мъж като този.

— Не ме гледай така — рече с нисък глас Вон.

— Извинявай, просто... си мислех за нещо, което ми каза приятелката ми Триш.

Той я изгледа.

— Ти кога яде за последен път?

Тя хвърли поглед към часовника на таблото и видя, че минава десет.

— Вероятно по същото време, когато и ти.

— Можем да спрем някъде и да хапнем.

Сидни помисли за миг върху предложението.

— Всъщност бих искала да се прибера и да се преоблека. Знаеш ли, хладилникът ми е пълен със сандвичи, малки тортички и кексчета, ако те интересува.

Той задържа погледа й, очите му промениха цвета си и за миг станаха златистозелени.

— Случайно обичам миникексчета.

След като влязоха, Сидни се извини и отиде да се преоблече. Жалко, че не го покани горе с нея, мина през ума му, затова се задоволи с гледката на бедрата ѝ, докато се качваше по стълбите. Наистина не знаеше какво да прави с тази жена. В колата за миг си помисли, че между тях се заражда нещо като флирт, но беше сигурен, че поканата за сандвичи и тортички означава, че ще получи само сандвичи и тортички.

С ръце в джобовете, той се разходи из дневната и я разгледа, както и съседната трапезария, тъй като сега мястото не бе пълно с двадесет и пет шумни и превъзбудени гостенки. Онова, което моментално го изуми, беше фактът, че макар къщата да бе градска, тя бе обзаведена със забележителна смесица от модерна и старинна мебел.

След няколко минути Сидни слезе и го завари да разглежда една автентична африканска статуетка, поставена върху съвременен скрин.

— Стилът ти е по-еклектичен, отколкото предполагах. — Той се обърна и видя, че се е преоблякла в тесни черни панталони за спорт и розово горнище, което не само че не скриваше, а сякаш нарочно разкриваше извивките на гърдите ѝ.

— Получи се по необходимост — отвърна тя. — Трябваше да напусна Ню Йорк с половината мебели, които бях събирала, докато бях там. Те не бяха достатъчни, за да запълня това пространство, така че вместо да се опитвам да търся неща, които да си подхождат с онова, което вече имах, реших да се насоча към нещо съвсем различно. — Тя се огледа из стаята. — Всъщност на мен ми харесва как се получи.

— Предполагам, че бившият ти годеник е взел другата половина.

Тя поклати глава.

— Значи си чул историята.

— Само част от нея.

— Няма значение. — Тя плесна с ръце и смени темата. — Е, какво ще кажеш за сандвичи?

Очевидно го бе поканила само на сандвичи.

По дяволите.

След няколко минути той седеше до кухненския остров и с интерес наблюдаваше как тя вади табли, отрупани със сандвичи и малки тортички от хладилника.

— Има ли шанс да извадиш оттам нещо с по-големи размери? — Взе си една тортичка, която бе фина реплика на триетажна сватбена торта, и я задържа между пръстите си. — Чувствам се като Гъливер пред това нещо. Не знам как да го хвана.

Тя се разсмя. Не с ироничен кикот или присмех, а с истински искрен смях, който озари цялото ѝ лице.

— Ще предам оплакванията ти на главния готвач на лилипутите.

Сидни седна на високия стол до него и издърпа един сандвич с краставица от върха на купчината. Вон огледа пирамидата със слабата надежда да намери някой с бекон и сирене или лют с италианско прошуто, който да се е скрил някъде. Де тоз късмет. Вместо това се задоволи с шунка, сирене бри и ябълка.

— Е, как е животът в частния капитал? — Той посегна към каната с портокалов сок на плота и наля една чаша за нея, а сетне и за себе си.

— Добре. — Тя се усмихна гордо. — Всъщност инвестиционният борд току-що одобри първата ми сделка.

Вон посегна за чашата си.

— За колко голям фонд става дума? — Отпи от портокаловия пунш и се намръщи. — Какво е това?

— Това е девствена мимоза, а фондът е за четири милиарда.

Като чу цифрата, той я погледна изненадан и с уважение.

— О! Я виж ти! Госпожица Умница значи! Това са страшно много пари!

— Така е наистина.

— Нервна ли си?

Тя поклати глава.

— Не.

— Толкова хора, които разчитат на теб, а ти ми казваш, че не се притесняваш? — Забеляза бара, който бе организирила в нишата

между кухнята и дневната, стана и отиде да провери напитките.

— Точно това ти казвам.

— Хайде де. — Взе една бутилка и се върна обратно в кухнята.

— Наистина. Аз върша работата си много прилежно, преди да предложи инвестиция. Оценявам всички плюсове и минуси и сетне прекарвам седмици наред, обмисляйки начините, които можем да разработим, за да развием и разраснем една компания отвъд онова, което другите могат да видят. Но след като си свърша работата и съм стигнала до решение, повече не се съмнявам.

— Ах, да. Ти и твоите проучвания. — Вон отвори хладилника и намери каквото търсеше — тоник.

— Точно така, аз и моите проучвания. Хей, не се опитвай да разбиеш системата, тя работи. Ако човек си направи домашното, съществува съвсем малък риск да се сблъска с неочаквани изненади по пътя.

— Звучи също като подхода ти към мъжете.

— Звучи като теория. Не разбирам защо да не мога да я приложа и към мъжете. — Тя го гледаше как взе две чаши и сипа в тях питие. — Какво е това?

— Джин „Сива гъска“ с тоник. След деня, който преживяхме, мисля, че можем да глътнем нещо по-силно от „девствена мимоза“.

Очевидно съгласна с него, Сидни отпи голяма глътка.

Той седна близо до нея на високия стол и сложи ръце на барплота.

— Тъй.

— Тъй — повтори и тя.

Вон посегна и докосна с палеца си горната ѝ устна.

— Имаш малко сирене тук. — Избърса го внимателно, фокусирайки се върху сочните, подканящи за целувка устни. После погледът му се премести към прекрасните синьо-зелени очи.

Очи, които в момента го гледаха развеселено.

— Ти наистина ли мислиш, че ще се хвана на този изтъркан номер „имаш нещо тук“? — попита Сидни. — Това трябва да е най-старият номер на света.

Тази жена наистина му се подиграваше. Той също се засмя.

— Повярвай ми, Синклер. Следващият път ще те оставя да си вървиш с остатъци от храна по устата. — Всъщност нямаше никакво

сирене и това наистина си беше номер. Номер, който очевидно трябваше да бъде изтрит от книгата със съвети за сваляне.

От начина, по който очите ѝ блестяха, разбра, че тя все още се занася с него.

— Малко съм разочарована, специален агент Робъртс. Мислех си, че професионалист като теб щеше да...

По дяволите, мамка му! Вон пъкна пръста си под едната презрамка на блузата ѝ и я притегли към себе си за целувка.

Това беше движение, което тя със сигурност щеше да хареса. С тихо стенание устните на Сидни се разтвориха жадно. Той плъзна ръка към шията ѝ, като не откъсваше устните си от нейните, езикът му се плъзна и направи горещ изпълнен със страст и желание кръг.

Тя протегна ръка и зарови пръсти в гъстата му коса, а преди да осъзнае какво става, той я вдигна на ръце и я постави в скута си. Сидни се намести така, че твърдата подутина между краката му да попадне точно между бедрата ѝ.

Той простена и спря да я целува, като плъзна ръце към задника ѝ.

— Кажи ми да си тръгна веднага, ако не искаш това да продължи.

Тя затвори очи, оставяйки се на усещанията и желанията, които устата му събуждаше в нея, докато я целуваше по шията.

— Занеси ме горе — отвърна с дрезгав шепот.

Вон я грабна, а тя обви кръста му с краката си. Хвана лицето му с ръце, без да прекъсне целувката, докато той я носеше нагоре по стълбите.

— Къде е спалнята?

— Вдясно. — Размътеният ѝ от похот мозък се опита да се фокусира, докато се движеха по коридора. — Това не променя нищо между нас. И никой не бива да знае. — Оу наболата му брада ѝ поддържа много възбуждащо, докато той притисна лицето си към шията ѝ.

— Ще ме използваш за секс играчка, така ли, мис Синклер? — попита дяволито Вон.

— Да. Да! — извика тя. Беше минало толкова дълго време, прекалено дълго... откакто се беше чувствала толкова възбудена. Стига и двамата да осъзнаваха, че това няма да доведе до други последици — а той със сигурност разбираше това, тя щеше да го направи. Господин

Завинаги може и да не беше се появил в живота ѝ, но господин Засега в момента се справяше перфектно, възбуждаше я и вършеше идеална работа.

Той я пусна на пода до леглото. Без да губи време сграбчи блузата ѝ и я измъкна през главата. Сетне пръстите му ловко разкопчаха сутиена и го плъзнаха по раменете ѝ на пода. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха от хладния въздух в спалнята.

— Сега вече гледката е прекрасна. — Вон обхвана с ръце гърдите ѝ и се заигра със зърната. — Искаш ли да ги целувам?

Дъхът ѝ спря.

— Да.

— Тогава нека да си легнем.

Някой май обичаше да командва в спалнята, заключи Сидни. Но тъй като желанията му напълно съвпадаха с нейните, тя се подчини. Мушна се под завивките и леко се извъртя, за да види как той сваля обувките и чорапите си, сетне значката от колана на джинсите и пистолета и ги оставя на нощната масичка.

Очите му светеха на лунната светлина, докато се намести до нея, и я притисна с дългото си мускулесто тяло. Наведе глава, устните им бяха само на няколко сантиметра.

— Целуни ме.

Тя се надигна със свенлив поглед и прокара палеца си по долната му устна. Сетне притисна своите устни към същото място, точно там, където го бе ухапала на сечището в Епъл Каньон, преди да отвори устата си и да му я предложи за дълга и влажна целувка.

Чу ниското ръмжене, издавано от него. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, галейки дългите кичури коса, които се стелеха по раменете ѝ и се стичаха като вода през пръстите му.

— Толкова си хубава. — Пръстите му продължиха пътя си надолу, докато стигнаха до гърдите ѝ. После по същия път минаха и устните му.

Сидни се изви, когато засмука гърдите ѝ и захапа зърното между зъбите си. Тя прекара ръце по гърба му, разочарована, че усеща памучна тъкан.

— Тази риза трябва да се свали!

Той се отдръпна, за да я разкопчае. След като я хвърли на пода, отново се върна върху нея.

— Задръж така. — Тя го загледа. — Нуждая се от един миг. — *Мили Боже, той наистина беше перфектен.*

Все едно гледаше скулптура на лунната светлина, всеки мускул бе изключително добре оформен и твърд. Докосна гърдите му, само за да се увери, че е истински, сетне прекара пръсти по плочките на корема.

Той задиша задъхано, докато тя правеше това.

— Господи, колко време тренираш? — попита.

— Около час и половина всеки ден. Сега тренирам за триатлона с няколко приятели.

Разбира се, че тренираше.

— Ооо, устата ми бе върху едната ти гърда преди минута. Има ли възможност да прекъснеш огледа и да се върнем отново към съществените неща? — попита той.

— Бърз... — Тя въздъхна, защото той я притисна към леглото и се върна там, където го бе прекъснала. След няколко минути се въртеше нетърпеливо под него, а болката между краката ѝ бе почти непоносима.

— Вон — простена Сидни.

— Какво искаш, кажи? — прошепна той.

През ума ѝ преминаха много секси, страстни и мръсни неща.

— Докосни ме.

Той хвана панталоните ѝ за йога и ги свали надолу по краката ѝ.

— С уста или с пръсти?

О, боже.

— И с двете. — Тялото ѝ трепереше, докато той прекара пръсти по коприненото бельо и стигна между краката.

— Ти си влажна, Синклер. Толкова влажна... — Вон свали бельото, сетне хвана бедрата ѝ и ги разтвори.

Тя го стисна още по-здраво през врага.

— Ако не ме обладаеш веднага, ще те ухапя.

— Чувстваш се раздразнена, така ли? — попита той. — Обещавам, че ще го направя и ще те накарам да се почувстваш страхотно. — Започна да я гали и дразни с пръст, бавно и с нежен ритъм.

Тя прехапа устни, та да не издаде вика, който напираше да излезе от гърлото ѝ. Беше толкова хубаво, пък и той бе много умел. Вон

добави втори пръст, като наведе глава и облиза с език върха на гърдите ѝ. Това я докара до оргазъм — бърз и разтърсващ.

Сидни отвори очи и видя, че той е станал и стои прав до леглото. Погледът му направо я изгаряше, докато бръкна в джинсите си и извади презерватив от портфейла. Хвърли го на леглото, сетне свали едновременно джинсите и боксерките си.

Очите на Сидни се разшириха при гледката, която се разкри пред нея. Наистина, през последните три години бе виждала само един пенис, но този пред нея беше... впечатляващ.

Вон се усмихна дяволито.

— Трябва ли ти малко време?

Тя протегна ръка, а той се търкулна обратно в леглото.

— Искам да те докосна — прошепна Сидни. Погали с ръце гърдите му, докато покриваше с леки целувки врата му. Той затвори очи, дишането му се ускори, докато ръцете ѝ постепенно слизаха все по-надолу. Тя игриво започна да го дразни, прокарвайки пръстите си по дължината на ерекцията му.

— Обвий го с ръка — прошепна той.

И Сидни го направи, като го галеше бавно, а допирът до неговия твърд и силен член я възбуди невероятно. Почувства как ръцете му си играят с косата ѝ.

— Искам да вляза в теб. Сега — продума с дрезгав шепот той.

По тялото ѝ сякаш се разливаше огън, докато той се наместваше между краката ѝ и поставяше кондома. Сетне хвана китките ѝ и ги вдигна над главата ѝ.

Очите им се срещнаха и не се откъснаха, докато Вон бавно навлезе в нея. Сидни стенеше, изпълнена докрай от него. Той стисна зъби.

— Боже, чувствам те невероятно. Ти си страхотна.

Той я остави да направи няколко дълги, плавни движения, сетне забърза темпото. Очите му направо я изгаряха, докато се движеше. Телата им се бяха слели, въздухът бе огласян от стенания и в този момент нямаше списък, нито изисквания, нито биологичен часовник, нито неверен годеник. Имаше само поглъщаща вълна от удоволствие, която я заливаше, докато стигна отново до върха. Тя извика, заби нокти в гърба му и стисна краката си около бедрата му. Той направи още един

силен тласък, сетне изръмжа, потръпна, и зарови глава в шията ѝ, после бавно се отпусна върху нея.

След няколко минути, Вон стана, за да свали кондома в банята. Когато се върна гол в спалнята, Сидни сложи една ръка под главата си, наблюдавайки го с оценяващ поглед.

— Ммм.

Той легна до нея в леглото и плъзна едната си ръка под нея, а тя се обърна към него.

— Само да можеше да се видиш? Доволна като котка, излочила млякото.

Тя заби пръст в гърдите му.

Той я шляпна по дупето.

След това и двамата се отдадоха на сън.

В седем и половина сутринта телефонът на Вон го стресна и извади от дълбокия сън. Главата му рязко подскочи върху възглавницата и той премига, ориентирайки се в обстановката. Това не бе неговата къща. И това легло не бе неговото.

Беше в леглото на Сидни.

Пистолетът му бе на нощната масичка.

Една червенокоса глава лежеше върху гърдите му. Тя се завъртя с недоволен звук и покри главата си с възглавницата. Няколко вълни червена коса покриха голите рамене и гърба ѝ. Очевидно не беше чучулига и не обичаше да става рано.

В интерес на истината, точно в момента Вон също не искаше да става рано. Обикновено ставаше в седем и половина сутринта. Но както подсказваше голотата на сексапилната червенокоска до него, беше имал дълга и тежка нощ.

Той грабна телефона от нощната масичка и видя, че се обажда Кейд.

— Да — отговори, а гласът му все още бе дрезгав от съня.

Тонът на приятеля му бе лукав и закачлив.

— Ами да, но аз и Хъксли стоим пред къщата ти и се чудим къде си.

— Звучи като в шпионски филм. Вие следите ли ме?

Вниманието на Вон моментално се прехвърли към Сидни, която се размърда до него, а чаршафът разкри привлекателната извивка на сладкото ѝ дупе. Хмм.

Гласът на най-добрия му приятел прекъсна течението на мисълта му.

— Ако приемем, че липсващия ги задник за тренировката означава следене, значи те следим.

Тренировката. Вярно бе!

По дяволите. Беше забравил напълно.

Вон стана от леглото, осъзнавайки, че тримата бяха изместили днешната тренировка за по-рано, защото Кейд имаше планове да ходи с приятелката си до морето по-късно същия следобед.

— Съжалявам, човече, напълно забравих за тази промяна. Ще бъда при вас след десет минути. — Той затвори телефона, докато Сидни се обърна и му отправи една ленива неделна усмивка.

Но всъщност, като помисли малко, би могъл да зареже тренировката и...

Вон пропъди греховната мисъл от главата си. Той имаше планове, приятелите му го чакаха, и освен това... никога след любовна нощ не си позволяваше дълги и мързеливи неделни сутрини. Това започваше да прилича на нещо... прекалено семейно. Все едно бяха двойка.

— Спешен случай във ФБР? — попита тя, като сложи ръка под главата си, докато го гледаше как се облича забързано.

Той поклати отрицателно глава.

— Не. Бях забравил, че ще тренирам с приятелите си. Днес ще плуваме един час и ще тичаме тридесет минути.

— Колко забавно. Аз пък, от своя страна, ще спя още един час, а след това ще плувам тридесет минути във ваната. — Тя се усмихна доволно и изведнъж замръзна, сякаш се сети за нещо. — Почакай... Колата на Саймън все още е отпред, нали? Снощи забравих за това. Ако дойде да си я вземе по-рано, ще види, че твоята е тук и ще разбере, че си при мен.

Вон знаеше, че при тези обстоятелства, щеше да получи съобщение от брат си: *Здрасти, брато, аз съм пред къщата на Сидни, а ти очевидно си вътре. Да имаш нещо да ми кажеш?* Затова прекоси коридора до спалнята за гости, за да провери.

Надникна през прозореца и видя, че колата на Саймън все още стои паркирана до тротоара. Чисто.

Той се върна в спалнята, където тя седеше с чаршаф, увит около нея.

— Колата му все още е отвън. В безопасност сме.

Тя въздъхна.

— Леле! Не ми се иска да обяснявам... знаеш за какво. — Тя посочи него и себе си.

— Мразя да те прекъсвам, но мисля, че моят брат и твоята сестра вероятно се досещат, че ти и аз правим... това.

— Да, но не заедно. — Тя го наблюдавате как взема значката, пистолета и кобура от нощната масичка и ги слага на местата им.

— Забелязах, че често зяпаш пищова ми — подразни я той.

Тя му хвърли суров поглед.

— Не зяпам пищова ти. Просто никога досега близо до мен не е имало човек с оръжие. — Чаршафът се плъзна и разкри една изкусителна гръд е розово зърно.

Програмата ни е тринадесет седмици — замисли се Вон. *Една пропусната тренировка няма да е кой знае колко голяма загуба.*

— Е, нали каза, че си тръгваш? — попита го тя.

Той премига, прогонвайки мисълта. Пристъпи към леглото, несигурен дали беше развеселен или обиден от прямотата ѝ. А може би и двете.

— Не бързай да получиш всичко наведнъж, Синклер. — Наведе се да я целуне по челото, сетне се обърна да върви.

Гласът ѝ го спря на прага на вратата.

— Вон!

Той погледна през рамо.

— Кажи на другото си „аз“, да внимава в понеделник през нощта, когато се мотае в онези тъмни алеи.

Нещо в гърдите му се стегна. Значи тя помнеше. И се тревожеше за него.

— Непременно.

Вон намери свободно място на половин пресечка от своя апартамент, паркира и събра смелост да се сблъска с неизбежното. Кейд и Хъксли чакаха пред сградата, велосипедите им бяха на алеята, тъй като бяха планирали след тренировка да изминат на колела пътя до фитнеса в сградата на ФБР.

Двамата забелязаха Вон, докато се приближаваше към тях с измачканите си дрехи и безобразно рошава коса.

— Добре поне, че не идваш от кумата — подметка Кейд с усмивка.

— Е, не съвсем... — започна да шикалкави той.

Очите на Кейд се уголемиха.

— Спал си с кумата?

— Казва се Сидни. — Вон отключи външната врата на сградата.

Хъксли и Кейд го последваха по стълбите към втория етаж.

— О, момко, какви ги вършиш? Надявах се, че си с готината хостеса от мексиканския ресторант преди две вечери.

Вон погледна изненадано през рамо.

— Каква хостеса?

Хъксли се обърна загрижено към Кейд.

— Работата става сериозна.

— Нищо не става сериозно — извика категорично Вон. Като ги въведе в апартамента си и хвърли ключовете на плота. — И защо ме разпитвате, Хъкс? — Партньорът му бе доста по-напреднал от него в романтичните отношения и почти бе готов да се сгоди с приятелката си, като се има предвид колко скоро заживяха заедно. Но обикновено откликваше на неговите безбройни авантюри с подсмивване и няколко саркастични забележки.

— Защото мисля, че не е добра идея да се обвържеш със сестрата на бъдещата съпруга на брат си — отвърна сухо Хъксли.

Вон се присмя.

— Но ние не сме обвързани! — Тъй като Кейд и Хъксли вдигнаха вежди, продължи: — Добре де, може би за малко се свързахме, само за една нощ. Все пак сме възрастни хора. Можем да се контролираме.

— Семействата ви са свързани. Ти ще се срещаш с тази жена през останалата част от живота си, дори и след като тази любовна закачка свърши. — Хъксли посочи с ръка брадясалото, изморено и недоспало лице на Вон. — Ситуацията без съмнение ще се усложни.

Вон грабна едно блокче шоколад от бюфета.

— Слушайте какво, снощи една сексапилна, умна и интелигентна жена ми каза, че иска да ме използва за секс. Това не е усложнена ситуация! Това е страхотна и възхитителна ситуация.

— Секси и умна? Май някой се е влюбил — допълни Кейд.

Боже, тези момчета се бъркаха в личния му живот.

— Аз бях ли досаден, когато вие двамата бяхте ергени?

— Ужасно досаден — отговориха едновременно Кейд и Хъксли без колебание.

Добре, стига. Обстоятелствата между него и Сидни бяха съвсем различни. Вон отвори бутилка вода, за да прокара шоколада.

— Вижте, разбирам, че вие, момчета, сте затънали безнадеждно и дълбоко във връзките си и вследствие на това сте блокирали онази част от мозъците си, която използвахте при подобни безобидни игрички. — Той направи пауза. — Освен теб, Хъкс. Ти винаги си държал твоите подвизи в тази област в пълна тайна.

Партньорът му го изглежда гневно.

— Работата е там, че аз съм много добър в тази област — продължи Вон. — Сидни съвсем ясно и без никакви колебания уточни, че това е необвързваща нощ. Това е моята територия, господа. Това трябва да ви е ясно.

Той тръгна по коридора към спалнята си, за да се преоблече.

— Ще провериш ли дали вече не ти е пратила съобщение? — извика след него Кейд. Вон поклати глава.

Стига! Всички прекалено много се месеха в личния му живот.

По-късно същия ден, след като се наспа, изкъпа и закуси, Сидни отиде до болницата, за да види Изабел. Когато излезе от къщи, забеляза, че Саймън бе взел колата си. За втори път този ден почувства облекчение и се усмихна благодарно, че не бе дошъл в ранните часове на утрото и не бе видял колата на Вон, паркирана пред къщата ѝ. Това нямаше... нямаше да е добре.

Що се отнасяше до нея, Изабел и Саймън никога не биваше да научават, че бе прекарала нощта с Вон. Миналата нощ беше хубава и страстна, направо супер, но трябваше да си остане само една. Секс за една нощ. Тя със сигурност бе привлечена от Вон и не съжаляваше, че спа с него, но според нея от това нямаше да излезе нищо сериозно. Както каза Триш, той не бе мистър „Завинаги“.

Но беше фантастичен мистър „Засега“.

Сидни паркира в паркинга на болницата, мислейки си как да изтрие всички следи от издайническото задоволство, подсказващи *„току-що ставам от леглото след една страхотна нощ“*, преди да влезе в стаята на сестра си. По принцип не пазеше тайни от Изабел, но сега бе различно. За всички щеше да бъде неудобно и неловко, ако Изабел и Саймън знаеха, че е преспала с Вон — особено след като нито тя, нито той имаха някакви сериозни намерения да продължат тази връзка. Или да задълбочат нещата.

Просто се дръж нормално, нареди на себе си Сидни, докато излизаше от асансьора на етаж на Изабел. *Сякаш нищо не се е случило*. Саймън и Изабел щяха да разберат, че снощи Вон я е изпратил до къщи. След това са се разделили. Това беше историята ѝ за прикритие и тя, като самоуверена жена, каквато бе, нямаше да има проблем да я поддържа.

В този миг, точно пред стаята на Изабел, спря като закована, дочувайки познат мъжки глас със забележителен секси тембър.

По дяволите. Вон беше вътре.

Сидни се зарадва, че завесата около леглото на Изабел е спусната. Така никой не знаеше, че е тук. Нуждаеше се от известно разстояние между себе си и него, особено след като горещите спомени от снощи и всичко, което правиха, бяха съвсем пресни в паметта ѝ. Тя се обърна да излезе, смятайки да направи някои покупки по „Мичиган Авеню“ и да се върне след около час. Но в този момент дочу част от разговора, който Вон водеше с Изабел и Саймън.

— Мислех си, защо го явно имате много задачи, че може и аз да свърша нещо и да ви бъда от полза за сватбата.

Последва гробно мълчание.

— Знаете ли, престанете да ме гледате сякаш веждите ми са окапали! — скара им се той.

Докато излизаше от стаята, Сидни едва се пребори с усмивката си, когато чу как Изабел и Саймън избухнаха в смях. Вон продължи.

— Знаем, че не съм човекът, за когото се сещате, когато става дума за сватба. Но много ми се иска да бъда част от вашата сватба.

Навън в коридора Сидни не можа да удържи усмивката си. Добре. Това наистина беше мило от негова страна.

— Много ще ни хареса, Вон. Благодарим ти — рече Саймън. — Последва звук, който подсказваше, че двамата мъже се потупват по гърба (*О. Значи братята Робъртс се прегърнаха*) и сетне проговори сестра ѝ.

— Всъщност, ако наистина се интересуваш, следващата неделя сме насрочили дегустацията в „Лейкшор Клъб“, за да изберем окончателното месо за приема. Казаха ни, че можем да вземем с нас двама гости, така че смятахме да поканим Сидни. Може би ти също ще дойдеш?

— С удоволствие — отвърна Вон.

Сидни отстъпи от вратата, когато те свършиха разговора. Докато вървеше към асансьора, мислеше за забележката на Изабел.

Нашата дегустация в „Лейкшор Клъб“. Смятахме да поканим Сидни.

Последния път, когато посети „Лейкшор Клъб“ беше преди седем месеца, когато Дъглас, управителят на клуба я информира, че за голямо съжаление не може да ѝ върне депозита, който е платила за сватбата, тъй като насрочената дата е съвсем близо. И ето че в неделя

щеше да се наложи да се върне там, но не като булка, а като кума. И като булката, която така и никога не стана.

Просто си представи колко много хора щяха да се подсмивват ехидно, като я видят.

Вон спря колата си до вратата от ковано желязо в началото на алеята за автомобили на „Лейкшор Клъб“ и каза името си на пазача.

— Вон Робъртс. Тук съм за дегустацията за сватбата Робъртс-Синклер.

Охраната се консултира със списъка на гостите и кимна.

— Ще бъде в залата за приеми. Следвайте алеята, докато стигнете до края ѝ. Ще видите бяла постройка с колони, която гледа към езерото.

Вон благодари и продължи. Подмина тенис кортовете, един външен и един покрит басейн, закрыта пързалка и живописно голф игрище с девет дупки, преди да стигне до мястото — достолепна и величествена бяла сграда в Грегориански стил.

Когато спря на паркинга, забеляза черния мерцедес на Сидни. Беше минала цяла седмица, откакто бяха заедно. И двамата се държаха на разстояние след бурната им любовна нощ, както се очакваше от гузни любовници. За да избегне емоционални обърквания, той спазваше стриктно правилото да не се вижда с една и съща жена два пъти в една седмица.

Технически погледнато, в 7:35 тази сутрин този срок бе свършил и той бе свободен да не спазва това правило по отношение на Сидни Синклер. Не че очакваше нещо да се случи, но просто... просто си отбеляза този факт наум.

Вон премина алеята до отворената входна врата на сградата и влезе. Вратите вляво от него водеха към голяма бална зала, вероятно същата, в която се правеха приеми.

Той прекрачи прага и видя, че високите френски врати от тавана до пода водеха към една тераса. Излезе навън и зърна блестящата синя вода на езерото Мичиган, което се простираше безкрайно пред него. Усмихна се леко, чувствайки се горд от големия момент на брат си, когато си представи как Саймън ще танцува с Изабел тук, или

родителите му, за които бе напълно сигурен, че никога преди не бяха присъствали на сватба от такъв ранг.

Семейство Робъртс от Епъл Каньон наистина се бе издигнало и преуспяваше.

— Вие сигурно сте братът на Саймън.

При тези думи Вон се обърна, за да види един елегантно облечен мъж, който го последва на терасата.

— Виновен по всички обвинения. Аз съм Вон Робъртс. — Той подаде ръка.

Другият мъж, облечен в безупречен летен костюм от лен и синя риза, се усмихна, докато се здрависваха.

— Аз съм Дъглас Слейтър, управител за тържествата в „Лейкшор Клъб“. Изабел се обади само преди няколко минути и каза, че двамата със Саймън са закъснели за срещата си с цветаря. Предупреди, че ще пристигнат тук с няколко минути забавяне. Видях ви и помислих, дали мога да ви донеса нещо за пиене, докато чакате.

Телефонът на Вон зазвъня. Той го извади от джоба на самото си и видя, че има съобщение от Изабел. Която му се извиняваше за закъснението.

— Благодаря, но засега съм добре — каза в отговор на предложението на Дъглас за напитка. Прибра телефона в джоба си. — Виждали ли сте сестрата на Изабел — Сидни?

— Все още не. Вие сте първият пристигнал.

Но той видя колата ѝ и знаеше, че е някъде тук. Мистериозно липсващата мис Синклер беше някъде наоколо.

Дъглас наклони глава, тонът му омекна.

— Като говорим за Сидни... Как се справя напоследък? Мислих за нея след... онази история.

Всъщност Вон не знаеше много, въпреки че имаше някаква бегла представа какво се бе случило между Сидни и нейния бивш годеник.

— Справя се страхотно — отговори той. *Поне преди седмица я оставих в такова състояние.* Сетне се огледа наоколо.

— Може би ще се разходя малко, докато чакам.

— Разбира се. — Дъглас му посочи наляво, където терасата обикаляше залата. — Не знам дали сте голфър, но ако слезете по стълбите зад ъгъла и следвате пътеката вляво, ще стигнете до една беседка, откъдето има прекрасна гледка към нашите девет дупки.

Вероятно Сидни също бе решила да провери какъв е изгледът, докато чака.

— Благодаря за упътването. — Вон последва посоката, показана му от Дъглас, и бързо откри пътеката. Тя го отведе далеч от езерото, до една голяма зелена моравка, която не се виждаше от пътя и от паркинга. Моравата се изкачваше нагоре и на върха на хълма, сгъсена близо до плачещата върба, бе беседката. Той забеляза червен отблясък вътре в нея и се отправи натам.

Сидни стоеше с гръб към него, подпряла ръце върху дървените перила, а слънчевите лъчи хвърляха златисти и огнени отблясъци в косата ѝ. Вон забави крачка, докато приближи. Отчасти защото трябваше да признае, че тя изглежда зашеметяващо заради убийствените червени обувки с високи токчета и още една от нейните летни рокли. Този път роклята бе в червено, оранжево и синьо, и изглеждаше едновременно артистична и изключително шикозна, нюйоркиска, с впита горна част и раздвижена ефирна пола. Но също така, защото в начина, но който гледаше към голф игрището, имаше нещо мрачно.

Стъпките му бяха леки върху дървените стълби, водещи до беседката. Сидни се обърна и го видя, докато приближаваше.

Той пристъпи към нея до перилата.

— Тук ли се криеш? — попита безцеремонно.

Тя го погледна изненадана.

— Не. — Но след миг си призна. — Може би малко. Получих съобщение от Изабел, че ще закъснеят и нямах настроение да вися вътре и да чакам.

— Дъглас — шефът по тържествата, пита за теб. Искаше да знае дали си добре.

— Така ли попита? — Тя наклони глава и го имитира: „Как се справя Сидни?“ — При това се усмихна леко. — Досега ми се е случвало много пъти.

Вон очакваше да види дали ще продължи.

— Ти очевидно знаеш, че има нещо.

— Да.

— Предполагам, че очакваш да ти разкажа.

— Не. Не очаквам.

Настъпи дълга тишина.

— Добре... След както ме притискаш с тези въпроси, агент Робъртс, ще ти отговоря — рече саркастично тя. — Виж, мисля, че е неизбежно и ще го разбереш преди сватбата на Саймън и Изабел. Предполагам, че би предпочел да го чуеш директно от мен. — Тя посочи към бялата постройка вдясно.

— Ето там трябваше да се омъжа миналия октомври. Но аз отмених сватбата, защото скъсах с годеника си месец преди това.

— Името му?

— Броуди. И няма нужда да ми задаваш въпроси, докато не ти разкажа цялата история. Това ще съсипе логиката на събитията.

Той се пребори с напирещата усмивка.

— Извинявай.

— Беше неделя и аз бях в булчинския салон за последната проба на роклята. Хората, които работеха в салона бяха свършили страхотна работа, така че ме накараха да обуя обувките и да сложа воала, защото така тоалетът щеше да бъде завършен. Накараха ме да изляза от пробната, да приближа тройното огледало в центъра на магазина, докато всички охкаха и ахкаха при вида на роклята. И тогава в магазина влезе една жена. — Сидни млъкна за миг, сякаш да събере спомените си. — Застана за миг, загледа ме втренчено и накрая попита: „Вие сте Сидни Синклер, нали?“. Помислих си, че сигурно е по-малката сестра на една от приятелките ми, защото аз не я познавах, но тя очевидно ме познаваше. Така че отвърнах: „Съжалявам. Познаваме ли се?“. На което тя отговори: „Вие би трябвало да ме познавате. Аз съм жената, която годеникът ви чука през последните три месеца.“

— Сидни — произнесе Вон, гласът му беше по-нежен от обикновено.

— Ето, и ти наклони главата си.

Добре. Искаше да ѝ каже, че не е необходимо да разказва всичко това, но почувства, че тя има нужда да сподели историята по този начин.

— И ти. Какво направи?

— Дааа. Като гледах как стои пред всички продавачки в салона, без да споменавам клиентите, които се бяха насъбрали, за да видят моя миг на триумф, нямаше много неща, които можех да направя. Извиних се и излязох с жената пред магазина. Застанахме на улицата и аз я предизвиках: „Е, хайде, давайте. Искам да чуя всичко“.

Тук Сидни сви рамене.

— И тя ми каза всичко. Как се срещнали с Броуди в залата за тренировки, онова, което той й бе разказал за мен и как бил направо побъркан, че трябвало да се ожени, и всички начини и всички пъти, когато били правили секс — включително в нашия апартамент и в нашето легло, когато съм пътувала. Очевидно се бе опитала да го убеди да скъса с мен. Но когато той отказал, ме проследила от апартамента до булчинския салон, смятайки, че ще ме хване насаме и ще се погрижи сама за нещата.

Тя погледна към голф игрището.

— След като чух всичко, което каза, аз просто... просто си тръгнах. Вървах цели двадесет пресечки до нашия апартамент. Докато стигна, на краката ми излязоха мазоли, свалих обувките си, за да изкача двата етажа стълби. Отворих вратата, Броуди седеше и четеше „Уолстрийт Джърнал“, сякаш това бе най-обикновен неделен следобед. Когато ме видя пред себе си, боса, облечена в булчинската рокля, устата му се отвори. Но след това се усмихна и каза: „Това не носи ли нещастие?“

— Моля те, кажи ми, че си запратила обувките си право в главата на този негодник.

Това предизвика кратка усмивка върху устните й.

— Повярвай ми. Бях силно изкушена. Но в този момент вече бях изтощена. Затова му казах да си събере багажа и да се маха.

Вон искаше да каже много неща в отговор на историята, която чу. Но всичко се сведе само до едно изречение.

— Твоят бивш е истински негодник.

— Да. А аз съм глупачката, която не разбра това навреме.

Той наведе глава, мислейки какво да каже.

— Ние във ФБР си имаме максима. Нещо като мантра: „*Вярвай, но провери. Проверката е висша форма на доверие*“. Това значи винаги да проверяваш онова, което някой ти казва, без значение колко много вярваш на човека.

— Проверката е висша форма на доверие. Харесва ми — отвърна тя. — Колко жалко, че не съм чула тази мантра преди три години.

Вон обърна лице към нея.

— Въпросът е, че ние сме обучени професионално. Всеки агент се хвали е инстинктите си, със способностите си да разчита хората и да

знае кога някой лъже. Да, ние правим проверки, когато е възможно. Но защото сме хора — понякога вярваме на грешния човек. А ти си също само човек, Сидни. — Той я ръчна в ребрата. — Колкото и да не ти се иска да го признаеш.

— Само малко. — Тя го изгледа преценяващо. — Какво става? Ти изведнъж стана прекалено... добър.

— Колко мило от твоя страна, Синклер. Как успя да го кажеш с толкова искрена изненада?

— Извинявай — разсмя се тя. В този миг телефонът ѝ иззвъня и тя го потърси в чантата си. — Изабел. Пише, че пристигат.

Няколко минути по-късно групата вече седеше на подредена за дегустацията правоъгълна маса в залата за приеми. Вон бе от лявата страна на Сидни, а от дясната ѝ страна седеше Дъглас, мениджърът за тържествата.

От противоположната страна на масата, Изабел мислеше съсредоточено над предложените разядки и ордъоври пред нея.

— Добре, значи ще се спрем на салата капрезе, пълнени гъби с колбас и салвия, хапки с раци и скариди, кокосов орех, пълнен със скариди — което означава, че ни трябва още два ордъовъра. Какво мислите за миди, увити в бекон? — Тя се обърна към Саймън, който седеше до нея.

— Ако питате мен, ще увия цялата тази вечеря в бекон. — Саймън погледна към Вон. — Подкрепи ме де, куме!

— Абсолютно. Няма нищо по-хубаво от консервирано месо.

Докато останалата част от групата говореше, Сидни просто ги изключи от съзнанието си и гласовете им заглъхнаха. Това че беше тук, в тази зала, върна спомена от собствената ѝ дегустация, за която двамата с Броуди долетяха от Ню Йорк. Беше един шеметен уикенд и сега си спомни как още тогава забеляза, че той е леко объркан, стресиран и нервен, докато се връщаха обратно в Ню Йорк. Каза ѝ, че бил претрупан с работа, но сега вече знаеше, че всъщност най-вероятно е бързал да се върне при нея. *При другата.*

Аз съм жената, която той чука през последните три месеца. Правихме го в банята, върху кухненския плот... а също и в леглото ви.

— Сид, какво ще кажеш за пай с тиква? Повече ли ти харесва, или предпочиташ пролетни рулца?

Но най-хубаво бе, когато го направихме до стената в алеята зад твоя апартамент, докато ти приготвяше горе вечеря за рождения му ден!

— Сид!

Тя премига и видя, че всички я гледат.

— Извинете, просто бях... — Пое си въздух и се опита да събере мислите си. — Гласувам за пая с тиква. — Изабел я погледна с тревога, а Сидни почувства, че и Вон я гледа така.

Тя пренебрегна и двамата.

— Е, какво е следващото? — попита, потривайки ръце. — Салата, нали?

Твърдо решена повече да не пусне никакви неканени мисли да се промъкнат в ума ѝ, Сидни се съсредоточи върху това да бъде ведра и любезна по време на цялата дегустация.

— Така. Значи телешко филе и съомга за месоядните и картофено тики като алтернатива за вегетарианците — уточни избора Дъглас. Той се усмихна, посочвайки с химикалката си Изабел и Сидни. — Странно и забавно, как и двете избраха абсолютно еднакви предястия.

Веднага след като думите излязоха от устата му, той погледна към Сидни с виновно изражение.

— Прости ми. Не биваше да го казвам.

— Великите умове мислят еднакво — рече Сидни, прекъсвайки извиненията му и вдигна чашата си към Изабел.

По-късно, на паркинга, докато си казваха довиждане, Изабел дръпна Сидни настрани.

— Съжалявам за конфузния момент. — Изглеждаше разкаяно. — Не биваше да те моля да идваш.

Сидни беше голямо момиче. Ако не искаше да дойде, можеше просто да каже „не“.

— Ти колко пъти имаш намерение да се жениш, Изабел?

— Ами... надявам се само веднъж.

— Точно така. И аз не искам да го пропусна. — Тъй като собственият им баща много рядко присъстваше в живота им, те двете си бяха обещали, че винаги ще се подкрепят във важните моменти и ще могат да разчитат една на друга за всичко.

Изабел стисна сестра си в прегръдка.

— Казвала ли съм ти колко съм щастлива, че се върна от Ню Йорк?

Сетне и двете се върнаха при мъжете, които разговаряха в колата на Саймън.

— До ушите ми стигна слух за някакъв имейл, изпратен до гостите за ергенското парти — попита Саймън.

— Сигурно е сигнал — кимна Вон.

— По скалата от едно до десет, колко трябва да се притеснявам за онова, което си ми подготвил?

Вон махна небрежно с ръка.

— О, нищо особено, може би две.

Саймън вдигна вежди.

— Две според теб или според мен?

— Ще видиш.

Забелязвайки Изабел и Сидни, които приближаваха, Саймън се усмихна.

— Всичко наред ли е?

— Да, ние сме добре — отвърна Изабел.

Двамата със Саймън им казаха довиждане, качиха се в колата му и отпътуваха.

Сидни се подпря на своята кола и наблюдава как сестра ѝ се отдалечава. Когато се изгубиха от погледа ѝ, тя въздъхна и огледа живописната зелена морава и елегантната бяла постройка.

— Трудно ли ти е да си тук? — попита Вон, приближавайки към нея.

Тя се замисли, преди да отговори.

— Връща някои спомени, за които предпочитам да не мисля.

Той кимна. Двамата останаха така за миг, сетне я погледна.

— Колко такива рокли имаш, между другото?

— Защо? Какво ѝ е на роклята ми?

— Не съм казал, че ѝ има нещо. — Очите му преминаха по тялото ѝ. — Напротив. — Очевидно мислеше да спори, но сетне реши друго и сложи ръцете си от двете страни на Сидни, хващайки я по този начин в капан.

Тя се огледа.

— Ей, какво правиш?

Той наведе глава, думите му бяха тихи и изкусителни.

— Да речем, че знам един наистина страхотен начин да те накарам да мислиш за нещо друго, а не за тези неприятни и нежелани спомени.

— Ти си безсрамник — рече тя, макар че пулсът ѝ направо препускаше, когато той стоеше толкова близо до нея.

В отговор получи само дяволита усмивка.

19

Двадесет минути по-късно Сидни заби пръсти в меката сива кожа на дивана на Вон, докато той се трудеше здраво зад нея.

— Вдигни бедрата си по-високо! Поеми ме целия — промърмори дрезгаво той.

Тя се изви под ъгъл и простена при изумителното усещане да го почувства толкова твърд в себе си.

— Добре... точно така... скъпа... Боже, бих могъл да те чукам до края на живота си!

Подпирайки се с ръце на дивана, тя също взе участие, движейки тялото си в ритъм с неговото. Да, нуждаеше се от това след днешния ден. Точно сега нямаше никакви мисли за миналото, нямаше тревоги за бъдещето — просто див, неконтролиран, суров, първобитен, истински секс, който я караше да се чувства страхотно.

Тя и Вон започнаха да се целуват още на стълбите към жилището му и докато стигнаха до него, вече бяха така възбудени, че дори не свалиха дрехите си. Вместо това той просто я подпря на дивана, вдигна полата ѝ и свали с един замах белъто ѝ, сетне влезе дълбоко и мощно в нея, като само разкопча ципа на джинсите си и те се свлякоха по бедрата му.

Тя затвори очи и се отдаде на греховното еротично удоволствие, което я заливаше като цунами.

— Докосни ме — мърмореше, очаквайки ръцете му по себе си.

— Изправи се — рече той, спирайки за миг, за да ѝ помогне да се изправи. Когато бе почти права и все още така стегната и топла около твърдия му член, той посегна и смъкна роклята от раменете ѝ. Сетне дръпна чашките на сутиена.

— Искам да видя тези разкошни гърди.

Зърната ѝ настръхнаха моментално в предчувствие и очакване и Сидни стисна краката си по плътно около него. Вон плъзна едната си ръка по-надолу към клитора ѝ. Тя въздъхна тежко, когато започна да я гали, използвайки пръстите си да я разтвори. Раздвижи се бавно с

дълбоки тласъци в нея, а тя извика високо, толкова високо, че се уплаши съседите да не чуят. Усещането бе така невероятно, че всичко, което можеше да направи, бе да сграбчи облегалката на дивана и да се държи здраво.

— Дай ми устата си — изръмжа жадно Вон.

Сидни обърна глава, устните ѝ се разтвориха, докато неговите намериха нейните и езикът му се заигра с нейния. Тя въртеше бедра и усети, че ще свърши, а оргазмът ѝ бе толкова мощен, че проплака в устните му. Краката ѝ трепереха, но той я държеше, докато възвърне чувството си за равновесие.

Тя отвори очи и видя, че я гледа с дяволит и изпълнен с желание поглед.

— Отново?

Мили боже, не мога да повярвам. Той е невероятен. И ненаситен.

Вон излезе от банята и откри, че Сидни се е надигнала сред възглавниците в леглото му и гледа нещо на телефона си.

— Вече проверяваш имейлите си? — подразни я той. Не че го тревожеше или ядосваше — жената управляваше четири милиарда долара частен капитал. Нямаше нищо странно да проверява съобщенията си през уикенда.

— Мммм, да — отвърна разсеяно тя.

Той навлече боксерките и джинсите си.

— Всичко наред ли е?

Тя вдигна очи към него и се усмихна.

— Какво означава, ако някой мъж ти праща четири съобщения в един ден, после мълчи цяла седмица, преди отново да ти се обади? Зае е с работи или играе игрички?

Вон я загледа втренчено.

— Ти пишеш на друг мъж? Мили боже, жено, кондомът все още е топъл в кошчето за боклук!

Сидни също го погледна. *Ха, ха.*

Не съм писала на никой, просто проверявах дали няма съобщения от работата. Случайно видях и този имейл. — Тя стана от леглото и мина покрай него към мястото, където бельото ѝ лежеше на

пода. — И не се дръж като че ли си засегнат или обиден. Нали си спомняш какво ми каза? — Сидни сниши глас, имитирайки го. — *Винаги предупреждавам, че не търся дълготрайна връзка, но ако търсиш забавление, аз съм твоят човек, бейби.*

Тя се огледа за сутиена си и го зърна върху нощното шкафче, лежеше йод пистолета му.

— Е, кой е мъжът? — попита Вон, скръствайки ръце на гърдите.

— Какъв мъж? А, да. Всъщност един съученик, с когото излизах в гимназията. Открил ме във фейсбук, видял, че съм се върнала в Чикаго и започна да ми пише — обясни тя.

Вон наблюдаваше как хвана презрамката на сутиена си и много внимателно се опита да го издърпа, без да докосне пистолета му. Затова отиде до нощното шкафче, вдиша пищова и значката си и й подаде сутиена.

— За да отговоря на въпроса ти, не е зает с работа. Играе игрички.

След като я остави да се пържи, той отиде в кухнята.

Сидни излезе от банята след минута, беше облечена и държеше в едната си ръка обувките, а в другата — телефона.

— Не знаеш със сигурност дали играе игрички.

Вон спря да пие водата, която си бе сипал. Наля чаша вода и за нея.

— Вярвай ми, знам как мислят тези мъже. Когато един мъж праща куп имейли или съобщения известно време, а после замлъква за няколко дни, това е тактика. Иска да те накара да се чудиш дали е хлътнал по теб. След това, точно когато си започнала да се чувстваш несигурна, прави контакт, защото знае, че сега ще си много по-радостна да го чуеш.

Сидни го погледна с погнуса.

— Колко гадно. И подло. — Погледна го отново, този път начумерено. — И ти ли правиш подобни номера?

Ама моля ти се! Как може да ти мине през ума!

— Аз не правя номера. — Огладнял от всичко, случило се в спалнята и в дневната, той измъкна един пакет тортила чипс и буркан със салца.

— О, да. Разбира се. Защото ти си изключителният специален агент Вон Робъртс. — Тя седна на стола до него.

Той премига.

— Достатъчно съм специален, за да те обладая. Гола. Два пъти. Тя обмисли чутото, докато си вземаше от чипса.

— Добре, кажи ми повече.

— Повече за какво?

— За онова, което мислят самотните мъже. Необвързаните мъже.

Как да различа добрите мъже от играчите.

Вон също напълни устата си с чипс.

— Няма да ти давам съвети как да се срещаш с други мъже.

— Защо?

— Защото спим заедно. Чукаме се. Другото е... дивотия.

Тя посегна и взе ръката му, усмихвайки се сладко.

— О, бейби, не бъди такъв! Та ние сме приятели? — Очите ѝ играеха немирно и дяволито. — Нали вие, мъжете, казвате точно тези думи?

Може би щеше да е най-добре да се възползва от петата поправка. Така че вместо отговор зададе въпрос.

— Не мислиш ли, че си прекалено емоционална по отношение на тези срещи? Доколкото знам, жени като теб вярват, че когато му дойде времето Съдбата ще прати „Единственият“, който ще пресече пътя им.

— Добре, но съдбата трябва да бъде побутната леко — отвърна тя, потапяйки още чипс в салцата. — В случая часовникът тиктака. Времето тече.

— Моля те, не започвай да ми разправяш как срокът на годност на яйцата ти ще изтече. — Той посочи корема ѝ. — Не искам да мисля, че там някакви яйца чакат да бъдат оплодени, веднага след като сме правили секс.

— Ти използваш кондом, а аз пия хапчета. Ти, Робъртс, може да си сексуално неустоим, мускулест и красив, но дори и вие, момчета, не можете да пренебрегнете времето. Освен това, аз не говорех за моя биологичен часовник. Имах предвид, че времето тече, защото си обещах, че до сватбата ще имам гадже. — Тя насочи чипса към него. — Хайде! Подскажи ми как да разпозная, че един мъж е самотен, необвързан, над тридесет години и сериозен, а не се интересува само от секс?

— Лесно. Всички мъже искат секс. Истинският въпрос е дали е готов за нещо повече от секс.

— И точно тук на преден план излиза моят списък. — Тя отхапа от чипса. Изглеждаше убедена в думите си.

— Не обичам да те прекъсвам, но всеки мъж, който се опитва да те изиграе, ще знае как да заобиколи въпросника ти. Играчите знаят кои са правилните отговори. Ще ти изпращат сладки съобщения, ще ги пожелават лека нощ или ще те залъгват, че се интересуват силно как е минал денят ти. Защото знаят, че тези неща карат жените да мислят, че някой наистина се интересува от тях.

— Чакай, чакай, задръж така. — Сидни грабна телефона и започна да пише.

Вон я загледа.

— Бележки ли си водиш?

— Ами да. Това е страхотен съвет. — Тя прочете на глас какво бе написала. — Никакви съобщения за „лека нощ“. — Погледна го. — Друго?

— Сериозно, Синклер. Само преди десет минути правих секс с теб!

Тя протегна ръка и докосна неговата, усмивката ѝ отново беше мила.

— О, скъпи. И ти знаеш колко специално бе това усещане за мен?

Аха. Наслаждаваше се да го стиска за топките.

В ранния следобед в сряда Сидни вървеше нервно из офиса си, използвайки слушалки, за да води разговора и едновременно с това да разтъпче краката си. Вече повече от час говореше с Гейб Рамос — специалист в областта на човешките ресурси, когото бе наела да ѝ помогне да открие нов главен изпълнителен директор за „Бутици Витамини“ — някой, който би работил за разрастването, без да се жертват заплати и печалби.

Тя прочете името на последния кандидат от списъка с трима изпълнителни директори, който бе изпратила по-рано на Гейб за обсъждане.

— Какво ще кажеш за Карън Ветцел? — попита го. Ветцел бе вицепрезидент и главно длъжностно лице на „Играчки за нас“ и според

разследването на Гейб, търсеше начин да разпери криле извън позицията си на вицепрезидент.

— Чух, че „Пет Сمارт“ са говорили с нея за свободното място на Главен изпълнителен директор при тях.

Сидни се замисли. Ветцел имаше повече опит в продажбите на дребно, отколкото всеки друг от останалите кандидати и на хартия тя бе на първо място сред тях.

— Знаем ли докъде са стигнали преговорите? Дали се е съгласила?

— Мога да разбера — отговори Гейб.

Тя кимна.

— Виж дали можеш да я откриеш днес. Кажй й, че бих искала да лети до Чикаго, ако все още обмисля възможностите.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Гейб.

След като приключи разговора, Сидни излезе, за да обядва набързо с Изабел, която бе в центъра за следоперативен преглед при акушер-гинеколога си.

— Как мина при доктора? — попита тя, след като си поръчаха салатата.

— Каза, че всичко изглежда добре при мен и фъстъчето — отвърна Изабел. — Направи няколко снимки на видеозон. Искаш ли да ги видиш? — Тя извади лента с черно-бели снимки от чантата си и ги подаде на сестра си.

— О, боже — възкликна Сидни. — Виж, това е нослето. А това е една малка ръчичка.

— Докторът се пошегува, че бебето ме поздравява: „Здравей мамо!“.

Алармата на биологичния часовник на Сидни неочаквано зазвъня още по-силно, сякаш беше сирена на пожарна. Тя се насили да се усмихне на сестра си.

— А ти поиска ли да знаеш какъв пол е?

Изабел поклати глава.

— Двамата със Саймън решихме, че щом ще крием бременността, не трябва да знаем какво е бебето, за да бъдем наистина изненадани. — Тя си взе от салатата. — Стига сме говорили за мен. Кажй ми какво става на мъжкия фронт?

— Може да се каже нищо. Освен че аз и Вон правихме страхотен секс след твоята дегустация за сватбения обяд.

— Всъщност утре имам среща. — Тя наведе глава. — Знаеш ли, може би си го спомняш? Чад Бейли. Беше една година по-малък от мен в гимназията, а когато ти си била заек, трябва да е бил в най-горния клас.

Изабел остави вилцата.

— Няма начин! Стига бе! Бях лудо влюбена в Чад Бейли. И не бях единствената. Половината отбор на мажоретките загуби девствеността си на задната седалка на неговия Мустанг GT.

— Каж ми, че не си една от тях, защото... ами не искам да излизам на среща с някой, който е спал със сестра ми.

— Спокойно, не съм. — Изабел отвори бутилка с вода, но искаше да научи още подробности. — Как се свързахте? Искам да ми се обадиш след срещата и да ми кажеш дали все още е толкова готин, какъвто бе в гимназията.

— Той ме откри във фейсбук. След това си обменихме имейли четири или пет пъти и той ме помоли да се срещнем за по питие.

Не че тя не се колебаеше, особено след коментарите на Вон за зова, какво означава един мъж да изпраща на някоя жена имейли на пожар и сетне млъква като развален телефон за няколко дни. Но жените на тридесет и три със свирещ като сирена биологичен часовник не биваше да бъдат предубедени. И както изглежда ходеха на *много* първи срещи.

В четвъртък вечерта срещата на Сидни с Чад започна по-добре, отколкото бе очаквала. Видяха се за по пиене в един винен бар недалеч от нейния офис и започнаха непринуден приятен разговор, като си припомняха дните в гимназията.

— Тогава много си падах по теб — призна той, а кафявите му очи бяха топли и приятелски. — Ти разби сърцето ми, когато отиде в колеж.

Това ѝ осигури възможността, която търсеше. И тя отговори.

— Е, все пак си оживял. А от онова, което чух, разбрах, че си прекарал доста добре времето си — допълни със закачка тя. — Сестра ми спомена за някакви градски легенди, свързани с твоя Мустанг GT и половината отбор на мажоретките.

Чад се разсмя, но изглеждаше объркан.

— О... това ли? Е, да, не можеш да те чакам вечно, нали? — Сетне се наведе и заговори малко по-сериозно. — Майтапът настрана. След гимназията пораснах. Вече не съм такъв.

Звучеше като обещание. Сидни отпи от виното си и остави чашата.

— Добре. Тогава ми кажи кой си сега, Чад Бейли.

Докато пиеха, той ѝ разказа за работата си като консултант, за кучето си и как си купил нов апартамент в покрайнините на Бъктаун. На своя ред я разпита и изглеждаше искрено заинтересован да научи повече за нея.

Но имаше още нещо, което бе много важно за нея.

Докато говореха, Чад получи няколко съобщения, а телефонът му не спря да звъни, така че накрая се принуди да го изключи.

— Извинявай — каза, след като погледна екрана. — Просто няколко колеги са се събрали след работа. — След няколко минути се извини и отиде до тоалетната.

Сидни гледаше след него, мислейки си, че всичко изглежда доста... подозрително. Сетне отново ѝ мина през ума, че е станала

прекалено параноична към подобни неща. Чад беше преминал теста и отговаряше на всички тридесет и четири изисквания в нейния списък. Имаше дори куче — което, според изследванията ѝ, беше знак, че е готов за трайна връзка.

Не искам да те прекъсвам, но всеки мъж, който се опитва да те свали, знае как да премине успешно този твой тест.

Решила да се обърне направо към източника, тя извади телефона си и написа на Вон.

Какво означава, ако един мъж получи купчина съобщения, докато е на среща, но не иска да отговори на тях пред мен? Че е съмнителен или просто е учтив?

След няколко мига получи отговора му.

Ти си на среща точно сега?

Ами че то беше очевидно.

Да, с мъжа от гимназията.

Мислех, че си го отсвирила.

Аз съм непредубедена.

Каза жената със списъка с 34 точки

Просто ми отговори на въпроса. Чад ще се върне всеки момент.

О, името му е Чад, разбира се.

Сидни бе готова да захвърли телефона си. Но толкова много искаше мнението на Вон, че си пое дълбоко дъх да се успокои и преброи до десет.

Ще ми помогнеш ли? Просто съм объркана.

Настъпи дълга пауза.

Хайде... нали не искаш да изгърмя още веднъж? — написа мило и ласкаво тя.

След миг той отговори.

Просто бъди директна. Попитай го направо дали се вижда с друга жена.

Тя завъртя очи. Това ли беше съветът му?

Вече го направих. Каза, че в момента не се вижда с никой.

Отговорът дойде бързо.

Не е за теб, Синклер. Играе си с теб.

Тя се намръщи.

Откъде знаеш?

Знам, защото съм мъж. Когато един мъж каже, че не се среща в момента с никого, това е буквално. Точно в този момент, той наистина не се среща с никоя друга, освен с теб, нали? А снощи? А утре? Това е друга история.

Тя се присмя.

О, я стига.

Попитай го сама

В този момент гласът на Чад я прекъсна.

— Пишеш на приятелка как върви срещата ли?

Сидни пъкна телефона в чантата си, докато той седеше на мястото си.

— Може би.

Чад ѝ намигна.

— И? Как върви?

— Времето ще покаже — отвърна на шегата. Заигра се със столчето на чашата си за вино, като запази гласа си спокоен. — Има нещо интересно, по повод онова, което говорихме преди малко. Моята приятелка има теория, че когато един мъж казва, че не се среща с никой в момента, той има предвид точно този момент. И така хем казва истината, хем лъже.

Чад отвори уста, сякаш да се защити. Сетне зърна нещо в погледа ѝ и спря. Посегна към чашата си и отпи от питието.

Игривото му изражение се смени със самодоволна усмивка.

— Аз просто съм малко по-точен с отговора.

Да... и стана поредният провалил се на теста ѝ.

По-късно същата нощ Вон в образа на Марк Съливан наблюдаваше как полицаи Притчет спира своя ван под наем. Бяха на обичайното им място за срещи — една алея зад изоставен склад в периферията на града. Вон бе пристигнал преди двадесет минути с Хамър НЗ и бе проверил дали мястото е сигурно.

Както винаги Хъксли, резервният екип от отряда за борба с корупцията и отрядът на специалната оперативна група, бяха паркирали на различни места в околните алеи и слушаха по своите кодирани радиочестоти на живо.

Тази вечер щеше да бъде повратна точка в разследването на Вон. След като бе направил предварителни проучвания, при които бандата на Притчет бе пренесла контрабанда няколко куфара с автомати, той реши да вдигне залозите.

— Добър детайл — рече той, когато Притчет излезе от вана, и кимна към служебното яке, което полицаят бе сложил на предната седалка, така че абривиатурата на районното да се вижда ясно и отдалеч.

Притчет се ухили, докато друг полицаи излезе от вана — офицер Ортиз.

— И аз така мисля. Кой ще посмее да ни спре, когато види това през прозореца?

Вон забеляза фаровете на втори автомобил, който приближаваше. Отстъпи, докато колата спря и от нея слязоха офицери Махони, Крос и Хауърд от 16-ти участък.

След като цялата група се събра, Вон поиска Притчет и Махони да отворят багажниците. Отиде първо при багажника на Притчет. Отзад във вана имаше две големи спортни чанти. Когато отвори ципа на *едната*, всички ченгета се скупчиха да видят.

Вон извади един автомат М-16.

Охо, нещата ставаха сериозни. В ръцете си държеше военно оръжие, което не можеше да бъде проследено и за което полицейските служители вярваха, че е напълно функционално. Като знаеха кой беше Марк Съливан, никой от тези полицаи не се съмняваше, че оръжието ще попадне в ръцете на някой гангстер, който ще го използва срещу други гангстери, цивилни граждани и дори срещу полицаи.

Вон огледа лицата им, очаквайки да види някакъв знак за колебание или съмнение сред тях.

Вместо това Притчет кимна към автомата и рече:

— Този има и още приятелчета.

Останалите полицаи се разсмяха. Толкова по въпроса със съмнението.

Вон извади останалите автомати и ги огледа. Те бяха неизползваеми и им бяха осигурени от колеги агенти в Индиана, но никой от тези задници не знаеше това. Когато приключи с проверката на двата сака ги затвори и отиде до автомобила на Махони.

В задната част на втория ван имаше още два сака. Вон отвори и тях и видя, че всеки съдържа по двадесет пистолета — „Рюгер“ „Глок“ и „Смит и Уесън“. Всички оръжия бяха девет милиметрови или по-голям калибър с пренабитни серийни номера. След като се увери, че оръжията, които купува, бяха толкова, колкото бе уговорено, той затвори саковете и се върна обратно.

— Добре, да ги натоварим.

Той и трима от полицаите, в това число Притчет, пренесоха саковете в неговия Хамър и ги сложиха в багажника. Тогава Вон грабна един голям плик, пълен с банкноти, от седалката до него.

Подаде го на Притчет.

— Петнадесет хиляди за всяка следваща пратка. Моят търговец в Индиана каза, че може да е готов с доставките на всеки две-три седмици. Вие смятате ли, че ще се справите, момчета?

— Казах ти, Съливан. Тук няма аматьори — похвали се Притчет. — Докато ми плащаш, ще вкараме в този град толкова оръжие, колкото искаш.

Вон се усмихна. Радваше се да го чуе. Когато всичко свърши, този отговор щеше да прибере тези задници задълго на топло.

Вон влезе в апартамента си и свали още един от дизайнерските костюми на Марк Съливан. Изгладнял и премръзнал, както винаги след акция под прикритие, той извади една замразена пица и я хвърли във фурната, сипа си водка с тоник и се настани пред компютъра, за да провери пощата си. Трябваше да остави телефона си вкъщи — Марк Съливан не можеше да се разхожда с мобилния телефон на специален агент Вон Робъртс.

Видя няколко съобщения, едното от Саймън, който проверяваше какво става със смокингите за шаферите — *о, по дяволите, беше забравил за това* — и още едно от Моли, разследващата журналистка от „Трибюн“, която го питаше ще се видят ли този уикенд.

Като отложи отговора, той се върна към съобщенията и видя онова, което Сидни му бе написала по-рано тази вечер, когато бе на срещата си. Забеляза, че след последното му съобщение, не беше отговорила.

Неговият съвет бе: *„Попитай го сама“*.

Зачуди се какво бе отговорил Гимназистът и дали тя го бе изсвирила завинаги.

„И?...“ написа той и почти го изпрати. Но в този миг осъзна, че минава полунощ. Беше по-добре да не ѝ пише сега, защото щеше да изглежда, че мисли за нейната среща дори и в малките часове на нощта. Кое то, естествено, не беше така.

Той бе просто... любопитен.

Нищо повече.

21

В петък сутринта Сидни получи добри новини от своя отговорник човешки ресурси.

— Говорих с Карън, тя има оферта от „Пет Смарт“, но все още не е приела — съобщи й той. — С удоволствие ще дойде и ще разговаря с теб за „Бутици Витамини“, но трябва да действаме бързо.

Сидни се завъртя в стола и прегледа графика си в органайзера.

— Може ли да дойде във вторник? Или в сряда? Разбери кога е най-удобно за нея и аз ще го уредя.

— Добре, разбрано.

Тя прекара остатъка от сутринта на телефона първо с борда на директорите на „Бутици Витамини“, за да се увери, че поне двама от тях ще бъдат на разположение да се срещнат с Карън през следващата седмица. След това проведе дълъг разговор с консултантската фирма, която обикновено използваше в подобни ситуации, за да открият какъв компенсационен пакет са предложили „Пет Смарт“ на Карън и, което бе по-важното, какъв компенсационен пакет щеше да я убеди да дойде и да работи за „Бутици Витамини“.

Преди обед остави за малко телефона и раздвижи главата си, за да намести схванатите жили. Тъкмо мислеше, че трябва да изпрати един имейл на екипа си, за да ги запознае с последните събития, когато секретарката й позвъни.

— Не исках да прекъсвам разговорите ти, затова смятах да ти оставя бележка — каза Дарнъл с шепнещ глас. — Специален агент Вон Робъртс е на рецепцията. Настоява да говори с теб.

Вон? Тук? Сидни не знаеше дали да се смее, или да завърти очи при шепнещия затворнически глас на секретарката си, защото не се съмняваше, че специалният агент бе използвал титлата си, за да постигне точно тази реакция.

— Кажи на рецепцията, че идвам веднага.

Докато чакаше в модерно обзаведеното, лъскаво и елегантно лоби, Вон разгледа творбите на съвременното изкуство, които висяха по стените. След няколко минути чу звук от токчета, които уверено крачеха по мраморния под.

Знаеше кой идва.

Обърна се и видя Сидни да приближава. С усмивка оцени колко добре изглежда в сивия си стилин костюм — класически прави панталони, копринена блуза в цвят слонова кост и ефирен прасковен шал, завързан небрежно около врата.

Тя беше точно жената, от която се нуждаеше.

— Специален агент Робъртс — поздрави го тя, като приближи. — На какво дължа това удоволствие?

— Нуждая се от помощта ти.

Това я свари неподготвена. Тя пристъпи по-близо и сниши глас, изражението ѝ се промени.

— Всичко наред ли е? Нали не е свързано с Изабел?

— Нищо подобно. Искам твоят съвет по отношение на модата.

— О, добре. — Тя го огледа. — С този костюм мисля, че вратовръзката ти може да бъде малко по-незабележима.

Той я погледна намусено, но си взе бележка относно размера на вратовръзката.

— Трябва да избира смокинги за сватбата.

— О, това наистина е важна работа. Смокингите дават тон на цялата сватба.

— Нали току-що казах същото — отвърна сухо Вон.

Тя наведе глава, синьо-зелените очи блестяха.

— Имаш ли някакъв проблем с избора, агент Робъртс? — Вече чувстваше колко много съжалява за това, че дойде.

— Там е работата. Саймън е купил своя смокинг и ми каза да избира за мен и шаферите. ОК. Няма проблем. Отидох в магазина и продавачът започна да ми задава разни идиотски въпроси. С папийонка или с вратовръзка? Колко широк искам да бъде реверът? Панталоните гладки ли да бъдат отпред или с фалта? Искам ли жилетка? Или пояс? Колко официални ще бъдат роклите на шаферките? Защото, както научих наскоро, много било важно облеклото на шаферите да подхожда на роклите на шаферките — обясни той, имитирайки сериозния глас на продавача.

— Това е така.

— Е? Ти какво ще носиш? — попита той.

— Рокля без презрамки с цвят на тъмно шампанско и шарф през бедрата.

Той вдигна вежди.

— Сексапилна ли е?

Тя отвърна също с вдигане на вежди.

— Ти само за това ли мислиш?

Да, това наистина бе по-интересно, отколкото какво щеше да облече на тази супермодна сватба — помисли си Вон.

— Виж, нося костюми всеки ден и мога да избира някакъв проклет смокинг. И ако това бе моята сватба, щях да вляза в магазина и да изляза за една минута. — Той долови, че тя го гледа доста странно и втренчено. — Какво?

— Чаках окото ти да започне да мига след думите „моята сватба“.

— Става дума за големия ден на твоята сестра и на брат ми. И тъй като съм абсолютно сигурен, че на света няма по-страшно нещо от бременна жена, чиято свършена сватба е била провалена от кума, решил да сложи жилетка, вместо пояс, мисля, че трябва да бъда облечен правилно.

— Тогава отпиши жилетката. Изабел не може да ги понася.

— Добре. Хубаво, че вече го знам. Значи пояс.

— Никакъв пояс.

Вон се намръщи.

— Защо? Не трябва ли да нося нещо, което ще подхожда на цвета на твоята рокля?

— Трябва, ако беше 1998-а и щеше да ме водиш на бала в гимназията.

И... отново това подсмиване.

— Ти се забавляваш, нали?

— Всъщност малко.

Той пристъпи още по-близо.

— Сидни, помисли малко. Ти ще вървиш до мен по алеята на тази сватба. Ще бъдем заедно на стотици снимки. Снимки, които цялото семейство Синклер ще гледа през годините, които предстоят.

Ако моята роля на кум е да те допълвам, няма ще рискуваш да се довериш на мен и онова, което реша да облека?

Тя помисли за миг.

— Почакай да взема чантата си.

Когато двамата влязоха през вратата на магазина за смокинги, продавачът, помагал на Вон по-рано, излезе да ги посрещне с широка усмивка.

— Специален агент Робъртс. Виждам, че се връщате с подкрепление.

— Това е Сидни, нашата прекрасна кума.

Тя поздрави и сетне посочи към Вон.

— Забравете всичко, което този човек ви е казал по време на предишното си посещение.

— Има навика да е малко саркастична — обясни Вон на продавача, без да му мигне окото. — Казвали са ми, че това е черта на нюйоркчани. Странно, защото е родена в Чикаго.

Докато минаваше покрай него, тя го сръга в ребрата и погледна един от смокингите.

— Саймън каза ли ти нещо за смокинга, който си е избрал?

— Каза, че няма опашки. — От изражението ни лицето ѝ разра, че това не ѝ помага. — Ние сме мъже — сви рамене той. — Не водим дълги и изтощителни разговори за дрехите си. Всъщност не водим дълги разговори за нищо.

Сидни се обърна отново към продавача.

— Ще се спрем на нещо класическо. Черно, самото с две копчета. Гладки панталони, без пояс, и... — тя погледна Вон с преценяващ поглед — папийонка. Определено.

— Отличен избор — поклати одобрително глава мъжът. — Само да взема метъра си.

Той взе мерките на Вон и сетне попита за теглото, височината и размера на обувките. Отиде в задната стая и се върна с един смокинг и обувки.

— Пробната е ето там. Само извикайте, ако ви е нужно нещо. — Посочи стаята зад трикрилото огледало в центъра на магазина.

Вон свали своите дрехи и облече смокинга. Огледа се в огледалото и беше доволен да види, че му стои добре, сетне излезе

навън. Сидни стоеше с гръб към него и говореше с продавача. Когато се обърна и го видя, премига от изненада.

— Изглеждаш толкова... — проточи глас, като не откъсваше очи от него. Сетне се прокашля и се овладя.

— Много добре. — Обиколи, преценявайки го от всички ъгли, докато той стоеше пред огледалото. — Изглежда, че ти е точно по мярка. Ти какво мислиш?

В този момент телефонът ѝ неочаквано започна да звъни от чантата, която бе оставила на един от столовете.

— Извинете. Ще отговоря, ако е свързано с работата.

Докато Сидни гледаше телефона си, продавачът приближи до Вон.

— Искате ли да пробвате нещо друго? Имаме няколко различни вида, ако искате да направите сравнение.

Вон погледна към Сидни, която се смееше на нещо, докато разговаряше по телефона. Помисли си за реакцията ѝ, когато го видя облечен в този смокинг.

— Знаете ли, предпочитам този.

Продавачът кимна с усмивка.

— Разбира се, сър.

Сидни взе една хапка от своето ризото и помисли за следващия си въпрос.

— Добре, имам едно предположение. Кой ще се напие и ще вдигне нелеп и неподходящ тост на приема?

За да ѝ благодари за помощта при избора на смокинг, Вон я заведе на обяд в едно италианско бистро наблизо, което имаше открита градина, където необезпокоявано можеха да се насладят на хубавото време. Непринуденият им разговор започна с облог — кой ще бъде човекът, който най-вероятно ще попита Изабел дали е бременна и това ще доведе до всякакви непредвидени усложнения.

Докато навиваше своите спагети „гамберони“ на вилцата си, Вон не се замисли нито за миг, преди да отговори.

— Моят чичо Фин. Както знаеш, половината ми семейство са ирландци. Така че от него може да се очаква всичко, когато се напие.

Сидни се засмя и си взе още една хлебна пръчица.

— Твой ред е.

Той сипа още зехтин в чинията между тях.

— Добре. Кой най-вероятно ще блъсне някоя жена на земята, за да хване букета? — При това хвърли един бегъл поглед към нея.

— Какво? Да не мислиш, че ще съм аз? — попита възмутено тя.

Вон се разсмя, защото парченце от хлебната пръчица полетя към него.

— Защо? Не е в твой стил ли?

— Определено не е в мой стил. Да не ти казвам, че Изабел има една друга шаферка — Аманда, която обяви, че ще се справи с всяка, която застане между нея и букета на булката. — Отново беше неин ред. — Кой най-вероятно ще се появи в кадър на снимките на Изабел и Саймън, докато режат тортата?

— Пак моят чичо Фин.

— Този твой чичо Фин ми изглежда голям образ. Нямам търпение да се запозная с него.

— Ще ти го напомня, когато се напие и започне да пощипва шаферките по дупето.

— Вулгарно.

Беше негов ред.

— Кой ще бъде най-противен и ще настоява за досадната традиция, гостите да чукат чашите си, за да се целуват булката и младоженецът?

Сидни веднага отвърна.

— О, имам един кандидат. Братовчедката Ана. Тя го прави непрекъснато на сватбата на друга моя братовчедка миналото лято. Така че ако се опита отново на приема на Изабел, накрая ще пие от червена пластмасова чаша.

— На тържеството на Синклер? Нима имате червени пластмасови чаши, инкрустирани с рубини?

Колко мило. Отново беше неин ред.

— Кой ще бъде първият, който ще се разплаче на сватбената церемония?

Той се облегна назад.

— Есе... това е много трудно. В Изабел бушуват хиляди хормони, но пък Саймън напоследък е станал прекалено сантиментален и сладникав. Следващият кандидат си ти... не ми прави

физиономия! Забелязах човешката ти същност, която се проявява, когато мислиш, че никой не те гледа. Въпреки това ще заложа на майка ми. Тя е толкова развълнувана, че най-сетне ще си има снаха, така че ще ѝ трябва цяла кутия кърпички на церемонията. Само за нея. — Той наклони глава, сякаш се чудеше за нещо. — А какво ще кажеш за баща ти?

— Татко? О. Не. Мисля, че идеята за сантименталност и нежност го напусна някъде след третата му сватба. — Тя отново си взе от ризото го.

— Не говориш много за него — поклати тава Вон.

Сидни преглътна и сви рамене.

— Няма много за говорене. Ние всъщност не сме особено близки.

— Винаги ли е било така?

Тя хвана с пръсти столчето на чашата.

— Невинаги. Когато бях малка беше различно. Той често ме вземаше в работата си и ме развеждаше из офиса, като казваше на всички, че някой ден ще стана инвестиционен банкер, също като него. Очевидно идеята се е загнездила дълбоко в мен — довърши с тъжна усмивка, преди да стане отново сериозна. — Но след смъртта на мама нещата се промениха. Татко се отдаде на работа и за кратко двете със сестра ми почти не го виждахме. Сетне започна да се среща със Сесилия — втората му съпруга, само шест месеца след смъртта на мама, а аз негодувах и се чувствах дълбоко оскърбена и предадена. Може би не беше честно, но тогава бях само на единадесет години. Мислех, че е забравил мама, а аз исках... исках да я помни. — Тя се закашля, сякаш нямаше намерение да разкрива нещо толкова лично.

— Три години по-късно, тъкмо бях започнала да приемам Сесил и двамата се разведоха. По-късно открих, че моят татко ѝ е изневерявал с Лиза, съпруга номер три. Лиза се задържа десет години, докато се разведе с него също заради изневяра, този път с двадесет и пет годишната му инструкторка по тенис в неговия клуб — завърши Сидни, като дори не се постара да прикрие презрителния си тон. — След това на някакво парти срещна Джени и след шест месеца се ожени за нея. Заедно са вече девет години и предполагам, че този път бракът върви. Не питам. Честно казано, не съм сигурна дали искам да знам.

— Мислиш ли, че нещата може да се оправят сега, когато ти се върна в Чикаго? — попита Вон.

— Не знам. Съдейки от начина, по който вървят нещата, не мисля. Когато говорим за работа, всичко е окей, но когато стане дума за лични въпроси, имам чувството, че между нас зее огромна пропаст от неща, които не си казваме. Според мен баща ми има проблем с верността като част от брака. Меко казано. И докато преди това беше нещо, което просто не одобрявах, след случилото се с мен и Броуди е различно. Не мога да гледам на баща ми по същия начин. Просто... просто не го уважавам, заради решенията, които взема и е вземал в личния си живот. — Тя замълча. — А това е трудно да се признае, особено след като го идеализирах толкова много, когато бях по-млада. — Тя отново замълча, сетне въздъхна и вдигна глава. — Как успя да ме накараш да говоря за това? — Посочи го с пръст и го изглежда скептично. — Ти ме подведе, като се направи на доброто ченге, нали, Робъртс?

Той се разсмя и взе гарафата с ледена вода. Напълни чашите им.

— В моето семейство е напълно различно. Никой не се развежда или, както ще каже майка ми: „Това не е по ирландски“. Мисля, че когато са нещастни, хората просто го потискат в себе си.

— Не знам за останалите от семейството ви, но родителите ти очевидно не са нещастни. Те са възхитителни.

Той се усмихна, обичта и привързаността му към тях не можеше да бъде скрита.

— Да, страхотни са, но не позволявай на мама да те измами. Когато иска, тя може да бъде страшно корава.

Сидни го изучаваше, очевидно се чудеше за нещо.

— Любопитна съм. Как някой, който е израснал в толкова любящо и добро семейство, е станал такъв върл противник на брака?

— Преди всичко, не съм противник на брака. Мисля, че хората, които искат да се задомят, трябва да го направят. Просто не е нещо, което аз искам в момента.

— Добре. Може би не си противник на брака в този смисъл. Но това твоё поведение на плейбой... Винаги ли е било така? Имал ли си някога сериозна връзка?

— В интерес на истината, да — отвърна той, отхапвайки от своята хлебна пръчица.

Сидни премига.

Я почакай... какво казваше той? Сетне вдигна скептично вежда.

— Под „сериозна“ нямам предвид, че си се обадил повече от един път на едно и също момиче.

— Всъщност, мила моя малка мис Критика, излизах с една жена цяла година. О, каква изненада!

— Нима? Кога? Как се казва?

— Преди шест години, името ѝ е Касиди — каза той.

— Защо скъсахте? — При това го погледна така убийствено, все едно щеше да го попари. — Не ми качвай, че си ѝ изневерил.

— Аз не изневерявам. Всъщност мисля, че съм честен до глупост с жените.

Сидни завъртя очи. Мислеше да остави това да се плъзне покрай ушите ѝ, но реши да разрови и да стигне до сърцевината.

— Касиди, значи. Хайде, кажи ми повече.

Той сви рамене.

— Че какво повече? Срецахме се, после установихме, че искаме различни неща, и се разделихме.

— Но оттогава не си имал сериозна връзка. Защо? — Тя го оглеждаше, опитвайки се да разгадае и нареди пъзела. — Може би тази Касиди е разбила сърцето ти и ти така и не си успял да се възстановиш? Затова ли си се превърнал в бонвиван? За да скриеш болката си?

Той поклати развеселено глава.

— Бонвиван? Този термин още ли се използва?

— Да, използваме го. Когато искаме да бъдем учтиви и да не употребяваме по-обидното „мъжка курва“.

— Кажи ми как се чувстваш наистина, Синклер. Не се дърпай.

— Хайде — продължи тя, подсмивайки се. — Ти чу всичко за бившия ми. Дори онази унизителна част, когато вървах боса по стълбите.

— Аз пък отново ще ти кажа, че е трябвало да запратиш обувките си по гадното, невярно и лъжливо копеле. — Вон се наведе напред и сложи ръце на масата. — Добре, ето каква е историята. Когато Касиди и аз ходехме, бях във ФБР само от две години. Назначиха ме в отряда, който разследваше насилия и престъпления срещу деца — отвличания, сексуални насилници и педофилия в

мрежата. Типично е в тази област да се назначават мъже като мен: имам предвид хора, които нямат свои деца. И по принцип в този отряд се работи само няколко години, защото е много тежко. Не ме разбирай погрешно. В цялата си кариера най-много се гордея с работата си в този отряд. Когато кажеш на някого, че си агент на ФБР, всички мислят за тероризъм или организирана престъпност, или за серийни убийства — но понякога по-малките случаи, онези, които не привличат вниманието на медиите, са тези, които те карат да осъзнаеш, че наистина си направил нещо важно, че си променил живота на хората. Веднъж извадих едно седемгодишно момиченце от мазето, където бе заключено от втория си баща, който я бе насилвал почти две години. Това е нещо, което никога няма да забравя.

Той замълча.

— Но от друга страна, когато човек гледа това всеки ден, просто не издържа. То те изхабява. За шест месеца работа, след като се нагледах на откачени и болни копелета, които се разхождат свободно по улиците, стигнах до извода, че не искам да имам деца в този порочен свят. Касиди обаче искаше да има семейство и деца. И тъй като не бях в състояние да ѝ го дам, решихме да продължим по различни пътища.

Сидни седеше и за миг не знаеше какво да каже.

— Не предполагах, че си поемал подобни случаи във ФБР. Мога да разбера защо това те е уплашило.

Той кимна.

— Хубавото е, че след като ме преместиха в друг отряд и се отдалечих от тези случаи, нещата се върнаха към нормалното. Започнах с работа под прикритие и това наистина ми е приятно.

— Страхотно. — Всъщност тя наистина се радваше да го чуе. Но... той много умело пропусна нещо. — И когато нещата се върнаха към нормалния си ритъм и ти отново бе в състояние да имаш връзка, реши да станеш бонвиван, защото...?

— Защото... Осъзнах, че е по-забавно да се срещам с все повече и повече жени без сериозни ангажименти.

Тя бързо размисли. Разбира се, това беше правилният му отговор. Той вдигна ръце.

— Виж, съжалявам, че нямам по-сериозна причина. Започнах да живея така заради работата си, а после осъзнах, че ми харесва. Какво

друго да ти кажа?

Тя поклати глава.

— Знаеш ли? На твоя страна съм, след като ми разказа историята. По дяволите, дори се чувствам малко виновна за онова, което ти наговорих в кафенето. И сега какво... пфу отново сме там, откъдето започнахме.

— И ти отново си ми ядосана.

Сидни помисли за малко. Сетне въздъхна.

— Не, не съм ти ядосана. Ти си прав — наистина си честен. Предполагам, че в това има някакво достойнство.

Настъпи дълга тишина.

— А как мина срещата ти вчера? — попита той, сменяйки рязко темата на разговор. — Така и не ми писа повече.

Страхотно. Още една забавна тема за обсъждане — нейният безполезен списък с изисквания за мистър „Завинаги“.

— Беше прав за момчето от гимназията. Веднага след като го притиснах по повод думите му „Не се срещам с никой точно в момента“, срещата тръгна към провал. — Тя прекара ръка през косата си и въздъхна. — Късно ли ми е да стана лесбийка? Сигурно. Харесвам пениси, но съм умно момиче — мога да си представя какво да правя с дамските части, ако се наложи.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш. Ти си съвършена, Сидни. Умна, интелигентна, красива, преуспяла... истински динамит в леглото — добави с усмивка на познавач. — Няма да мине много време, когато някой голям късметлия те открие всичко това.

Тя подпря с ръка брадичката си и му се усмихна искрено.

— Това може би е най-хубавото нещо, което си ми казал, Вон Робъртс.

Изчака го да каже нещо остроумно, да го обърне на шега или пък да изтърси нещо саркастично и сухо. Но вместо това той просто я погледна със странно изражение.

— Какво?

Той премига.

— О, нищо.

Каквото и да бе онова в погледа му, изчезна за секунда.

— Значи съм динамит в леглото, а? — Сидни се поизпъчи малко, чувствайки гордост при тези думи, особено когато бяха изказани от

експерт. След изневярата и измамите на Броуди, в нея се прокрадна съмнението, че може би не е достатъчно сексуална, активна и умела в сравнение с неговата двадесет и четири годишна любовница.

Той я гледаше. Очите му неочаквано станаха топли, тъмни и златистозелено.

— Бебчо, ти си толкова гореща и пламтяща, колко онази малка ивица червено окосмяване между...

— Добре, добре, схванах картинката. Благодаря ти. Спри! — Тя отпи вода, сетне остави чашата. — И престани да ме гледаш така. Знам какво си мислиш.

О, отново онази дяволита усмивка.

— И какво си мисля, щом знаеш толкова много?

— Че ще спя отново с теб. Защото чувствам неприязън към мъжете, а ти... — тя погледна широките рамене, дългите елегантни мускули и красивото лице, — ти си доста приятно разсейване.

— Доста приятно разсейване? Само за протокола — правиш грешка. Не мога да спя днес с теб, дори и да си го мисля. Имам си правилото на седемте дни.

— И какво е това правило?

— Не правя секс с жена два пъти в една седмица. Започва да ми намирисва на двойка. Той видя как тя завъртя изумено очи. — Какво? Значи ти може да имаш списък с тридесет и четири точки, а аз не мога да имам поне едно правило?

Туше.

Те се разделиха пред ресторанта.

— Връщаш се в офиса, нали? — попита той.

Тя кимна.

— След като бягам от работа в петък следобед, сега ще трябва да се върна. Опитвам се да открадна един изпълнителен директор от „Пет Сمارт“.

— Ако получавах по десет цента всеки път, когато някоя жена използваше това изтъркано извинение, за да се отърве от мен, щях да забогатяя.

Тя се усмихна.

— Значи утре е големият ден? — попита, имайки предвид ергенското парти на Саймън.

— Тъхъ. А вие? Планирате ли някаква дива моминска нощ за вас?

— Може би — отвърна тайнствено тя.

Вон се замисли и си я представи как пие, облечена с една от нейните сексапилни рокли, как дивее с другите момичета и вероятно флиртува с непознати мъже, при което почувства остро пробождане от нещо като ревност, което бързо пропъди. Вероятно се чувстваше отговорен за нея. Искаше да я защитава. Това беше естествено. През последните няколко седмици двамата бяха станали доста близки. Всъщност историята, която ѝ разказа: за тъмната фаза, през която бе минал след работата с децата, жертви на насилие, беше нещо, което не споделяше почти никога и с никого. Той обичаше да говори с тази жена, обичаше да прекарва времето си с нея и беше сигурен, че обича да се забавлява с нея в леглото. Но това беше всичко. Те просто бяха заедно, за да се наслаждават взаимно един на друг и на живота. Искаха абсолютно различни и противоположни неща и го знаеха отлично.

— Просто утре вечер не прави нищо, което аз няма да направя — предупреди я той.

— О, благодаря за съвета. Това всъщност не ми забранява почти нищо, нали? — Сидни му намигна и се обърна на токетата си, а дългата ѝ огнена коса се разлюля примамливо.

Вероятно трябваше да оформи последното си изречение по-внимателно.

Петнадесет жени, заедно с Изабел, извикаха екзалтирано, когато сервитьорът приближи тяхната маса с пълна табла лимонови шотове. Той сервира първо на нея, като постави една чашка.

— За бъдещата булка.

Изабел отпи малка глътка и очите ѝ се разшириха.

— Леле, това е много силно.

Когато и другите жени получиха своите чашки. Аманда вдигна тост.

— За Изабел и нейната романтична вихрена любов със Саймън. Мисля, че като кажа следното, то ще се отнася за всяка на тази маса — момиче, сигурна съм, че си бременна.

Групата избухна в смях. Изабел вдигна чашата си.

— До дъно. — Тя глътна шота наведнъж. Докато друг и пиеха, намигна незабелязано на сестра си, която седеше срещу нея на масата.

Без никой да знае, Сидни бе обещала на сервитьора допълнителни двадесет процента в знак на благодарност, ако сервира на Изабел девствената версия на всяка напитка, която някой поръча за нея. До този момент планът бе работил безпогрешно в италианския ресторант, където вечеряха, преди да дойдат тук. Досега Изабел бе изпила два девствени коктейла „Космополитън“, едно девствено френско Мартини, и три шота с лимон, но май бе опиянена от захарта във всички сокове от червени боровинки, лимон и ананас.

Сидни обмени конспиративна усмивка със сестра си и бе поразена от неочаквания прилив на нежност. За да прикрие чувството, се обърна към зашеметяващата гледка вдясно от нея. Седяха на ВИП масата на терасата на хотел „Хит“, която се намираще на покрива на двадесет и седем етажната сграда, а оттук се разкриваше невероятен изглед към нощните светлини на града.

Искаше тази моминска вечер да бъде прекрасна, защото знаеше, че Изабел е под стрес заради сватбата, а нещата скоро щяха да станат още по-трудни. След събитието сестра ѝ щеше да започне

приготовления за появата на бебето, а пет месеца по-късно щеше да стане майка. Така че, в известен смисъл, това бе последното парти в чест на старите дни. На всички години, когато двете бяха просто те — сестрите Синклер.

— Ей, сестра ти наистина носи на пиене — рече Триш, която седеше от лявата ѝ страна. — На мен ми стига половината от онова, което тя погълна, и вече ще съм пиана. — Вятърът разроши русата ѝ коса, а тя въздъхна доволно. — Боже, колко е хубаво човек да излезе навън. — После погледна Сидни. — Не казвай на другите майки от моята група.

Сидни се засмя. Триш се бе включила към група млади майки в квартала, където живееше, но се чувстваше като аутсайдер, защото бе единствената жена на пълен работен ден.

— Споко, тайната ти е на сигурно място.

Приятелката ѝ отпи от чашата си и се облегна удобно на стола.

— Е, кажи ми как се развиват нещата според твоя план за срещи.

— Преди ден излязох с Чад Бейли за по едно питие. Спомняш ли си го? От гимназията.

— Оу, спомням си, че беше много сладък. Сега на какво прилича? — попита любопитно Триш.

На пълен тъпак. Сидни ѝ разказа подробно за срещата.

— О, боже. Значи Вон ти дава полезни съвети за мъжете. Те отнасят ли се и за него?

— За нещастие, да. Освен това се оказа напълно прав — отвърна сухо Сидни.

Триш поклати глава.

— Съществува ли... съществува ли поне малка възможност да се опитва да те дръпне от други мъже. Защото ревнува?

Сидни изсумтя.

— О, не. Мъже като Вон не ревнуват. Той дори не спи с една и съща жена два пъти в една седмица, защото не иска да има „емоционални тревоги“. Колкото до въпроса защо ми дава тези съвети, мисля, че причината е... че двамата станахме... ами... приятели.

Триш я загледа с невярващи очи.

— Знам — продължи Сидни. — Чух думата да излиза от устата ми и съм шокирана също като теб.

Двете започнаха да се смеят — без съмнение и заради питиетата, които бяха изпили тази вечер.

— Правила ли си секс, подпряна на дивана с другите си „приятели“? — попита иронично Триш.

— Може би трябва да опитам, след този. — Все още смеейки се, те чукнаха чашите си.

— Толкова ли беше готино?

Сидни се наведе и зашепна поверително в ухото ѝ.

— О, боже, Триш! Ако можеше да видиш в каква форма е. Когато свали ризата си, беше като... — Тя спря, опитвайки се да намери аналогия, подходяща да опише голия Вон Робъртс. — Спомняш ли си, когато влязохме в онзи пустинен бар в „Беладжио“, докато бяхме във Вегас? Е, обзе ме същото чувство. Толкова много исках да опитам от всичко, че не знаех откъде да започна.

— Казах ти, че се нуждаеш от едно хубаво чукане.

— И беше абсолютно права.

— Освен това няма нужда да се тревожа, че си започнала да харесваш този мъж, нали? По принцип не може да бъдеш приятелка с господин „За момента“. Не мисля.

— Всичко е заради сватбата. Всъщност мисля, че е много хубаво, че ние двамата си говорим, без непременно да се заяждаме. — *Само понякога*. — Така или иначе ще се срещам с този мъж цял живот, нали ти е ясно? — Погледна без колебание приятелката си. — Няма причина да се тревожиш. Ще се справя.

— С какво ще се справиш? — долетя един глас зад нея.

Тя погледна и видя сестра си да сяда на свободния стол до тях.

— Ние... Тъкмо обсъждахме кой да купи следващите питиета.

— Супер. Познай какво? Имам добри новини — продължи развълнувано Изабел. — Саймън ще дойде тук с момчетата.

— Той какво?! — едва не подскочи изненадано Сидни.

Изабел обясни отново.

— Цяла вечер ми пише и пита как вървят нещата при нас. — При това погледна конспиративно сестра си, което означаваше, че Саймън всъщност се тревожи за нея и бебето. — Каза, че споделил идеята с другите момчета и след като обяснил колко готина, при това необвързана сестра имам, всички се съгласили. Мисля, че вече доста е пийнал.

— Много ти благодаря за рекламата — беше отговорът на Сидни. Изабел се разсмя и ѝ стисна ръката.

— Не защото е казал, че си готина. От начина, по който ми пише цяла вечер, мисля, че е станал сантиментален. Пише, че му липсвам, дори ако съм далеч от него само един ден. — Тя погледна сияеща Сидни. — Нямах нищо против да дойдат, нали?

— Не, защо да имам. Това си е твоето моминско парти. Из.

Изабел стана, за да съобщи на другите жени новините, като направо танцуваше около масата.

Сидни и Триш се спогледаха. И двете започнаха да се смеят.

— Мили боже, сякаш е във филм на „Дисни“ — рече Триш. — Моля те, кажи ми, че аз не бях толкова замаяна на моята сватба.

— Замаяна? Не. Но си спомням, че бе леко шокирана, когато кумът на Райд по време на тоста разказа историята за първата ви среща.

— И очите ми се насълзиха. Но само защото беше сезонът на алергиите.

— Точно така. — Сидни отпи от мартинито си с усмивка.

Въпреки че държеше на традицията женихът да не вижда булката по време на ергенското парти, Вон все пак се оказа набутан в асансьора на хотел „Хит“ със Саймън и още тринадесет приятели.

След един следобед, прекаран в игри и залагания в казиното на борда на корабче по реката, и обилна вечеря в „Zed 451“ — първокласен стекхаус в Ривър Норт, — идеята бе да спрат за по питие в някой бар на покрива на EPIC. Но тогава Саймън, който прекрачи границата между умереното и якото пиене още преди час, започна да пише сладникаво-сантиментални съобщения на бъдещата си невеста. Резултатът бе този фантастичен план.

Срещнаха само една пречка — бодигардът във фоайето на хотела, който не искаше да пусне такава голяма група мъже едновременно. За щастие, беглото показване на значката на Вон, придружено с щедър бакшиш, реши проблема.

След като първата група стигна до двадесет и седмия етаж, той слезе, за да изчака Кейд и Хъксли, които взеха другия асансьор. Покани приятелите си да се присъединят към купона, тъй като и двамата познаваха много добре Саймън.

Излязоха от асансьора и огледаха мястото, докато вървяха към парапета, където ги чакаше Вон. Беше голям бар, разделен на много външни и вътрешни сепарета, и имаше доста хора, за да бъде мястото пълно, но не претъпкано с хора.

— Ако ти харесва тук, може да го резервираме още отсега за твоето ергенско парти — пошегува се Вон с Морган.

Кейд пхна ръце в джобовете на панталона си.

— Не мисля, че съм го обявил официално.

— Все още не си — обади се Хъксли, докато тримата тръгнаха към бара навън.

Не беше тайна и двамата знаеха, че скоро планира да предложи на Брук.

— Многознайници — беше отговорът на Кейд.

Вон и Хъксли обмениха погледи, оставяйки отговора да мине покрай ушите им.

Когато стигнаха до бара, Вон поръча три чаши отлежало уиски.

След което огледа Кейд. Сега. Като се замисли, осъзна, че приятелят му се държи малко нервно цялата вечер.

— Тук става нещо.

— Какво те кара да мислиш така? — попита го Кейд.

— Инстинктът. — Вон погледна партньора си. — Ти какво мислиш, агент Хъксли?

Другият агент изгледа Кейд.

— Мисля, че крие нещо от нас.

Кейд вдигна ръце във въздуха, не вярвайки на ушите си.

— Кълна се, наистина не знам как го правите. От мига, в който започнах да излизам с Брук, вие двамата сякаш имате шесто чувство за тези пеша.

— Нищо подобно, просто с Хъкс сме страхотни агенти, които знаят всичко.

— Факт — съгласи се ухилено Хъксли.

— Но по-важното е... — Вон загледа проникателно най-добрия си приятел. — За Бога, Морган! Помоли ли Брук да се омъжи за теб? Изплюй камъчето.

Кейд се усмихна.

— Вчера.

— И... Какво отговори тя?

Кейд се засмя.

— Каза „да“...

Вон прегърна сърдечно приятеля си.

— По дяволите, да! Значи тя каза „да“.

— Поздравления! — Хъксли вдигна чашата си. — Сякаш беше вчера, когато те заплаши с глоба за възпрепятстване на правосъдието, а ти отвърна „Цуни се отзад“.

Те вдигнаха тост, пиха и коментираха още малко случката, докато Кейд смени темата на разговор.

— Е, още колко смяташ да ни държиш в напрежение? — попита той Вон.

— За какво?

— Коя от всички тези жени е Сидни — кимна Кейд по посока на компанията на булката, към която Саймън и останалите момчета вече се бяха присъединили.

Червеникаво кестенява коса, убийствено секси черна рокля, държи чаша мартини в дясната ръка.

— Сидни... коя е Сидни?

Хъксли изръмжа.

— Готов съм да подскачам на един крак, ако не е червенокосата, от която не сваляш очи.

Осъзнавайки, че е разкрит и играта му е приключила, Вон си позволи да я огледа по-добре. С тази коса, която падаше по раменете като лъскава грива, с тези опушени очи, ярко червило и черна рокля, която имаше V-образно деколте отпред, тя приличаше от главата до петите на истинска съблазнителка. Говореше с една руса жена — Триш, ако не го лъжеше паметта от предсватбеното парти, и двете очевидно бяха...

В този момент Сидни се размърда, при което цепката на роклята ѝ се разтвори и показа почти половината ѝ бедро, а Вон направо загуби нишката на мисълта си.

Мили Боже. Изкашля се и се обърна към приятелите си.

— Не е вярно.

Кейд се разсмя.

— Не е вярно ли? Докато ти я поглъщаш с очи и лигите ти текат, двамата с Хъксли щяхме да направим по две дължини.

— Просто я оглеждах. Много привлекателна жена.

— Моля, моля. Тук сме от двадесет минути, а ти не си казал нито дума за брюнетката с бялата рокля, която не сваля очи от теб през цялото време — допълни Хъксли.

— Каква брюн... — Вон погледна към бара и я забеляза. Леле, Хъкс беше прав, тя не сваляше очи от него. — Е, това няма да стане.

— Защото си обсебен от кумата. Хайде, признай си — настоя Кейд.

— Не съм обсебен, приятел.

— Значи, ако някой мъж приближи към нея и започне да я сваля, няма да имаш никакъв проблем? — подкачи го Кейд.

Вон почувства още едно от онези неочаквано неприятни жегвания, които се бе научил да игнорира умело.

— Ако някой я приближи, му давам пет минути, преди тя да го отпрати. Нейният списък е като крепост никой не може да я превземе.

— Готов ли си да се обзаложиш на това? Защото мисля, че ей сега ще имаме ситуация. — Хъксли се наведе към Вон, очите му проследиха нещо, което ставаше в другия край на залата. — На десет часа. Светлокестенява коса, черна риза, около шест стъпки висок.

Вон бързо разпозна заподозрения. Видя как другият мъж оглежда преценяващо Сидни.

— Мислиш ли, че ще се задейства? — попита Хъксли.

Челюстта на Вон се стегна.

— Бих казал, че е много вероятно, агент Хъксли.

Кейд погледна назад през рамото си.

— Хей, за какво говорите? Става ли нещо интересно?

С тренираното си око, Вон наблюдаваше как черната риза взе напитката си и се завъртя, облягайки се на бара, докато не сваляше очи от Сидни.

— Някакъв тип смята да приближи Сидни — обясни Хъксли.

Кейд погледна Вон.

— Нали няма да стоиш и да гледаш безучастно как някакъв нахален пич я сваля?

Вон помисли върху това.

— Този мъж прилича на душ за вана. Тя няма дори да говори с него. Искам да кажа... предполагам, че ще й направя услуга, ако отида и му попреча.

Кейд и Хъксли се спогледаха затворнически.

— Хайде, направи го — рече единият, а устните му се извиха в усмивка. — Бъди герой.

— Да, правилно — съгласи се Вон. — Просто искам да ви е ясно, че го правя заради нея. — В този момент видя как Черната риза слезе от стола на бара и тръгна през тълпата право към Сидни. Стига празни приказки — трябваше да попречи на този сваляч, дори ако се наложеше да му подложи динена кора.

23

Триш сръга Сидни, тонът и беше потаен.

— Приятелят ти идва насам.

Да, Сидни почувства погледа му и го очакваше. Всъщност, откакто беше влязъл в бара усещаше осезаемо присъствието му. И не бе единствената. Той изглеждаше направо божествено в сако, джинси и риза с отворена яка, и привличаше погледите на не една жена на тази тераса — в това число и на Аманда, която не спираше да го фиксира през цялото време.

— Госпожице Синклер — произнесе той, когато приближи, прегърна я собственически през раменете и я целуна по бузата.

— А... ъ... здрасти — отвърна Сидни, без да е напълно сигурна кога бяха започнали да се целуват публично за „здравей“.

— Здравей и ти — отвърна с очарователна усмивка той, заставайки съвсем плътно до нея.

Тъй като не се помръдна, Сидни сниши гласа си.

— Какви ги вършиш? — Сестра ѝ и брат му стояха съвсем наблизо, а той направо се бе притиснал в нея.

Вон се развесели от въпроса.

— Знаеш ли, задаваш ми винаги един и същи въпрос. Този въпрос. Просто започвам разговор с теб. Отново. — При което ѝ намигна.

Добре, добре...

— Колко пътиета изпи тази вечер, агент Робъртс?

Той се разсмя, сякаш това бе най-смешното нещо, което бе чувал в живота си, и докосна брадичката си.

— Винаги ме хващаш направо за топките, а, Синклер?

След тези думи, погледна встрани и видя как мъжът с черната риза просто ги подмина. Изчака, докато се отдалечи, сетне отстъпи настрани и остана на дистанция, подходяща за определението „просто приятел“.

— Добре ли се забавлявате тази вечер, момичета? — попита несприинудено двете жени.

Сидни погледна въпросително към Триш, която само сви рамене. И двете нямаха представа за какво бе предходната сценка.

— Помниш ли приятелката ми Триш? Беше на предсватбеното парти.

Триш стисна ръката му.

— Срегнахме се за малко отвън, докато вие със Саймън изпрацахте майка си.

— Като споменахте Саймън, как е той? — попита го Сидни.

— Вече е във фазата, когато обяснява на всеки колко много го обича. А познава само половината от тях.

Тя се разсмя.

— Саймън се е напил? Няма начин.

— А как е Изабел? Добре ли се чувства? — попита на свой ред Вон.

— Страхотно, от онова, което виждам.

— Купоняса яко цялата вечер — допълни Триш. — Честно казано, не знаех, че носи толкова много на алкохол — довърши, като отпи от собственото си мартини. — Коео ми напомня, че е мой ред да купя питиетата. Ще се върна след минута. Или почти толкова... — добави, като отправи заговорническа усмивка към Сидни.

— Преди това напомни на Дуейни, че е за нас — помоли я Сидни. — Той ни прави отстъпка за всяко питие.

Вон се премести по-близо до нея и вдигна въпросително вежди.

— Сестра ти пие алкохол?

— Глупости. Подкуних сервитьора да й носи безалкохолната версия на всички питиета.

— Много хитро, браво! — одобри той и смени тона. — Изглеждаш невероятно тази вечер.

Тя почувства как при този комплимент я обля гореща вълна.

— Благодаря. Днес бяхме на спа процедури, които включваха прическа и грим. Сигурно е заради цвета на червилото. Не е ли прекалено ярко?

Със закъснение осъзна, че този въпрос привлече вниманието му към устните й. *Грешка, Синклер, грешка.*

Очите му се задържаха дълго.

— Харесвам яркочервеното.

Потъвайки в погледа му, тя се опита да измисли нещо, което да ги върне на по-здрава почва.

— Имам още един въпрос към теб, свързан с мъжете.

Той се намръщи.

— Видяхме се вчера. Кога успя да си уредиш още една среща?

— Нямам среща. Просто някакъв мъж ми пише имейли, откакто влязох в сайта за запознанства и се регистрирах — обясни тя. — И не ми се прави на скандализиран. Аз да не би да те питам с колко жени си пишеш или на кого пращаш имейли?

Той смръщи вежди, все едно трябваше да помисли. Тя прие това като отговор „не“.

— Та въпросът ми е какво означава, когато някой мъж ти пише „почти ерген?“

— Много просто. Означава „Имам приятелка, но поддържам профила си активен за всеки случай, а ти си страшно секси“.

Тя поклати глава.

— Кълна ти се, Робъртс, колкото повече научавам за вашия пол, толкова повече си мисля, че един донор на сперма, едно момче за всичко и един вибратор са по-добрият избор.

Той се засмя, но малко насила.

— В защита на моя пол ще кажа, че не всички ние сме улични псета. В интерес на истината, аз имам женени приятели и работя с много свестни момчета.

— Ооо. Защо не ме запознаеш с някой от тях?

Той я изгледа дълго и заплашително.

Тя прие това като отговор „не“.

— Току-що наруших отново добрия тон, нали?

— Абсолютно.

Сидни се пребори с напушващия я смях, решавайки, че агент Робъртс е много сладък, когато е ядосан.

Още един човек се присъедини към тяхната група, като при това избута Сидни по-близо към Вон. Осъзнавайки, че са обградени от тълпа мъже, той използва лакътя си и се придвижи към една бетонна колона, която ги отделяше от останалите мъже.

— Знаеш ли, чудя се за нещо — продължи Сидни.

— Да, този мъж е измамник и играч. Следващият въпрос.

Тя заби пръст в гърдите му.

— Въпросът ми не беше за това. Чудя се как ще реагира майка ти, когато открие, че Изабел е бременна. Очевидно това е основната причина, поради която разиграваме целия този театър с бебето.

— Интересно, двамата със Саймън имахме същия разговор онзи ден. — Той се съсредоточи върху въпроса ѝ. — Майка ми е много традиционна католичка. Но дали вярва, че двамата ѝ неженени и пораснали момчета никога не са правили секс? Съмнявам се. Все пак, докато няма очевидни доказателства за обратното, значи може да се вярва, че не сме. — Той сви рамене. — Когато след сватбата открие, че Изабел е бременна, какво може да каже? Те вече ще бъдат женени. Плюс това, тя харесва и обича Изабел. Всъщност харесва и обича и двете ви.

Беше изненадана да чуе това.

— Наистина ли?

Вон кимна.

— Всеки път, когато говоря с нея, пита за теб. Исква да знае дали съм те видял и как си.

— Колко мило. Страхотно е, че сте толкова близки с нея. Какви щастливци сте да имате подобни отношения с майка си.

Вон я огледа за миг.

— Как беше с твоята майка?

Сидни се усмихна с любов.

— Тя имаше невероятно чувство за хумор. Преди да се разболе, двамата с татко обичаха да се закачат през цялото време. Беше малко избухлива, с горещ темперамент, нещо нормално за червенкосите, но също така пламенна и любяща. Изабел прилича много на нея. Понякога е почти непоносимо да я гледам.

— А ти какво си наследила от нея?

Никой никога преди не беше я питал за това.

— Мама можеше да бъде доста саркастична, когато искаше.

Ръката на Вон докосна лицето ѝ с нежност.

— Мисля, че щеше да бъде горда да види, че наследството ѝ не се е затрило.

Това бе отчасти шега, отчасти комплимент — или поне тя си помисли така, и същевременно бе толкова мило, че неочаквано почувства как гърдите ѝ се стягат.

— Благодаря ти.

— Няма защо.

— Ааа. Ето къде си бил!

Гласът на Саймън дойде от лявата им страна. Сидни инстинктивно отстъпи в мига, в който пийналият и развеселен младоженец почти падна върху Вон.

— Търсих те навсякъде — рече той. Лицето му бе зачервено и заваляше думите. — Трябва да ти кажа нещо. — Прехвърли ръка през рамото на Вон. — Обичам те, човече. Това е най-хубавата вечер в живота ми. Приятелите ми са с мен. Брат ми е до мен, и моето моме... Той премига, сетне се ухили глупаво, докато се обърна надясно. — О, Сидни, здравей! Как си?

Тя се усмихна. Да, този човек очевидно беше много пиян, но беше и безкрайно щастлив.

— Сигурно не така добре като теб, но не се оплаквам.

Саймън вдигна бирата си за поздравница.

— Изабел ми каза за номера, който си уредила с напитките за нея. Гениално! — Той протегна ръцете си и за малко не удари бутилката в бетонната колона. — Това е най-готината кума на света, приятели! Ето я, точно тук, пред вас!

— О, благодаря ти.

Вон умело отведе брат си на безопасно разстояние от колоната. Саймън, все още възбуден, размаха ръце.

— Искам да кажа и още нещо. Знам от самото начало, че между вас имаше някакво... напрежение.

Вон и Сидни обмениха погледи. Саймън поклати глава.

— Не знам защо и няма значение. Това, което има значение, е, че и двамата го преодоляхте заради мен и Изабел. И това е супер. — Той погледна Вон и се удари по гърдния кош, разливайки бира по ризата си. — Разбираш ли ме, брато?

— Разбирам те.

Саймън се обърна към Сидни и повтори жеста.

— Ти разбираш ли ме, Сид?

— Да. Разбирам те.

— Супер. — Забеляза, че другите гости се опитват да привлекат вниманието му през бара. — Хей, пич! Къде се изгуби? — Веднага

тръгна с усмивка натам и прегърна някакъв мъж облечен с тъмносиня риза.

— Не ми се мисли колко ще страда утре — промърмори Вон.

— Изабел ще се погрижи за него. Познавам ги, тя със сигурност ще реши, че е възхитителен, когато е махмурлия и повръща в тоалетната.

Вон се разсмя и я загледа за миг.

— Какво? — попита тя.

— Я ела с мен.

Тя вдигна въпросително вежди.

— Ти... наистина ли?

— О, я виж ти какво мръсно подсъзнание имаш! — Той я хвана ръката. — Ела, има някои хора, с които искам да те запозная.

Поведе я през терасата към главния бар, където двамата мъже. С които бе влязъл по-рано, разговаряха над питиетата си. По-високият от тях, с кафявата коса, побутна с ръка другия с русата коса, докато тя и Вон приближаваха към тях.

Вон спря и ги погледна сериозно.

— Не ме карайте да съжалявам.

По-високият се разсмя.

— Кой? Ние ли?

Той ги представи.

— Сидни Синклер, това е Кейд Морган и...

Русият мъж го изпревари.

— Сет Хъксли, партньорът му.

— Радваме се да се запознаем, Сидни. Вон не ни е казал нищо...

— Той направи пауза, гледайки над главата ѝ към Вон. — Нищичко за теб. Коя си, що си, нищо не знаем. Знаеш ли, не мисля, че тя ще се върже на това, Робъртс.

— Трябва да ни извиниш, ако ти изглеждаме малко развълнувани — обясни и Хъксли. — Той не ни представя на повечето жени, с които движи. — Той помисли малко и добави. — Всъщност не ни е представил на нито една досега.

— О, я стига! Ясно е, че някои хора са пийнали повечко, докато ме е нямало — плесна с ръце Вон и се обърна към нея. — Не им обръщай внимание. Мисля, че не са добре. Тъжна работа. — Той се наведе и заговори тихо, така че само тя да го чуе. — Преди да попиташ

— и двамата ги е хванало, така че не мога да те оставя в тяхната компания.

Тя щракна с пръсти.

— Жалко.

— Искам само да те питам — ако ти взема питие, това ще увеличи или ще намали дързостта ти?

— О, със сигурност ще я увеличи.

— Добре. — Гласът му беше нисък и изпълнен с еротика. — Очаквам го с нетърпение.

Почувства как в стомаха ѝ сякаш лумна огън.

Той даде знак на бармана и поръча питиета за двамата. Докато бърбеше с приятелите му тя научи, че Кейд току-що се е сгодил. Настроението бързо се повиши от факта, че тази нощ очевидно бе от редките моменти, в които Вон ѝ Хъксли не бяха въоръжени. Бяха оставили оръжието си у дома, тъй като и двамата щяха да пият. Когато и Триш се присъедини към тях и това също се превърна повод за празнуване. Последваха тостове за моминските вечери, за вечерите на майките, после за специалните агенти и питиетата се лееха като река.

По някое време Сидни усети ръката на Вон до своята, сетне палецът му започна да прави въртеливи движения върху дланта ѝ. Леко възбудена и приятно замаяна, тя отстъпи встрани от групата и тръгна към тоалетните. Откри една, която не бе заета, и точно когато отвори вратата, почувства ръката на Вон да хваща нейната и да я дърпа навътре с него.

Той заключи вратата и моментално я притисна към стената, като устата му жадно потърси нейната. Тя обви с ръце врата му, притисна се към тялото му и в този миг почувства възбудата му.

— Пияна ли си? — попита той, гласът му бе дрезгав от желание.

Малко, да, както и той.

— Чувствам се отлично.

Когато ръката му потърси цепката на роклята, ѝ и се плъзна нагоре по голото ѝ бедро, Сидни простена.

— Продължавай.

Вон пхна ръка в дантеления ѝ сутиен и обхвана гърдата ѝ.

Сидни плъзна ръце под реверите на сакото му и отговори с гореща целувка.

Когато я дръпна от себе си. Очите му направо я изгаряха.

— Ще те заведе у вас.

— А какво стана с правилото за седемте дни?

Той отговори с нисък накъсан шепот.

— Минава полунощ. Вече си моя.

В спалнята на Сидни, Вон гледаше как тя бавно разкопчава роклята си и я оставя да падне на пода. Стоеше пред него само по черен дантелен сутиен, черни дантелени бикини и високи обувки. Той не се съмняваше, че много непознати мъже в онзи бар тази вечер бяха имали еротични фантазии точно за този образ, а сега тя бе само негова.

— Легни на леглото. — Определено чувстваше влиянието на алкохола и беше сигурен, че тя също е замаяна. Но в очите ѝ все още светеше онзи дързък, самоуверен поглед, който винаги го предизвикваше.

Сидни се подчини и легна върху леглото, като скръсти крака. Направи му един престорено свенлив поглед, сякаш искаше да покаже, че го очаква.

Вон свали самото си, разкопча копчетата на ризата и приближи към долния край на леглото. Хвана я за глезените и я придърпа към себе, сетне се наведе и покри устата ѝ с бавна и страстна целувка. Когато я дръпна, Сидни се озова в седнало положение, а той клекна между краката ѝ.

— След като сваля това — прошепна, пъхайки пръстите си под дантелените гащички и плъзгайки ги по-надолу, — ти ще разтвориш краката си. После ще сложиш ръце на коленете си и ще си разтвориш за мен.

— Трябва ли? — попита Сидни.

— Трябва, ако искаш онова, което ще последва.

Очите ѝ заблестяха, но тя се подчини и направи каквото Вон поиска от нея. Членът му започна да пулсира при вида ѝ върху леглото, с разтворени крака и съвсем гола, с изключение на сутиена и високите обувки.

— Ти си най-сексапилното чудо, което някога съм виждал.

— Вон — продума нетърпеливо Сидни. — Докосни ме.

Той беше щастлив да изпълни молбата ѝ. Плъзна ръка под дупето ѝ и повдигна ханша ѝ, сетне постави една дълга, дразнеща и

възбуждаща целувка между краката ѝ. За миг ръцете ѝ се заровиха в косата му Вон ги хвана и върна обратно върху коленете.

— Остани отворена за мен. Покажи ми колко много искаш устните ми върху себе си. — След което наведе глава и се зае да я докара до екстаз.

Когато цялото ѝ тяло започна да се тресе и стоновете ѝ се сляха в дълбоко гърлено ръмжане, той отстъпи.

— Искаш ли да свършиш? — попита, при което завъртя езика си около клитора ѝ.

— Да, моля те, да — едва пророни Сидни.

Вон плъзна пръста си в нея и я задържа точно на ръба на оргазъма.

— Обичам, когато си такава. Толкова възбудена, толкова сладка, така нетърпелива. — Пое отново, клитора ѝ в устата си, като знаеше, че това ще я накара да свърши.

Тя извика и тялото ѝ се разтресе, докато членът му нетърпеливо се изправи от желание да я обладае. Но продължи да я гали, докато тя свърши, сетне се изправи и съблече.

— Сега е мой ред — прошепна и скочи върху леглото.

Когато се настани между възглавниците, тя го възседна. Прекара ръце по гърдите му, сетне надолу по стомаха, докато пръстите ѝ дращеха леко кожата му.

— Струва ми се, че мъж като теб вероятно има специфичен начин... — тя взе възбудения твърд член в ръката си — и обича да го целуват.

О, боже, о, майко мила.

— Може да започнеш като обвинеш тези прекрасни червени устни около него — отвърна замаяно Вон. — През цялата вечер мислих само за този миг.

— Я, виж ти. И какво? — попита, докато местеше ръката си нагоре-надолу Сидни. — Трябва ли да те дразня и целувам известно време? Или предпочиташ просто да го сложа в устата си толкова дълбоко, колкото мога?

Вон неочаквано почувства, че гърлото му пресъхна.

— Съгласен съм на всичко.

— Разбира се, че това ще кажеш. — Тя се наведе и облиза блестящата капка от върха на члена му, сетне прекара езика си по

цялата му дължина. Вярна на обещанието си, продължи да го дразни с устни и език, сетне неочаквано го погълна.

Той простена.

— О, Сидни, това е толкова... толкова страхотно... продължавай така. — Той зарови ръка в косата ѝ, докато тя продължи да гали с езика си тръпнещия и нетърпелив член. С една ръка зад тила си, той я наблюдаваше, а когато го доведе до неистовото желание да изригне, се подчини на изгарящото чувство, което го измъчваше цяла вечер.

— Погледни ме, скъпа, искам да гледам очите ти.

Тя го погледна и закова очите си в неговите, докато продължаваше да движи устата си. Моментът бе толкова еротичен, че Вон за малко щеше да свърши.

— Направо ме подлудяваш, ще ме побъркаш. — Видя огъня в очите ѝ и докосна бузата ѝ. — Искам да съм в теб. Веднага. Сега.

Тя се плъзна от него и седна, грабна панталоните му от пода и му подаде портфейла. Дишайки тежко, Вон извади кондома и си го сложи, сетне наблюдава как Сидни намества пениса му между краката си и се навежда над него.

— Сложи ръцете си върху мен! — Той сграбчи бедрата ѝ и я придърпа към себе си, докато тя ритмично се движеше върху него. Отначало бавно, докато тялото ѝ се настрои към неговия ритъм. Сетне забърза ритъма и двамата се движеха в пълен синхрон.

— Чувствам те изцяло, ти си ми точно по мярка, скъпа — изръмжа той, когато усети, че стига до върха. — Хайде, направи го, скъпа. Искам да те почувствам.

Сидни произнесе името му, тялото ѝ се разтресе, притисна се силно към него и се отдаде изцяло на зашеметяващата кулминация. Челюстта му се стегна и той на свой ред се разтресе от силата на оргазъма, който премина през него вълна след вълна, докато тя рухна на гърдите му, а ръцете му я притискаха силно към тялото му.

Вон се събуди от звук на течаща вода.

Обърна глава върху възглавницата и премига, но бързо си спомни случилото се снощи.

Беше в леглото на Сидни.

На нощното шкафче нямаше пистолет.

Сексапилната гола червенокоса я нямаше. По дяволите!

След като откри всичко това, отпусна отново глава върху възглавницата със стенание, чувствайки, че някой блъска с чук в черепната му кутия.

Когато очите му се приспособиха към дневната светлина, той забеляза самотен предмет върху нощното шкафче, очевидно оставен за него. Шишенце с бързодействащ тилебол.

Усмихна се на милия жест, сетне сложи две болкоуспокояващи таблетки в устата си.

Събитията от снощи бавно започнаха да се подреждат — неангажиращите разговори, закачките, двете партита в едно и зашеметяващата нощ със Сидни в нейното легло. Зачуди се наистина ли Хъксли бе казал думите „Направо я обладаваш с очи“. По-ясно доказателство, че всички бяха на градус и с високо настроение, не можеше да има.

Вратата на банята се отвори и Сидни излезе с хавлиена кърпа около тялото и коса, събрана в чалма. Видя, че се е събудил и му се усмихна мило.

— Как се чувстваш?

— Сякаш съм бил завъртян в центрофуга, изцеден и прострян да съхна. — Наблюдаваше как вади чифт кремаво дантелено бельо от чекмеджето и оставя хавлията да падне на пода.

И моментално се почувства по-добре.

Тя се плъзна елегантно в оскъдните бикини и сутиен, сетне пусна косата си, която се разпиля на кестенявочервени вълни по раменете ѝ.

Вон мушна ръце под главата си и си помисли, че цял ден би могъл да лежи и да я гледа.

— Ще изтичам до „Старбъкс“. Какво искаш?

— Ти си *богиня*. Бих пил едно голямо черно кафе.

Тя навлече джинсите и леко се намръщи.

— Всичко наред ли е? — попита Вон.

— Да, като изключим, че кожата ми е протрита на някои много неудобни места.

Той се разсмя и потърка наболата си брада, докато ставаше от леглото.

— О! — Приблѳжи към нея и я целуна по врата. — Ще имаш ли нещо против да ползвам душа, докато те няма?

— Амии, не. Въобще не.

Мислейки, че долови в гласа ѳ колебание, той вдигна глава и видя, че наблюдава отражението им в огледалото над скрина.

За част от секундата очите им се срещнаха и тя се усмихна.

— Така, отивам. — Сетне се измъкна от прегръдката му. — Ще се върна скоро — и тръгна към вратата.

— Може би ще е добре да облечеш и една риза.

— Да, правилно. — Тя се завъртя. Без да губи време в избор, грабна една риза от гардероба си и излезе от стаята, навличайки я през глава, докато тичаше по стълбите надолу.

Вон гледаше след нея, мислейки, че това е най-бързото бягство, което някога бе виждал. Очевидно някой наистина се нуждаеше от кафе.

Докато тичаше по стълбите, Сидни си наложи да се успокои и помисли трезво.

И така, за един съвсем кратък и мъничък миг, докато гледаше отраженията им в огледалото, тя си помисли, че двамата са хубава двойка един до друг. Е, и какво? Той беше много привлекателен мъж, щеше да изглежда страшно сладък, застанал дори до някой тостер. Това не означаваше, че в главата ѳ се прокрадват мисли за връзка с този мъж — защото определено знаеше какво може и какво не може да прави с него.

Вон беше мъжът, който си избираше случайни жени в кафенетата. Мъжът, който имаше правило да не спи с една и съща жена два пъти в рамките на една седмица, за да избегне емоционален ангажимент. Мъжът, който от години не бе имал сериозна връзка.

Той не бе мистър „Завинаги“.

А тя си бе дала обещание, обет или както искате го наречете, и щеше да го спазва. Никакви мъже с фобии от обвързване, никакви женкари, никакви типове със склонност към драми или каквото и да е. Искаше някой, който да бъде солиден и стабилен, някой, който без съмнение да е готов да измине пътя до олтара и да се обвърже.

Някой готин като съпруга на Триш, усмихна се Сидни, докато вземаше последните стъпала надолу. Отвори входната си врата и едва не се сблъска със Саймън.

Саймън?

Да, да, мъжът, който пристъпи на последното стъпало, заедно с Изабел беше Саймън Изабел и Саймън — тук.

Вон — под душа. О, Боже. Мамка му!

— Точно навреме, направо се напишках, ще експлодирам — избърбори бързо Изабел. — Трябваше да пишкам в „Старбъкс“.

Преди да разбере какво става, сестра ѝ премина като вихър покрай нея и изтича към тоалетната на първия етаж. *Heee!*

Саймън вдигна леко таблата с чаши, пълни с кафе, и хартиената торба, която носеше.

— С Изабел искахме да ти благодарим за снощи. — Той се усмихна. — Купихме кафе и ябълков сладкиш.

— Много мило от ваша страна — успя да смотолевя Сидни.

Не, това не беше истина! Не можеше да се случва! Ако Изабел и Саймън, откриеха, че Вон е тук, в нейната къща — и то не къде да е, а *под душа*, това щеше да означава, че двамата бяха... бяха правили, тъй де, бяха правили точно онова, което бяха правили.

С тази мисъл в главата, тя протегна ръка и препречи пътя на Саймън, който направи крачка да влезе в къщата.

— Хей, денят е много хубав, защо не останем да пием кафе навън и да закусим?

Той направи измъчена физиономия.

— Прекалено е светло. — Промъкна се покрай нея и влезе в къщата. — Не си спомням да съм имал подобен махмурлук след колежа. — Тръгна в посока към кухнята.

Дяволите да го вземат, мамка му! Мамка му! Проклетие!

Сидни го последва, чудейки се дали имаше някакъв начин да ги настани на задната тераса, като му обещае сенчесто място, или дори чадър срещу слънцето. Трябваше да направи всичко възможно да ги изведе от къщата.

Изабел излезе от тоалетната и се присъедини към тях в кухнята.

— Сега съм много по-добре. Изглежда съм излязла от фазата на гадене и повръщане и съм влязла във фазата „пишкане на всеки половин час“.

— Най-вероятно причина са всички сокове, които изпи снощи — поклати глава Саймън, грабна една ябълкова пита от кесията и отхапа от нея.

— Хей, тези са за Сидни! — извика Изабел и прегърна сестра си. — Нямах възможност да говоря с теб, след като напуснахме бара, тъй като някой — тя погледна с обич към Саймън — се почувства много зле, след като реши, че да изпуши една пура за пръв път онази вечер е добра идея.

— Един съвет от мен. Не гълтай дима, само опитай вкуса — подшушна Саймън на Сидни.

С крайчето на окото си, тя забеляза сакото на Вон да виси на облегалката на стола.

— Знаете ли, всъщност тъкмо излизах...

Саймън заговори едновременно с нея, дразнейки Изабел.

— Освен това, реших, че трябва да започна да се упражнявам за деня, в който ще се роди бебето. Нали това правят всички бъдещи татковци — висят пред родилното и пушат пури, докато вие си вършите вашата женска работа?

— Не обичам да те прекъсвам, съкровище, но ти ще трябва да стоиш до мен през цялото време, през всеки миг от тази работа, била тя женска или не — прекъсна го Изабел.

Сидни плесна с ръце.

— Дааа, мога да видя, че и двамата умирате от желание да си играете някаква мила игричка. И би ми било много интересно, ако нямах среща, за която вече закъснявам, така че може ли да ти се обадя по-късно, Из?

— О, не мисля, че ще се измъкнеш толкова лесно.

Стига бе, сериозно ли говори той?

— Ама какво става там горе? Вода ли тече? Да не си забравила душа? — попита неочаквано Изабел, като погледна към тавана. Основната баня бе точно над главите им.

Мисли, Синклер. Мисли. Сидни кимна с глава.

— Виж. Закъснявам, трагично закъснявам! Изтичах от банята и съм забравила душът да тече. И, разбира се, по закона за всемирната гадост, точно в този момент Изабел зърна сакото на Вон.

Тя ахна и заобиколи барплота.

— О, какво имаме тук? — Взе сакото и го вдигна. — Мъжко е. — Млъкна, изглеждаше обидена. — Не си ми казала, че се срещаш с някого.

— Чакай, чакай, потайна госпожице — намеси се и Саймън с усмивка. — Опитваш се да ни изгониш отгук, преди да се сблъскаме с този мъж, нали?

— Кой е той? — искаше да знае Изабел. — Как така аз не знам нищо за него? Защо?

Саймън поклати глава, докато гледаше сакото.

— По-интересното е, че това сако ми е много познато. Прилича на сакото на... — Той млъкна. Устата му остана отворена. — О, боже. Първо погледна Сидни, сетне вдигна очи към тавана. Накрая изтича от кухнята и заизкачва стълбите през две стъпала.

Сидни затвори очи и се приготви за неизбежното.

След секунди чуха как вра гага на банята се отваря. Гласът на Саймън проехтя.

— О! Мили! Боже!

— Ама, какво става? Сигурно налетя на някой напълно непознат, който си взема душ в твоята баня? — попита Изабел.

— Еее... не е съвсем непознат.

Саймън слезе и влезе в кухнята.

— Да. Брат ми.

Изабел премига.

— Какво? — Тя се обърна изумено към Сидни. — Вон е тук? Ти си спала с *Вон*?

— Ако ти кажа, че току-що връщаме от сутрешното си бягане, ще ми повярваш ли? — попита Сидни, опитвайки да се усмихне.

Беше сигурна, че няма да повярват, съдейки по израженията им.

— Е, какво толкоз! Голяма работа — промърмори тя.

Изабел размаха обвинително пръст.

— Аманда ми каза, че според нея снощи двамата сте флиртували.

Сидни се присмя и направи гримаса.

— О, Аманда, значи. Какво знае тя? — Освен че в случая бе уцелила право в целта.

Саймън също насочи пръст към нея.

— Сега си спомням! Бяхте се усамотили в онази ниша, когато дойдох да говоря с *Вон*.

— И това не ти ли се стори подозрително? — попита го Изабел.

— Ти видя ли ме снощи? Не можех да произнеса думата „пода... зрително“. Май и сега не мога — оправда се Саймън.

Двамата млъкнаха, тъй като душът спря да тече. След малко се чу шум от стъпки по дървения под и после всичко утихна, докато прозвучаха още едни стъпки — този път слизащи по стълбите.

Вон влезе в кухнята с мокра коса, като обличаше ризата си. Слава богу, че поне бе обул панталоните си.

— О, виж ти! Имаме гости. — Изглеждаше развеселен.

— Ние? Вие двамата вече сте „ние“? — попита Изабел.

— Не! *Не сме* „ние“ — отвърна Сидни.

— Мога ли да поговоря с теб навън, *братко*? — попита сърдито Саймън.

Вон се обърна към Сидни широко ухилен.

— Мъжете така казват „Здравата си за газил“.

След като Вон и Саймън излязоха на двора, Сидни седна близо до Изабел на барплота.

— Вероятно искаш да ме питаш нещо.

— Така ли мислиш? — попита сестра й. — Откога продължава това?

Беше само една пианска нощ. Лъжата се запъна на устните й за няколко секунди.

— Първият път, когато се чукахме, беше в нощта на твоята операция.

— Разбирам. И колко пъти се чукахте оттогава?

— В наша защита ще кажа, че ти и Саймън непрекъснато намирахте начини да ни срещате и хвърляте в прегръдките един на друг. Тази сватба е като тенджерата по налягане. — Видя, че сестра й продължава да чака отговор. — Още два пъти. О, да, и в Уисконсин се целувахме. Но само толкова.

— В къщата на родителите му? А къде съм била аз?

— Откъде да знам? Вероятно си повръщала някъде. — Когато видя, че Изабел направи обидена физиономия, реши да поправи грешката си. — Разглеждаше фотоалбуми с госпожа Робъртс. Аз отидох да занеса на Вон и Саймън вода и просто... Нуждаех се от малко чист въздух и почивка от всички тези сватбарски разговори. А също и да не те гледам на мястото, на което трябваше да бъда аз.

Затова отидох да се разходя, Вон ме последва, започнахме да спорим, и не знам как... всичко завърши с целувка.

Изабел наведе глава със замислено изражение, моментално игнорирайки частта за Вон.

— Защо не си ми казала, че сватбата те измъчва и дразни? И какво щеше да се промени? Хайде, Сид. Това съм аз.

Сидни въздъхна.

— Не ти казах нищо, защото не исках да разваля всичко. Тази сватба не е за мен, Из, тя е за теб. И освен това предполагам, че не казах, защото наистина не *исках* да се дразня от подготовката. Броуди и аз скъсахме преди осем месеца. Трябва да го преодоля, да свикна с мисълта — и точно това се опитвам да направя.

— Просто ми се иска да беше ми казала. — Изабел кимна към двора. — И за Вон също.

— Мислех, че за теб и Саймън ще бъде странно да научите, че ние спим заедно, особено след като това е съвсем обикновена авантюра. — Сидни можеше да чуе как мъжете отвън говорят, но ги пренебрегна, фокусирайки се върху случващото се между нея и сестра й.

— Наистина се надявам, че това няма да промени нещата между нас. Знаеш, че не го искам, Из.

Знам. — Изабел протегна глава и стисна ръката на сестра си. Знам също, че напоследък бях завъртяна във вихъра и хаоса, свързани със сватбата и бебето. Всичко се променя, но едно нещо винаги ще остане едно и също, Сид: ти и аз.

Сестра й се усмихна, повтаряйки мантрата от времето, когато бяха малки:

— Сестрите Синклер завинаги, пали?

Изабел се усмихна в отговор, очите й бяха влажни.

— Завинаги.

Тя протегна ръце и прегърна сестра си, сетне се отдръпна и избърса очите си.

— Сега, искам да чуя историята е Вон.

— По дяволите. Наистина се надявах, че си забравила.

— Очевидно съм пропуснала много и имам да наваксам. Последния път, когато говорихме за Вон, се притеснявах, че дори не го харесваш.

— Добре, това е онази част, която аз самата трябва да си изясня — отговори Сидни. — Вон и аз всъщност се срещнахме преди онази първа вечеря с теб и Саймън, Беше абсолютно случайно и двамата бяхме влезли в едно и също кафене преди срещата с вас. Аз бях там заради една уговорена на сляпо среща по интернет и когато другият мъж си тръгна, Вон приближи до моята маса и се опита да ме сваля.

— Шегуваш се! — Изабел помисли малко, сетне скръсти ръце. — Искаш да кажеш, че сте ни лъгали — мен и Саймън, още от първия ден?

— Лъжа е прекалено силна дума. Предпочитам „Пропуснахме да кажем цялата истина“. — Тя видя, че Изабел отвори уста за отговор и бързо я парира. — Нещо подобно на онова, което вие със Саймън правите с твоята бременност.

Изабел затвори уста. Едно на едно.

— Добре, но има ли нещо друго, което пропускаш, Сид? Казваш, че досега си спала с Вон няколко пъти. Но той е прекарал нощта тук... Сега използва твоя душ... Възможно ли е това да се превърне в нещо повече от обикновен флирт?

Сидни направи пауза за част от секундата, сетне прехвърли най-големите хитове на Вон в главата си.

Винаги съм честен, когато казвам, че не търся дългосрочна връзка.

Не правя секс с една и съща жена два пъти в една седмица. Това намирисва на семейство. Осъзнах, че е забавно да се срещам с много жени.

Прагматичната жена в нея знаеше, че на въпроса на Изабел има само един отговор.

Междувременно отвън на двора Саймън нападна Вон в мига, в който затвори х вратата.

— Сидни? Истина ли е?

— Хайде де — рече Вон. — Не е станало кой знае какво!

— Не е станало кой знае какво? Спал си със сестрата на годеницата ми! И сега какво? Когато направиш онова, което правиш винаги след като спиш с една жена — тоест нищо, и нещата между, теб и Сидни се разпаднат, тогава отношенията между теб и Изабел ще се развалят. А след това между мен и теб, а може би дори между мен и Изабел. Ще има цяла поредица от трудности и развалени отношения и аз ще трябва да се справям с всичко това, само защото ти не можеш да държиш проклетия си член в гащите!

— Малки братко, Саймън! Не съм сигурен дали хората през един квартал оттук не са те чули. — Той дръпна Саймън по-далеч от вратата, встрани от къщата, така че Сидни и Изабел да не ги чуят.

— Виж, може би трябваше да ти кажа нещо — започна Вон. — Но не го направих, защото не исках ти да се ядосаш, както сега. Всичко със Сидни е наред. Нищо няма да се развали.

— Откъде си сигурен и как може да знаеш това? — попита Саймън.

— Защото спя с нея от три седмици и нищо не се е развалило или объркало. От самото начало.

— Какво? — Саймън отново вдигна ръка. — От три седмици?

— Е... да, ти вероятно си мислиш, че е свалка за една нощ на пияна глава. — Вон се престори на засегнат. — Да, определено би могло да се развие и така. Тогава щях да си спомням само как съм спал с бъдещата ти етърва.

Саймън го загледа без думи.

Какво самообладание. Костелив орех беше брат му

— Хайде, Саймън, нали не мислиш, че...

— Шъът! — заставайки близо до къщата, Саймън бе наистина разтревожен. Той посочи един открянат прозорец на около петдесет сантиметра от тях и Вон осъзна, че това е прозорецът над мивката в кухнята.

— Мога да чуя какво си говорят — прошепна Саймън. Той пристъпи по-наблизо да подслуша.

— Знаеш ли, ако ще помогне, винаги мога да сложа подслушвателно устройство в буркана й със захар — рече Вон.

Саймън го погледна — *ха, ха*. Сетне посочи прозореца и прошепна.

— Искам да разбера доколко си загазил пред бъдещата ми съпруга, тъпако. — Той приближи внимателно по-наблизо и изчака. Сетне погледна Вон. — Говорят за теб.

— Стига бе, наистина ли?

Саймън слуша още една минута, сетне присви очи към Вон.

— Срещнал си Сидни в някакво кафене? — прошепна. — Ето какво научих.

О, така значи. Двете сестри вече се бяха изяснили. Вон също наведе глава и приближи прозорчето от другата страна, чудейки се колко още тайни ще разкрие Сидни на сестра си. Чу гласа на Изабел.

— Искаш да каже, че ти и Вон сте ни лъгали, мен и Саймън, още от първия ден?

Отвън, залепил око към стената йод прозорчето, Саймън кимна в знак на съгласие. *Чу ли? Точно така.*

— Лъжа е прекалено силна дума — беше отговорът на Сидни. Предпочитам да кажа „пропуснахме да кажем цялата истина“. Нещо подобно на онова, което вие със Саймън правите с твоята бременност.

Вон се подсмихна към Саймън. *Точно така, чу ли?*

— Добре, но има ли нещо друго, което пропускаш, Сид? Казваш, че досега си спала с Вон няколко пъти. Но той е прекарал нощта тук... Сега използва твоя душ... Възможно ли е, това да се превърне в нещо повече от обикновен флирт?

Вон направо замръзна в очакване на отговора.

— Имай повече вяра в мен, Из. Познаваш ме и знаеш, че съм достатъчно умна да не се влюбвам в мъже като Вон.

Той загледа стреснато прозореца, все едно някой го халоса по лицето. Сетне, осъзнавайки че го наблюдава, погледна към него и сви

рамене.

— Е, чу ли? Нали ти казах, че няма за какво да се тревожиш.

В понеделник следобед Вон влетя в офиса на ФБР, наострен като брадва.

Докато бе навън, изяде набързо един сандвич за обяд след странния имейл от Кейд, който искаше да „говори“ с него, но не даваше никакви индикации за какво.

След като излезе от асансьора, премина по коридора и зави зад ъгъла, където бяха разположени малките остъклени кабинки. В една от тях зърна Кейд да разговаря с Хъксли.

— Хей, тъкмо те обсъждахме.

Вон скръсти ръце на гърдите си.

— Клопка, значи? Наистина трябва да поговорим.

Кейд го изгледа, сякаш подуши лошото му настроение.

— Ядосан си на имейла? Просто писах, че искам да говорим.

— *Притчет* е започнал преговори с Батиста — подчерта Вон. — Казал му за трупата си от полицаи, които могат да транспортират *всичко* в града, без да бъдат хванати. Помолил Батиста да го свърже с някой, който се интересува. Е. Каква е тази нова клопка?

— Не казах, че е клопка — отвърна спокойно Кейд. — Онова, което казах, бе, че когато ФБР действа под прикритие като купувач и като продавач на контрабандна стока, трябва да сме сигурни, че имаме сериозни доказателства.

Вон се присмя. Обичаше да работи с прокурори от канцеларията на Щатския прокурор. Наистина му харесваше. А от лична гледна точка, двамата с Кейд от години бяха добри приятели и той го уважаваше страшно много. Но понякога, в редки случаи, прокурорите бяха така пристрастени да бъдат юристи и се вторачваха толкова усилено в голямата картина, при което сякаш забравяха, че агентите работят всеки ден на терен и излагат живота си на опасност, за да им предоставят доказателствата, от които се нуждаеха за своята работа.

— И как показанията на Батиста няма да бъдат достатъчно силно доказателство от първа ръка?

— Просто гледам от перспективата на прокурор — отвърна Кейд. — Батиста е осъждан престъпник. Не бих заложил цялото си

обвинение или опровержение срещу възможна защита само върху неговите показания. Така че, ако успеем да накараме Притчет да говори и за други сделки, които са направили, и да го запишем, ще бъде по-добре.

При тези думи Хъксли подскочи.

— Което ние постигнахме, както току-що му обясних — рече той на Вон. — Казах му колко приказлив беше Притчет и колко много ти успя да измъкнеш от него по време на вашите срещи.

— Това исках да чуя. Просто трябваше да се уверя, че сме си изпипали работата докрай, за да нямаме по-големи проблеми по-късно.

— Добре. Радвам се, че го уточнихме — обобщи кисело Вон.

След като нещата се успокоиха, Кейд го огледа.

— Говориш сякаш някой те е полял с горещо кафе. Всичко наред ли е?

Вон сви небрежно рамене.

— Естествено, че е наред. — Сетне седна на стола до бюрото си.

— Преразказах на Адисън информацията, която Сидни ни даде за очарователното малко градче, откъдето си родом — обърна се Хъксли към него. — Тя бе приятно изненадана, също като Кейд и мен.

В събота през нощта, когато всички вече бяха солидно пийнали, Сидни развличаше групата с истории за Епъл Канън, като подкрепяше разказите си със снимкови доказателства на „истинския ключ“, който ѝ бяха дали в хотела. Макар че за някои неща спомените му бяха малко мъгливи, Вон определено и много ясно си спомняше, колко се смяха всички онази нощ. А също така и как някакво топло, непознато чувство обзе сърцето му, докато гледаше колко добре се разбира тя с приятелите му.

— Разказах същата история на Брук — добави и Кейд. — Тя предложи да се съберем заедно на вечеря някой...

Вон вдигна ръка и го прекъсна рязко.

— Мисля, че трябва да забавим темпото. Сидни и аз не ходим на семейни вечери или на каквото и да е друго с вас, момчета. Преди всичко, ние не сме двойка. Не ходим сериозно.

Хъксли го погледна изненадано.

— В събота вечер изглеждахте доста близки.

— Не казвам, че не я харесвам — обясни Вон. — Двамата се забавляваме страхотно заедно. Но това е просто краткотрайна връзка.

И повярвайте ми, ако тя беше тук, щеше да ви каже абсолютно същото.

Тъй като нямаше какво повече да добави, той се обърна към компютъра и се зае с работата си.

Във вторник сутринта Сидни проведе един конферентен разговор с консултантската фирма, за да уточни последните детайли, свързани с компенсаторния пакет, който планираше да предложи на Карън, ако интервюто минеше гладко, когато секретарката ѝ я прекъсна.

— Баща ти звъня, докато беше на другата линия.

— А, добре. — Тя чакаше това обаждане. Вчера му бе оставила съобщение, в което пишеше, че би искала да мине през къщи, за да потърси булчинската рокля и малкото останали вещи на майка си, които се пазеха на тавана.

Искаше да направи нещо специално за Изабел, като ѝ даде да носи „нещо старо“ за сватбата, и мислеше, че ако намери нещо, което майка им бе носила на своята сватба, би било идеалното решение.

Тя бързо му звънна на мобилния, защото искаше да приключи с тази точка от списъка на задачите си за днес преди интервюто с Карън.

— Страхувам се, че не мога да ти бъда от голяма помощ — отвърна баща ѝ, веднага след като изслуша въпроса ѝ.

Тя знаеше, че е извън града и за няколко дни не е на работа, за да играе с приятелите си голф на Пибъл Бийч. Може би не бе разбрал правилно молбата ѝ.

— О, няма да те карам ти да се ровиш из нещата ѝ. Просто исках да проверя кога ще бъде удобно да дойда у дома. Ако намина утре вечер, Джени ще бъде ли там да ме пусне?

— Сидни... у нас няма нищо от сватбените вещи на майка ти.

— Сигурна съм, че има... — Когато беше дете често се промъкваше на тавана, за да си играе, като обличаше сватбената рокля на майка си, воала и обувките. — Роклята и всичко останало, което е носила, са на тавана, в онзи стар гардероб, който наследихме от баба.

— Гардеробът го няма, заедно с всичко в него. Когато Лиза се зае да пренареди и обзаведе къщата, разчисти и изхвърли всичко от тавана, за да направи място за мебелите, които повече нямаше да използваме. След като ти се обади вчера, помолих Джени да провери и както

изглежда всички вещи на майка ти са се изгубили в суматохата. — Гласът му звучеше разкаяно. — Съжалявам.

Сидни се загледа през прозореца на офиса си, фокусирайки се върху едно екскурзионно корабче, което се плъзгаше по река Чикаго, докато тя преглъщаше тази информация.

Значи сватбената рокля на майка ѝ се бе изгубила в суматохата, когато съпруга номер три бе предприела идиотския и глупав ремонт, с който да изтрие всички следи в къщата от съпруга номер две и нейния криворазбран моден дизайн. Всъщност това бе толкова близо до отговора, който очакваше да чуе, че не знаеше защо въобще е изненадана. И все пак трябваше да се пребори, за да не позволи на сълзите си да потекат. Нещо в нея прещрака.

— Разбира се, че се е случило точно това. Благодаря ти, татко.

Той направи пауза, сякаш бе изненадан от коментара ѝ.

— Вината не е моя, Сидни. Дори не съм...

— Да, да — прекъсна грубо извиненията му тя. — Не се безпокой. Ще измисля нещо друго за Изабел. Трябва да затворя, след малко имам важно интервю.

Каза му довиждане, затвори и загледа тъжно телефона. Спомни си скъпите терапевтични сеанси, на които бе ходила в Ню Йорк, и си напомни, че не всеки поддържа близки връзки с родителите си и че тя нямаше проблеми с това.

Да, сигурно.

Пое дълбоко въздух, събра мислите си и потисна разочарованието. Сетне се изправи в стола си и се върна към належащата работа.

Когато стигнаха до сервирането на пастата във „Vivere“ — съвременен италиански ресторант в центъра на града, Сидни вече бе убедена, че е намерила новия главен изпълнителен директор на „Бутици Витамини“.

— Трябва да призная, че бях силно развълнувана, когато Гейб ми се обади — призна Карън. — Вече бях чула, че вашата фирма е купила „Бутици Витамини“, но очаквах с нетърпение да видя кого ще поканите в борда.

Сидни се облегна назад, беше любопитна да научи нещо.

— Имам един въпрос. След като офертата на „Пет Смарт“ вече е била в джоба ви, какво ви накара да се заинтересувате от интервюто с нас?

Петдесет и две годишната жена кимна. Изглеждаше уверена и изтънчена в елегантния си сив костюм.

— Не ме разбирайте погрешно. Позицията в „Пет Смарт“ е страхотна. Но при „Бутици Витамини“ виждам потенциал за разрастване, което е просто... вълнуващо — отговори оживено тя. — Компанията има известна марка и лоялна клиентска база тук в Средния запад. За да се постигне този ръст, който вие финансирате, ще са необходими от пет до седем години. Трябва ви някой, който ще води политика на разширение и капитализиране на тази основа. Убедена съм и залагам напълно на визията ви за тази компания, Сидни. Мисля, че „Бутици Витамини“ може да стане национален търговец на дребно и ще бъде въодушевена и щастлива, ако съм част от екипа, който ще постигне това.

Сидни се усмихна, харесваше ѝ ентузиазмът на Карън. Оставаше да уточнят детайлите и сроковете за компенсационния пакет, който тя и консултантите бяха изготвили. До десерта всички важни и помаловажни детайли бяха уточнени и двете постигнаха пълно съгласие.

— Добре дошла на борда — поздрави я Сидни и стисна ръката на новия Главен изпълнителен директор.

Напуснаха ресторанта и тръгнаха пеш към офиса, който бе само на няколко преки. Беше прекрасен есенен следобед, от онези дни, когато всички жители на Чикаго излизаха на улиците и се наслаждаваха на живота в този жизнен и харизматичен град. След като цялата сутрин прекараха в делови разговори, сега тя и Карън се разговариха приятелски на по-лични теми.

— Всъщност моментът да се преместя, е идеален — призна Карън. — Най-малкият ми син току-що бе приет в колеж, така че аз и съпругът ми отново сме младоженци. Гнездото се опразни и опуствя.

Те спряха на ъгъла и зачакаха светофарът да смени светлините.

— Ти имаш ли деца?

— Не — отвърна Сидни, без да обръща внимание на напомнянето за изтичащото време. — Къде отива да учи синът ти?

Докато Карън ѝ отговаряше, Сидни забеляза, че мъжът, който чакаше до тях — висок и привлекателен, със сламено руса коса, вероятно в началото на тридесетте години — я гледа настойчиво. Стори ѝ се познат, но не можа да се сети откъде.

Той се засмя.

— Сидни, нали? — Заобиколи няколкото човека, които ги разделяха и протегна ръка. — Тайлър Роланд. Срецнахме се за кратко преди няколко месеца в „Мортънс“. Вие обядвахте с Майкъл Ханиган. А аз спрях на вашата маса, за да го поздравя.

Сега се сети.

— Правилно, това беше денят, в който долетях тук за интервюто си. Добра памет — рече, впечатлена, че си спомняше името ѝ.

Той направи жест с ръка.

— Значи вече сте в Чикаго? Приемам това като потвърждение, че интервюто ви с фирмата на Майкъл е минало успешно? А... ако не е, се чувствам неловко и се извинявам, че ви зададох подобен въпрос.

Тя се засмя.

— Спокойно. Вече съм директор в същата фирма. Като говорим за това. — Тя се обърна и ги представи. — Това е Карън Ветцел, Тайлър Роланд.

Те стиснаха ръцете си. Светофарът светна зелено и тримата пресякоха улицата.

— Ако си спомням правилно, вие с Майкъл бяхте семейни приятели? — попита Сидни. Той кимна.

— Родителите ни се познават от години. Освен това двамата с него играем скуош заедно — въпреки че той е ужасен играч.

— Наистина ли?

Мъжът се усмихна.

— Не. Но му кажете, че съм го казал. Той е толкова състезателен тип, че това ще го нахъса още повече.

Те забавиха крачка, когато стигнаха до другия ъгъл.

— Аз съм в тази посока. Отивам в съда — обясни Тайлър, сочейки на юг. — А вие?

Сидни посочи на север.

— Насам.

— Добре. Наистина ми беше приятно да ви видя отново. Сидни?
— Той наклони глава с ням въпрос.

— Синклер.

— Сидни Синклер. Харесва ми. — Задържа погледа ѝ за миг, сетне се сбогува с нея и с Карън.

— Изглежда много мил — рече Карън, докато вървяха в противоположната посока.

Сидни кимна.

— Да, така е.

Във вторник сутринта Сидни чу почукване на вратата на офиса си. Вдигна очи и видя Майкъл да стои на прага с вестник в ръката.

— Днес ние сме основните герои на „Джърнал“ — рече той, пристъпвайки вътре и сядайки до бюрото ѝ. Във вестника имаше статия, обсъждаща назначението на Карън Ветцел като нов Генерален изпълнителен директор на „Бутици Витамини“, в която се казваше, че придобиването на фирмата от компанията било „сделка, която трябва да се наблюдава“.

— Мисля, че Карън е добро попадение — рече Сидни.

Те говориха известно време за работа и тя сподели с него следващите стъпки, които смята да предприеме с „Бутици Витамини“, както и една нова компания, която наблюдава като потенциална придобивка.

— Говоря от името на целия инвестиционен комитет, когато казвам колко сме впечатлени от твоето ръководство и управление на

този фонд. Разбира се, аз обрах всички плюсове като човека, който те откри — пошегува се той.

— Обзалагам се, че си го направил.

Майкъл почука с ръце по стола.

— Има и друга причина да мина да те видя тази сутрин. Онзи ден си се сблъскала на улицата с моя приятел Тайлър?

Заета с наемането на Карън, Сидни напълно бе забравила за срещата им.

— О, да, да. Той искаше да ти кажа, че си ужасен играч на скуош.

— Виж го ти. Вчера направо изметох пода с него. — Майкъл извади нещо от джоба на самото си. — Когато се разделихме след играта, ме помоли да ти предам това.

И ѝ подаде една визитна картичка.

— Предполагам, че си му направила силно впечатление. Каза, че искал да ти я даде още онзи ден, но предположил, че си на бизнес обяд и решил, че не е подходящо. — Преди да успее да каже каквото и да е, Майкъл вдигна ръка. — Виж, не знам дали си обвързана или не, и често казано, не е необходимо да знам. Обади му се, или му напиши имейл, или недей, както ти решиш. Аз съм само пощальонът, който носи съобщението. Останалото си е твоя работа.

Той стана и тръгна към вратата, но спря на прага.

— Също така заръча да ти кажа, че е добър човек. — Пак вдигна ръка. — Това е. Кълна се, нямам нищо общо.

Сидни харесваше работата си с Майкъл и уважаваше мнението му.

— А ти какво ще кажеш? *Добър* човек ли е наистина?

Майкъл ѝ се усмихна леко, сякаш казваше, че това е очевидно.

— Нямах да ти предам картичката му, ако не беше.

Сидни загледа визитката, след като той излезе. Обърна я и видя, че Тайлър бе написал кратко послание.

Може би следващия път ще се видим за повече от две минути?

Да, добре... това бе наистина неочаквано. Една бърза справка в гугъл ѝ показа, че той бе партньор в „Кендъл & Джеймисън“ — преуспяваща адвокатска кантора за защита на работната сила. Което означаваше, че веднага можеше да отметне един от въпросите в списъка си — беше се установил и имаше успешна кариера. Но освен

това този Тайлър идваше с препоръка. Беше ѝ препоръчан не от кого да е, а от човек, на когото вярваше.

Може би току-що бе предприела първата крачка към търсенето на мистър „Завинаги“.

В петък дойде краят на дългата работна седмица и за Вон.

Той и Хъксли поеха нова задача, след като получиха оплакване от собственика на един нощен клуб в Чикаго, който твърдеше, че началникът на градския отдел в кметството за опазване на обществения ред бил поискал от него да плати голямо количество пари в брой, за да не наложи глоба на клуба за фалшиво нарушение. Планът бе един от агентите под прикритие да се внедри и представи като управител на клуба и заедно със собственика да платят исканата сума на въпросния главен инспектор. За нещастие Вон вече работеше под прикритие по разследването на контрабандата с оръжие на Притчет и понеже агентите не биваше да поемат едновременно две работи под прикритие, те решиха, че Хъксли ще влезе в ролята на управителя на клуба. Това щеше да бъде първата роля на по-младия агент след един зле обмислен опит преди три години, когато бе изпаднал в затруднено положение поради ненавременна атака на стомашен вирус.

Меко казано тогава Хъксли се бе провалил.

Разследването бе привлякло по-интензивно вниманието им, когато двама различни инспектори се бяха появили в нощния клуб, за да „напомнят“ на собственика за неговото измислено нарушение и да го сплашат, че имат властта да закрият клуба за неопределено време. Това моментално ускори нещата и Вон прекара остатъка от деня да помага на Хъксли в изграждането на легендата за прикритие и да уточнят всичко с техническия екип и поддържащия отряд, така че утре да се срещнат с градския инспектор, за да извършат фиктивното плащане.

След това двамата се срещнаха с Кейд за тренировката. Триатлонът бе само след три седмици, затова увеличиха времето си за тренировки — днес щяха да плуват тридесет минути, да тичат четиридесет и пет и накрая щяха да вдигат тежести един час. Вон излезе от залата на ФБР много уморен и готов да си легне.

Всъщност трябваше да признае, че през цялата седмица се чувстваше криво. Не можеше да определи точно защо и какво го притеснява и тревожи, просто чувстваше... раздразнение. Сега пред него се очертаваше една самотна вечер, така че трябваше да се отърси от проблемите, да се съвземе и да се върне отново в играта.

Но, докато шофираше към дома си получи едно съобщение, което промени всичко.

Една дума от Сидни.

ПОМОЩ.

Сидни отвори входната врата и откри, че един висок над метър и деветдесет и тежащ близо 100 килограма вбесен агент на ФБР я пронизва с поглед.

— Никога повече не прави това — каза Вон.

— Добре, добре. Казах ти, не спях добре, не можех да мисля. По дяволите. — Всъщност вече му се бе извинила след първата лекция, която ѝ изнесе по телефона.

Да, беше сбъркала. Тъкмо бе написала „Помощ“ и в същия миг бе чула как чайникът свири долу в кухнята върху печката. Остави телефона на леглото в спалнята и изтича надолу, където се замота с чая. Повехналите цветя в градината и още няколко дреболии, преди да се качи обратно в стаята си. С ужас откри, че текстовото ѝ съобщение бе причинило огромна олелия от страна на Вон, който се бе опитал поне сто пъти да се свърже с нея.

— Вече вкарах номера ти в командния център, така че ще мога да проследявам мобилния ти телефон — рече той, пристъпвайки вътре.

— Това законно ли е?

Изглежда я отново страшно, а тя му се усмихна сладко.

— Онова, което искам да кажа, е „Благодаря, агент Робъртс“. Много благодаря за загрижеността ти относно моето благоденствие.

Вон пристъпи по-близо, сложи едната си ръка на гърба ѝ и я загледа в очите.

— Просто никога повече не ме плаши така, Синклер. Разбра ли?

Нещо в сериозното изражение на лицето му — така нехарактерно за него, причини прилив от топла вълна в стомаха ѝ.

— Разбрах — отвърна тя тихо и сериозно.

Тогава откъм спалнята, се чу едно пронизително „бииии-бииии“. Сидни сложи глава на гърдите му и простена.

— Моля те. Накарай го да спре.

Алармата за дим на горния етаж се бе включила миналата нощ около полунощ и звънеше на всеки десет минути. Тя предположи, че е необходима нова батерия, така че навлече едни джинси и отиде до денонощния магазин, който бе на няколко пресечки от къщата ѝ. Купи две батерии от девет волта, върна се и извади сгъваемата стълба. Проблемът бе, че не успя да свали проклетата кутийка. Нямаше много здраво хващане, защото таваните в нейната каменна къща, строена в началото на века, бяха високи и тя трябваше само да се вдигне на пръсти и да върти с всички сили, но проклетото тъпо нещо не помръдна. Сетне, някъде около пет сутринта, се отказа да се бори. Очевидно бе, че алармата ѝ се подиграваше. Отиде на работа, смятайки, че ще спре от само себе си. Нищо подобно — влудяващото „биип-биип“ започна отново вечерта, след като се преоблече и тъкмо смяташе се заеме с разглеждане на сватбените албуми на родителите си над чаша чай от лайка.

И тогава, отчаяна от звука и в безизходица, бе написала на Бон „Помощ“.

— Знаеш ли, тези неща просто изведнъж се развалят.

О, благодаря ти, би трябвало да очаквам, че точно така работят нещата. Беше стояла будна до два тази сутрин, ровейки в гугъл, за да намери решение на проблема и гледайки безброй видео клипове, в които глупаво усмихнати мъже се катереха по стълби и обясняваха как да смените батериите на детектора за дим. Но никой от всички тези глупаво усмихнати мъже, нито един от тях не каза какво трябва да се направи в този очевидно неправдоподобен случай, в който това нещо „просто неочаквано се бе развалило“.

— Най-вероятно е залепнало.

— В правилната посока ли го въртя? — попита Вон. — Един добър начин да запомниш това е...

— ... „надясно затваряш, наляво отваряш“, знам! Робъртс, кълна се, ако още веднъж го повториш, ще те ухапя. Това нещо се е запоило или е клеясало и не мърда.

Той се ухили и я щипна под брадичката.

— Добре, добре. Сега ще проверя.

Вон се качи след нея и намери подвижната стълба точно под детектора за дим в коридора пред спалнята. Качи се по нея, стигна с

ръка детектора и го завъртя. Нищо.

— Запоил се е — рече намръщено.

— О, ти откри Америка, приятел — засмя се подигравателно Сидни. Когато погледна надолу към нея, тя се усмихна и докосна коляното му. — Всъщност искам да добавя: благодаря ти, че дойде и ми помогна да открия каква е тази мистерия.

— Много смешно — рече той, клатейки глава. Обърна се отново към детектора и го разгледа внимателно.

— Аха, ясно какъв е проблемът. Този, който е боядисвал тавана ти. Е бил небрежен и е претрупал работата през куп за грош. Има боя и по ръба на това нещо и вероятно заради това е залепнало.

Протегна отново ръка и завъртя още по-силно. Сидни бе доволна да види, че дори Капитан Америка трябваше да положи усилие, за да се пребори с джаджата, но след миг детекторът неочаквано се отвинти.

— О! Благодаря ги, Боже! — Тя бързо отиде в спалнята си и донесе една от деветволтовите батерии. Подаде я на Вон, който смени старата батерия с нова, завъртя капачката и слезе от стълбата.

— Това трябва да е достатъчно, но ще остана, за да съм сигурен — поклати глава той. — Да направим същото и с детектора на долния етаж. Кой знае кога за последен път собствениците са сменили батерията му.

Грабна стълбата и я понесе надолу, предлагайки на Сидни добра възможност да се наслади на гледката на силните мускули, които се очертаваха под костюма. Не беше заради добрата кройка — мммм, през ума ѝ премина еротична мисъл за това какво можеше да направи с този мъж в мъжкия отдел на „Барнис“, но сега нямаше значение. Като знаеше какво има под дрехите и като гледаше колко е... сръчен и способен, това ѝ стигаше, за да направи бърза оценка и да вземе решение.

След като слязоха долу, откриха, че детекторът за дим и тук бе запечатан с боя. С едно силно завъртане, Вон успя да го отвинти.

— Планирах да си поръчам пица тази вечер — рече Сидни, докато изхвърляше старите батерии. — Ако нямаш планове, каня те да останеш — в знак на благодарност. — Усмихна му се невинно. — Дори обещавам да държа ръцете си далеч, ако се тревожиш за правилото си „седем дни“.

— Осъзнах, че правилото „седем дни“ при теб е излишно — отвърна той. Звучеше огорчено.

Тя не знаеше какво да отговори.

— Е, това „да“ ли е...?

— Стига да нямаш нищо против да се настаня удобно. Имах дълъг и тежък ден. — Той свали сакото си и го захвърли на един от столовете, разхлаби вратовръзката си, сетне разкопча и копчетата на ризата си около врата.

Продължавай, помисли си Сидни, после се прокашля.

— Какво искаш върху твоята пица?

Тя поръча пиците и отвори бутилка кианти.

— Каза, че си имат тежък ден? Разкажи ми? — Сипа вино в чашите.

— Хъксли и аз поехме ново разследване. Трябваше да уточним бързо подробностите, така че имам много работа.

— Може ли да работиш под прикритие едновременно по две разследвания?

Влязоха в дневната и той ѝ обясни, че партньорът му ще поеме работата на терен. Сетне разказа една забавна история как Хъксли и годеницата му — също агент под прикритие, за пръв път са били заедно, преструвайки се на двойка по време на една опасна операция, която се провеждала в ресторант.

Вон седна на дивана и сложи чашата си с вино на масата.

— Какво е това?

— О, албумите на родителите ми от сватбата им. — Беше напълно забравила, че ги остави тук. — Имах намерение да ги разгледам тази вечер. Надявам се да намеря „нещо старо“ за Изабел. Нали знаеш, булката трябва да носи „нещо старо, нещо ново, нещо назаем и нещо синьо“. Мислех си, че ще бъде хубаво, ако успея да намеря нещо, което майка ни е носила на нейната сватба. За нещастие, миналата седмица научих, че една от бившите съпруги на баща ми е изхвърлила всички сватбени вещи на мама. Предполагам, че е било случайно — при голямата въртележка от съпруги в тази къща все нещо се е загубило в суматохата. — Тя поклати глава едновременно ядосана и разочарована. Все пак успя да се усмихне на Вон. — Просто съм малко ядосана.

— Разбираемо е.

Тя въздъхна.

— Както и да е... Сега мисля да поставя една снимка на мама в медальон, който Изабел да носи на сватбата. Или в чантата си. — Тя сви рамене. — Не е най-добрата идея, но само това успях да измисля.

— Сигурна съм, че сестра ти ще реши, че е страхотно. — Вон посочи албумите. — Може ли да погледна?

Въпросът я изненада.

— Разбира се.

Той взе един от албумите и се облегна на дивана. Сидни се приближи по-близо към него, когато отгърна първата страница — една снимка на майка ѝ, която стоеше пред прозорец, докато гледаше към букета си.

Сидни се усмихна носталгично.

— Когато бях по-малка, често гледах тези албуми, но отдавна не съм ги отваряла. От години.

Вон отгърна страницата на друга импровизирана снимка, на която майка ѝ се смееше с една от шаферките.

— Права си. Изабел много прилича на нея. Но ти имаш нейната усмивка. — Той посочи. — Мога да я чуя как прави някакъв остроумен коментар, докато фотографът ги е снимал.

— Това бе най-добрата ѝ приятелка — Джини Гастел — обясни Сидни. — И ти най-вероятно си прав. Спомням си как тя и мама се смееха до припадък, всеки път, когато бяха заедно.

Вон отгърна следващата страница, откъдето го гледаше бащата на Сидни, заобиколен от шаферите. Той се засмя при вида на мъжете, облечени по модата от 70-те години с ризи на бастички.

— Господин Синклер изглежда много шик.

— Сега тези дрехи са загубени завинаги... — рече Сидни.

Вон посочи снимката на другата страница.

— Предполагам, че това са баба ти и дядо ти? Ще ги видя ли на сватбата?

Така те разгледаха заедно всички албуми, докато Сидни седеше до него на дивана, с подгънати под тялото крака. Пицата пристигна и двамата решиха да ядат в дневната, докато гледаха някакъв екшън. Който накара Вон да вдигне вежди от изумление пред нереалистичните образи на агенти от ФБР.

— Стига де! Къде е резервният отряд? — попита той телевизора.

Сидни се бе свила на дивана, чувстваше се удобно и уютно след двете чаши вино, които бе изпила. Липсата на сън от предишната нощ очевидно я събори.

— Ти винаги ли имаш резервен отряд? — попита, облягайки глава върху рамото му. Той премести ръка, така че тя да се облегне по-добре.

— Винаги. ФБР обича да разполага с голяма човешка и огнева мощ.

— Добре. — В нейното задрямало и сънено състояние, неочаквано ѝ се стори много важно да знае, че е защитен възможно най-добре, докато изпълнява опасните си задачи като агент на ФБР.

Клепачите ѝ натежаха и тя реши да затвори за малко очи. Последното нещо, което си спомняше, бе усещането за пръстите на Вон, който галеха леко ръката ѝ.

Няколко минути след като почувства как тялото на Сидни се отпуска на гърдите му, тя се размърда и намести, използвайки бедрото му за възглавница. Той отмести косата ѝ от лицето, галейки с пръсти дългите меденочервени кичури.

Филмът продължи още десет минути. Когато свърши, Вон загаси телевизора, което накара Сидни да се размърда. Тя се обърна по гръб, главата ѝ все още лежеше на бедрото му и погледна към него. Протегна ръка и зарови пръсти в косата му.

— Остани тази вечер.

Докато я гледаше отвисоко, Вон не можеше да измисли поне една причина, да не го направи. Да остане с нея тази нощ щеше да облекчи онова потискащо, гадно и неприятно чувство, което го измъчваше цяла седмица.

— Ако обещаеш, че твоят луд бъдещ зет няма да се появи утре сутринта и няма да започне да вика по мен.

Тя се разсмя, той също. Вон имитира изумената физиономия на брат си, изразяваща „О, боже мой!“, когато влязъл в банята. А докато я носеше на ръце към спалнята, не можеше да прогони усещането, че винаги, когато беше с нея, му беше странно хубаво.

Когато я сложи на леглото, между тях нещо се бе променило. Вместо желанието да я разсъблече колкото може по-бързо, което винаги го обземаше преди, сега започна да я разсъблича бавно. Забеляза някои дребни неща, които преди не бе видял, като например

малките лунички по раменете ѝ, които целуна, докато сваляше презрамките на сутиена.

Под завивките, ръцете и устните му галеха тялото ѝ. Дотук вече знаеше какво тя харесва най-много, знаеше всичко, което я караше да стене името му в тъмнината, и когато накрая проникна в нея, остави долната част на тялото си известно време неподвижно, докато я целуваше, защото искаше да се наслади на удоволствието да усеща, че е в нея.

И в този миг Вон бе напълно сигурен, че нищо друго досега не го бе карало да се чувства по-добре.

Сутринта той се събуди пръв и реши този път да поеме инициативата и да се погрижи за кафето. Облече се тихо, защото не искаше да я буди, и слезе долу. Забеляза ключовете ѝ на кухненския плот, взе ги и излезе, за да отиде до „Старбъкс“ на три преки от къщата. Сетне осъзна, че не знае как обича да пие кафето си, така че поръча едно голямо от средно изпечени зърна, решавайки, че това е най-безопасният избор.

Върна се в къщата и остави ключовете на същото място. Лаптопът на Сидни стоеше на плота. И тогава го забеляза.

Едно малко бяло картонче, приличащо на визитна картичка, което лежеше обърнато близо до лаптопа, и върху него имаше написано нещо на ръка.

Може би следващия път ще се видим за повече от две минути?

Вон обърна картичката и видя, че е на някакъв адвокат на име Тайлър Роланд. Върна я обратно там, където я намери, сетне се качи горе.

Сидни отвори едното си око, когато той седна на края на леглото съвсем близо до нея.

— Ти си невероятен — промърмори тя, като видя чашите с кафе в ръката му. Седна, взе едната чаша и отпи голяма глътка. — Ммм. Благодаря ти.

Той също отпи глътка.

— Скоро някой ще има още една любовна среща — рече безразлично. Когато тя го загледа недоумяващо, обясни. — Визитната му картичка беше на плота до лаптопа ти.

Може би следващия път ще се видим за повече от две минути?

— Ох, Тайлър. — Тя загледа кафето си за миг. — Смятахме да вечеряме в сряда.

Вон почувства как нещо загриза вътрешностите му, но го прогони. Разбира се, че имаше среща — тя ходеше на срещи през цялото време. Така ставаха тези неща те бяха просто двама възрастни

индивида, които си прекарваха добре заедно в леглото. Със сигурност бяха станали по-близки и да, признаваше, че му бе хубаво и приятно с нея, но точно това правеше ситуацията толкова идеална. Между тях нямаше трудности, пито неловки моменти, само перфектна, необвързваща. Съвършена сексуална връзка. Точно така трябваше да се развиват нещата.

— Аха. Още един кандидат, който иска да опита късмета си с тридесет и четирите точки от конспекта — рече той, а тонът му определено, бе подигравателен. — Този как и къде го срещна?

Тя го погледна изненадано.

— Наистина ли искаш да говорим за това?

— Досега ми разказваше за срещите си. Защо не ми разкажеш и тази? Кое е по-различното?

Нещо проблесна в очите ѝ, но в следващия миг изчезна.

— Добре. Разбира се. Ами така... срещнах го случайно за кратко преди няколко месеца, а онзи ден се сблъскахме на улицата.

Какъв късмет.

— И той моментално си уреди вечеря с теб? Без да пиете първо кафе? Виж ти. Това ми звучи малко прибързано.

— Всъщност имаме общи познати — обясни Сидни. Той е близък приятел на един от партньорите в моята фирма, който ми каза, че е добър човек и мога да разчитам на него. При тази препоръка реших, че можем да вечеряме заедно. Освен това, искам да отида в „Согна“, след като съм в Чикаго.

— О, ще те води в „Согна“? — Вон познаваше ресторанта, беше един от най-скъпите в града. Не защото бе вечерял в него — при 210 долара фиксирано меню, заведението не бе по джоба му. Но през последната година бе планирал и провел една операция точно там, така че бе видял отблизо, че е много хубаво. И много скъпо. Наистина шик. — Изглежда иска да те впечатли.

Сидни наведе глава, обмисляйки думите му.

— Не мисля. Вероятно е любител на гурме кухнята. Стори ми се, че се интересува от ресторантите, които съм посещавала в Ню Йорк. — Тя направи жест с кафето в ръка. — О, добре че се сетих — трябва да реша какво ще облека, и ако се наложи да занеса роклята на химическо още днес. Може би онази, розовата, с която бях на празненството на татко и Джени.

Ръката му стисна силно чашата с кафе. Спомни си как изглеждаше роклята.

— Не знам... стори ми се, че в тази рокля имаше нещо недовършено. Единият ръкав непрекъснато падаше от рамото ти. — Прозвуча все едно се опитва да я предпази от грешка или моден гаф.

Тя се усмихна.

— О, не, това е нарочно търсен ефект. Придава ми повече съблазън.

И още как. Придава ти прекалено много съблазън.

По-късно същия следобед Вон спря колата си на паркинга на ФБР, пристигайки малко след Хъксли. Като го видя, партньорът му го изчака пред сградата за проверка, през която минаваха всички агенти и посетители.

Вон тресна вратата на колата, може би малко по-силно от необходимото и тръгна към него, а Хъксли вдигна изненадано вежди.

— Ей, по-полека. Страничното ти огледало ще падне на паважа.

— Вратата ми се изплъзна — отвърна небрежно той. Пренебрегвайки скептичния поглед на партньора си, влезе в сградата и показва значката си на охраната.

В края на краищата тази нощ щеше да арестува един корумпиран инспектор от градската управа.

В сряда вечер Сидни влезе в ресторант „Согна“ и се усмихна на хостесата.

— Имам среща. Мисля, че резервацията е на името Роланд.

Хостесата провери в списъка с резервации и кимна.

— Разбира се. Господин Роланд вече е тук. Ще ви заведе до масата.

Тя поведе Сидни по стълбището от метал и стъкло към втория етаж на ресторанта, разделен на две. Когато стигна до последното стъпало, тя видя Тайлър да седи на маса до френските прозорци, които предлагаха невероятно романтична гледка към „Мичиган Авеню“. Той ѝ се усмихна, като я видя, изглеждаше класически елегантен и много хубав в спортното сако и синя риза.

За миг тя почувства колебание, преди да пристъпи напред. В стомаха ѝ трепна леко чувство на паника и страх, който прие за

трепетно очакване. *Това можеше да е той* — каза си Сидни. Това можеше да бъде нейната последна първа среща, нейният мистър „Завинаги“, мъжът, с когото да прекара остатъка от живота си.

Тръпките в стомаха ѝ се засилиха.

Пренебрегвайки ги, тя се усмихна очарователно и приближи към масата, твърдо решена да проведе най-успешната си първа среща.

— Липсва ли ти Ню Йорк?

Сидни остави вилицата си на чинията, обмисляйки въпроса му. Както се оказа, той наистина бе любител на гурме кухнята и повече от половин час говориха за любимите си ресторанти, което доведе до този въпрос.

— Понякога. Но така, както на човек му липсва някое страхотно място, където е почивал, или някой град, в който е прекарал едно лято, докато е учил на колежа. Колкото и да ми беше приятно да живея в Манхатън, не мисля, че някога бих се установила там за постоянно нито да го приема като мой дом. — Тя върна въпроса. — А ти? Мислил ли си някога да живееш другаде, освен в Чикаго?

Тайлър бе потънал в листа с менюто. Освен разговора им за добрите и любимите ресторанти, по време на предястието и аперитива те покриха доста от темите за първа среща и опознаване. Тя научи, че има по-малка сестра, с която е много близък — нещо, което бе общо и за двамата, че е завършил право в Харвард и обича голф и скуош. Типично обаче, когато въпросите станаха по-съществени, двамата започнаха да се колебаят.

— Не, не съвсем — отвърна той. — Искам да кажа, че обичам да пътувам и да посещавам различни места, живях седем години в Бостън, докато учех, но семейството и работата ми са тук, в Чикаго. Тук се чувствам много добре.

Това даде възможност на Сидни да смени темата и да мине към кариерата.

— От колко време работиш в тази фирма?

— От две години, след като станах външен партньор. Ние сме относително нова фирма открихме я само преди три години.

При този отговор радарът на Сидни започна да звъни предупредително. Като бизнес дама тя знаеше колко нестабилно може да бъде началото на едно предприятие, а ако нещата в кариерата му не бяха стабилни, то на проучването ѝ щеше да бъде сложен край.

— И как върви бизнесът? — продължи, опитвайки се да звучи небрежно.

— Страхотно — отвърна без колебание той. — Двамата партньори, които основаха фирмата, всъщност те са мои приятели, докараха един голям клиент със себе си, след като напуснаха старата си фирма. Привлякохме и доста нови клиенти, така че сега имаме още пет нови сътрудници и двама външни партньори.

Добре. Значи е работохолик.

— Вие, момчета, май сте много заети.

— Да, заети сме. Адвокатите винаги искат да са заети. Но една от уговорките, които моите приятели направиха, когато основаха фирмата, бе да разпределяме случаите така, че никой да не работи ненормално количество часове, както става в големите адвокатски кантори. — Той се усмихна. — А ако познаваше начина на живот, който водеха Джей Ди и Пейтън в старата фирма — то всъщност не беше живот, щеше да разбереш защо е толкова важно за тях. Това е и една от основните причини да се присъединя към тях... разбира се, след като изчаках една година, за да видя дали ще се закрепят и дали ще намерят нишата си на пазара — засмя се той. — Здравословният баланс между работата и животът е много важен за мен.

Бре, откъде извади тези отговори?

Присъщият ѝ прагматизъм я сръга с лакът в ребрата.

Искаш да кажеш браво — ти нали точно тези отговори очакваше.

— За мен този баланс също е важен. — Тя се усмихна в знак на съгласие. — Поне сега. Признавам, че когато бях в Ню Йорк, везните клоняха повече към работата. Но вече имам много повече свободни часове и се чувствам по-спокойна. Тази част от моя живот е хубава... искам да кажа, че кариерата ми е стабилна... така че вече съм в положение да помисля и за неща извън нея.

Тя очакваше да види какво ще отговори Тайлър. Беше сложила картите на масата, беше заявила съвсем ясно, че мисли за голямата картина в перспектива, а не търси просто някой, с когото да се забавлява. Всеки друг претендент за мистър „Завинаги“, ако вече не беше се провалил на въпросите от конспекта ѝ, точно на тази част щеше да се провали с гръм и трясък. Те обикновено започваха да го усукват, да говорят двусмислено за онова, което търсят в една връзка,

или използваша разни банални и изтъркани фрази, които в най-добрия случай можеха да бъдат разчетени двусмислено.

Тайлър я погледна право в очите.

— И аз се чувствам точно така.

Като чу това, Сидни си пое дълбоко въздух.

Е, това беше... фантастично. Страхотно. Тя му се усмихна, но без да е сигурна защо, отново усети онова досадно, тревожно чувство на колебание в стомаха си — реши да не му обръща внимание. Съдбата най-накрая ѝ бе предоставила шанс. Тайлър беше хубав, умен, интелигентен, успешен, имаше общителен и ведър характер, който балансираше добре с нейната склонност към... е, добре де, с нейната критичност и неотстъпчивост.

И когато по време на десерта той заговори, че е стигнал до този момент в живота си, когато смята, че трябва да се задоми, и как е осъзнал това, когато видял колко щастливи са приятелите му Джей Ди, а сетне и Пейтън, след раждането на първите им деца, Сидни направо можеше да види яркия неонов ореол, който светеше около главата му. *Той беше! Единственият! Да!*

Така че в края на срещата, когато двамата си казаха довиждане пред таксито, а той се наведе и попита дали неговите две минути са свършили или може да я види отново, прагматизмът в нея имаше само един категоричен готов отговор.

И той беше „да“.

В другия край на града в своя апартамент Вон си направи пържола по мексикански и се настани на дивана, за да гледа телевизия. Остави телефона до себе си, готов да отговори, защото знаеше какво следва.

Днес беше сряда. Тази вечер Сидни имаше среща. Което означаваше, че всеки момент щяха да започнат да пристигат съобщения с всякакви въпроси — реални или измислени, за този нов мъж, за този богаташ Тайлър, който сигурно имаше толкова малко „копие“, че трябваше да компенсира, като води жените в най-люксовите петзвездни ресторанти още на първа среща. Тъжно. Наистина тъжно.

Но всъщност нямаше значение колко хубав беше ресторантът, и дали менторът на Сидни бе казал, че този Тайлър е „добър човек“. Както бе казал на Хъксли и Кейд, нейният списък бе истинска крепост — никой мъж не можеше да го премине.

Мислейки за това...

Вон погледна с учудване онемелия телефон. Странно, никой не се обаждаше. Провери дали е включен и се върна пак към пържолата си.

Трябваше да признае, че наистина бе любопитен как е минала срещата.

Не защото беше ревнив или нещо подобно — пфу глупости. Вон Робъртс не ревнуваше. Просто виждаше нещата от практична гледна точка. На него му харесваше да прави секс със Сидни. Ако тя започнеше да излиза сериозно с някой мъж, то на това очевидно щеше да се сложи край. И сега, като се замисли... всъщност на всичко щеше да настъпи край. На милите кратки съобщения. На разговорите им. Повече нямаше да бъде човекът, на когото тя щеше да напише „Помощ“, ако се нуждае от някой, за да отвинти капачката на детектора за дим. Нямаше да бъде мъжът, на чието рамо да подпре главата си, когато се свие на дивана в петък вечер. Някой безимен, безлик непознат щеше да се навре и да заеме мястото му във всички тези мигове.

Вон отново погледна телефона.

Прогони мрачните мисли — те не бяха нещо, за което да се тревожи тази вечер. Всеки миг щеше да чуе сигнал за ново съобщение, сигналът, който щеше да му каже, че богатият, лъскав адвокат Тайлър Роланд, който трябваше да напише *„Може би следващия път ще се видим за повече от две минути, точно колкото издържам, когато правя секс“*, е бил отхвърлен.

Отново вдигна телефона, за да провери дали има сигнал.

Да, всеки миг, щеше да прочете това.

След седмица и половина Вон се срещна с шефа си — специален агент Ник Маккол, за да му докладва как върви разследването на Притчет.

— Снощи полицаите доставиха ново оръжие — съобщи му той. — Подготвили сме още една среща, насрочена за след две седмици, броено от вчера, а след нея мисля, че ще сме събрали достатъчно доказателства, за да ги арестуваме.

— Уведоми ме, когато акцията започне — отвърна Ник. — Искам да бъда сигурен, че вие, момчета, ще имате резервен отряд за подкрепление. Това са полицаи. Когато осъзнаят, че ще отидат в затвора, кой знае какво могат да решат да сторят.

Вон кимна в знак на съгласие.

— Ако всичко мине по план, ще извършим арестите следващия понеделник. Освен втория отряд и отрядът SOG^[1], бих искал и един отряд на SWAT^[2].

Това означаваше, че ще има още осем мъже в пълно бойно снаряжение в два големи джипа. За всеки случай.

Той си помисли за коментара, който направи последния път пред Сидни, когато се видяха. ФБР обича да се налага с голяма човешка и огнева мощ.

В главата му изплува един образ — как тя се е свила в него на дивана. Тъй като не искаше да мисли за това, той пропъди спомена и се съсредоточи върху работата в момента.

— Това е едно от нещата, които най-много ми липсват от работата на терен и под прикритие в случаите за корупция — призна Ник. — Това „О, мамка му!“ което изобразяват лицата им, когато застанете на прага им и извадите полицейските си значки.

Вон бе напълно съгласен.

— Като говорим за работа под прикритие, има нещо, което искам да обсъдим започна Вон. — С тези случаи на корупция в държавните органи, които са от първостепенна важност, работата в отряда се увеличи много. За да успеем да се справим, мисля, че ни трябва още един агент, който да мине курсовете за работа под прикритие.

Ник обмисли въпроса.

— Имаш ли някой предвид?

— Препоръчвам Хъксли. — Видя как шефът му го погледна изненадано и прие това с кимване. — Знам. Ако преди две години ми беше казал, че ще водим този разговор, нямаше да ти повярвам. Но през последните няколко години Хъксли постигна наистина голям напредък. Той е усърден, старателен, решителен, невероятно

организиран и всеки път се справя отлично с работата. Миналата седмица трябваше да отиде под прикритие без предизвестие и аз бях наистина впечатлен от начина, по който се справи.

Ник се завъртя в стола си.

— Добре. Ще имам предвид препоръката ти. Ако реша да го направя, първо ще говоря с Хъксли, за да разбере дали той иска.

— Само едно нещо: когато говориш с него, не му казвай, че съм бил впечатлен. Никога няма да спре да го повтаря.

Шефът му се разсмя.

— Разбирам. — После огледа Вон с проникателните си зелени очи и оцени тъмносиния костюм на тънки райета, новата копринена вратовръзка и светло синя риза — която, за пръв път, бе закопчана до врата. — Изглеждаш много издокаран. Големи планове за тази вечер, а?

— Родителите ми са в града и ще вечеряме заедно. — Вон потърка брадата си. — Майка ми не обича набола брада. Затова реших да я впечатля с костюма.

Очевидно това беше единствената причина, поради която се бе издокарал така за тази вечеря.

Или поне се опитваше да убеди себе си.

Вон пристигна пръв в Стекхауз „Розовата пъпка“ — един от ресторантите, в които баща му настояваше да вечерят винаги, когато идваше в Чикаго. Родителите му бяха в града, за да свършат някои задачи — майка му искаше да излязат с Изабел и да изберат обувки, които да подхождат на роклята, която щеше да облече на сватбата — затова пристигнаха днес, за да могат да си тръгнат утре по-рано. Естествено искаха да вечерят с него, Саймън и Изабел.

Освен това поканиха и Сидни да се присъедини към тях.

Така че тази вечер Вон щеше да я види за пръв път след срещата ѝ с Тайлър — в нощта, в която остана до по-късно, отколкото мислеше, очаквайки съобщение от нея. Съобщение, което така и не получи.

Но това беше супер. Да, беше малко разочарован, че ще загуби страхотния секс. И да, може би щяха да му липсват... разговорите с нея, но те и двамата знаеха какъв ще бъде резултатът. Той със сигурност знаеше. Така че, когато Сидни влезете в ресторанта тази

вечер, щеше да се усмихне и да бъде приятелски настроен и самоуверен, защото така трябваше. И този страх или там каквото чувстваше през последната седмица, можеше да се пръждосва и да върви да потърси някой друг... друг човек, когото да трови. Защото това започваше сериозно да пречи на стила му и начина на живот.

С това решение Вон си поръча едно питие на бара и седна. Родителите му се обадиха да предупредят, че са попаднали в задръстване на магистралата, така че ще закъснеят малко. Сидни пристигна първа. Беше изключително привлекателна с елегантния си черен костюм и сплетената на плитка коса.

Изглеждаше... Добре де, изглеждаше страхотно, призна пред себе си той. *Добър опит, глупако.*

Тя го забеляза на бара и тя тръгна към него.

— Хей. Здравей!

— Мис Синклер — отговори галантно той, напълно влязъл в ролята си. Но тогава забеляза нещо. — Какво има? — Зърна в очите ѝ, че нещо я тревожеше и притесняваше.

Сидни си пое дълбоко въздух и махна с ръка, докато седна до него на бара.

— Нищо, нищо. Току-що взех медальона, който поръчах да направят със снимката на мама за сватбата на Изабел. Хубав е, но не е онова, което исках — нещо, принадлежало наистина на майка ми. Все още не мога да повярвам, че всичките ѝ вещи и сватбени принадлежности са били изхвърлени. Това е просто... чудовищно кощунство! — Тя въздъхна, сетне тръсна глава. — Както и да е... А ти как си?

Той също се усмихна.

— Ей, ти си послушал съвета ми за по-тясна вратовръзка. — Тя посегна с ръка и я дръпна игриво. — Изглежда добре, много добре.

Вон погледна в закачливите ѝ очи, мислейки си... мислейки си само и единствено колко е хубаво да я види.

— Благодаря — отвърна тихо. Сетне прочисти гърлото си и добави с по-уверен глас. — Сигурно можеш да проникнеш в съзнанието ми, щом я взех.

— Но за теб не съществува кърпичка в джобчето?

— Никога. Дори да стоя чисто гол наред „Ригли Фийлд“ пред препълнен с хора стадион и някой ми я хвърли, за да скрия срамотиите

си!

Тя се засмя на глас.

— Това означава „не“, така ли?

Той също се усмихна.

— Да, това е „не“.

Барманът приближи галантно до нея и тя си поръча чаша каберне.

— Искан да те питам нещо — започна Сидни, обръщайки се към него. — Как е „другото ти аз“, което беше през последните дни? Виждам, че все още си с брада?

— Да кажем, че се събудих и открих, че ми е поникнала брада и на други места. „Другото ми аз“ имаше много напрегната седмица. Снощи бях на много важна среща — отвърна той.

— Добре ли мина?

— Да.

— Имал ли си някога случай, когато да не е минало добре?

— Всъщност да. Преди две години работех под прикритие като търговец на оръжие и карах лъскав Кадилак Ескалейд. Паркирах го в един гараж, а някакъв задник го открадна, докато бях на среща със заподозрените. Представяш ли си какъв късмет?

— Не! Не може да бъде! — Тя започна да се смее. — И ти какво направи?

— Наложих се да се обадя на такси, за да стигна до централата на ФБР. — Той вдигна ръце, когато тя се разсмя. — Не можех да повикам прикриващият екип да дойде да ме прибере, защото някой можеше да наблюдава гаража. — Поклати глава, усмихвайки се унило на сломена. — Повярвай ми, никак не ми беше приятно, получих много критики тогава. Дълго време ми триха сол на главата.

— Обзалагам се. — Очите ѝ блестяха, тя отпи от виното си.

Вон усещаше, че всеки момент ще се появи някой от компанията, а имаше нещо важно, което трябваше да научи.

— Е? Не съм те виждал, откакто имаше среща с мъжа „с двете минути“ — попита с престорено безразличие. — Как му беше името?

— Тайлър.

— Точно така. Та как се развиха нещата между вас?

Тя го погледна и отначало Вон си помисли, че няма да получи отговор.

— Срещата мина наистина добре. Не беше оратор. Изглежда добър. Всъщност утре ще се видя отново с него. Трябваше да вечеряме тази седмица, но се наложи той да напусне града, за да вземе някакви показания вместо друг адвокат от фирмата. Ако утре всичко мине добре, мисля, че бих могла да го покана да ми кавалерства на сватбата. — Тя въздъхна престолено. — Пфу! Остават само две седмици и аз започвам да се притеснявам.

Вон стоеше като вкаменен, чувствайки силна болка като от нещо остро, забито в гърдите му. Но сетне натика чувствата дълбоко, още по-дълбоко, заключи ги и се престори, че не съществуват.

Да, това беше направо... страхотно. Трябваше да се радва за нея, Сидни искаше да срещне мистър „Завинаги“ и вероятно го бе срещнала. През последните няколко дни двамата бяха станали добри приятели и като такъв, той знаеше, че за нея това бе добро развитие на нещата. Разбира се, той искаше тя да бъде щастлива.

Всъщност докато гледаше тези синьо-зелени очи и усмивката ѝ, осъзна, че иска много повече.

Така че вдигна чашата си. И макар думите да нагарчаха, докато ги произнасяше, игнорира и това.

— Добре, в такъв случай поздравления — рече спокойно. — Ти откри едно от най-митичните същества в градската джунгла самотен, нормален, готов за връзка мъж над тридесет години. Конспектът беше превзет.

Вдигна чашата. Тя направи пауза, сетне чукна своята с неговата.

— За списъка с въпроси.

— О... за какво вдигате тост? — Дочуха познат женски глас те. Вон се обърна и видя Изабел да приближава със Саймън зад нея.

— За нищо — отвърна бързо Сидни. Тя скочи от стола и прегърна сестра си.

Родителите му пристигнаха малко след това. Майка му прегърна силно и топло Сидни и Изабел. Хостесата ги придружи, като им показа маса с шест места и настроението бързо преля в дружелюбната еуфория, която цареше на вечерята в дома на семейство Робъртс. Всички се смееха, повечето водеха разговори двама по двама. Вон седеше срещу Сидни и от време на време чувстваше стягане в гърдите, наблюдавайки я как се смее с родителите му или как се шегува със Саймън, но не успя да се върне към очарователната си роля на момче

за забавно прекарване на времето, ролята, която бе играл през последните няколко години, ролята, която бе неговата комфортна зона.

Когато вечерята свърши и всички си казаха „Довиждане“, той се направи, че не забеляза как Изабел дръпна Сидни встрани.

— Обади ми се в неделя сутрин и ми кажи как мина срещата ти — заръча тихо на сестра си тя. — Ако е минала добре, искам да видя този човек. — Тя намигна на Сидни, сетне се обърна и се присъедини към останалите от групата.

През това време Вон с огромно усилие се преструваше, че не гледа как Сидни си тръгва.

[1] Отряд за бързо реагиране — Б.пр. ↑

[2] Отряд за специални операции — Б.пр. ↑

В събота вечерта Тайлър изпрати Сидни до дома ѝ. Те прекараха една приятна и весела вечер в „Ла Колониал“ — френско-виетнамски ресторант, който бе само на няколко пресечки от къщата ѝ. Понеже беше неин ред да избере заведение, тя категорично избра „Ла Колониал“ заради екзотичния и романтичен декор. Дори успяха да получат външна маса на терасата на мецанина, която гледаше към шумната улица долу. Водиха приятен разговор, пиха хубаво вино и хапнаха страхотно вкусна храна — всичко необходимо една вечер да бъде идеалната втора среща.

И всичко беше перфектно. Да, почти всичко. Сидни все още чувстваше дразнещо колебание, но предполагаше, че се дължи единствено на факта, че е на втора среща след скъсването си с Броуди. Разбира се, че ще изпитва безпокойство. Последния път, когато тръгна по този път, беше измамена и сърцето ѝ бе разбито. Нормално бе сега да чува предупредителни звънци.

— Този ресторант много ми хареса. Добър избор — похвали я Тайлър и хвана ръката ѝ, докато вървяха по тротоара.

О. Вече се държим за ръце.

— Никога преди не бях яла личи мимоза — призна Сидни. — Беше различно, но в добрия смисъл на думата.

— Ще трябва отново да го посетим.

Да, сигурно. Може би това щеше да се превърне в „тяхното място“. Щяха да бъдат двойка, да си имат любим ресторант и други малки традиции.

„Кажми нещо за сватбата“, настояваше вроденият ѝ прагматизъм, докато се изкачваха по стълбите към входната врата.

Да. Сватбата. Това бе идеалната възможност. Темата бе спомената за кратко по време на вечерята, когато сподели с Тайлър, че сестра ѝ се омъжва след две седмици. Сега, когато стигнаха най-горното стъпало, тя се обърна към него... но кой знае защо думите не излязоха от устата ѝ. Заседнаха някъде в гърлото ѝ.

Той наведе глава и я целуна.

Хм... добре. Първоначално не изпита никакво чувство, но после нещо се промени. Като реши, че колебанията само ѝ пречат да се отпусне, тя реши да им обърне гръб. Да каже „*Я чупката*“ на всичко. Изведнъж забрави списъка с въпроси, забрави за сватбата и реши да остави на сърцето си да я води. И като затвори очи, изля всичко в тази целувка, а накрая се отдръпна и погледна в очите му.

И премига стреснато, защото очите пред нея имаха различен цвят — бяха сини, а не лешникови.

Тогава осъзна — в мига, в който каза „*Я чупката*“ на своите колебания и опасения и остави на сърцето си да избира, си бе представила, че се целува с Вон.

— О, боже — прошепна паникьосано.

— Знам. И аз го почувствах — отвърна Тайлър.

Тя бе абсолютно объркана.

Слава богу! Тайлър все пак прие ситуацията хладнокръвно.

Сидни влезе вкъщи, чувствайки се зле и изпълнена със съжаление заради разговора, който току-що бе провела, но знаеше, че така беше правилно, че точно това трябваше да направи. Преди всичко той заслужаваше да бъде с жена, която не си представя друг мъж, когато се целува с него. Все пак, за да пожали чувствата му и да спести неудобството, трябваше да измисли една малка лъжа — затова каза, че не е готова и все още не е преодоляла раздялата с бившия си годеник. Той бе достатъчно възпитан да приеме обяснението ѝ, докато слизаше по стълбите и излизаше от живота ѝ; единственото ѝ утешение бе, че мъж като Тайлър нямаше да остане самотен дълго време — някоя щастливка скоро щеше да го грабне.

Жалко, но тази щастливка не беше тя.

Сидни се упъти право към спалнята и свали дрехите си. След като навлече една тениска и шорти, тя се сви на леглото и се замисли за следващия си ход. Списъкът ѝ с въпроси не бе релевантен, поне засега. Със сигурност нямаше да успее да си намери кавалер за сватбата на Изабел и Саймън и освен това току-що бе осъзнала, че има чувства или изпитва нещо повече от плътско желание към мъж, който вчера вечерта я подкачаше и дразнеше, че има среща с друг.

Нали знаеш, че съм достатъчно умна да не си падам по мъже като Вон.

Сега, повече от всякога, трябваше да си припомни това, което означаваше, че следващият ход, следващата ѝ стъпка беше ясна. През следващите няколко седмици щеше да избягва Вон на всяка цена — повече никакви шегички, никакви разговори, никакви секси закачки за брадата, никакви откровения на тема личен живот или полягане на рамото и гърдите му, докато разглеждат невинно сватбените албуми на семейството ѝ. С всичко това беше *свършено*. Трябваше да изтърпи тази сватба и после двамата щяха да тръгнат всеки по своя си път. Да, сигурно щяха да се засичат случайно при Изабел и Саймън, това бе неизбежно, но можеше да се справи. Нуждаеше се само от малко лично пространство, известно време далеч от него, така че тези „чувства“ или каквото беше там, да изчезнат.

А те щяха да изчезнат, беше сигурна в това.

След като премина като вятър през Шед Аквариум, Вон префуча през Лейк Шор Драйв и последва алеята към Кълъмбъс Драйв. Още един завой и щеше да излезе на правата отсечка към финиша.

Една огромна тълпа викаше и аплодираше от двете страни на улицата — почти четвърт милион зрители се бяха събрали, за да наблюдават състезанието на над 11000 атлети в традиционния триатлон на Чикаго. Малко след седем и половина сутринта Вон, Кейд и Хъксли и още 190 човека от тяхната вълна започнаха с бърз и енергичен старт! Плуването от километър и половина в езерото Мичиган. След като излязоха от водата в „Яхтклуб Чикаго“, те бързо се придвижиха боси и по плувки по покрития с настилка път до първата зона за преобличане, където облякоха колоездачни шорти, потници, каски и обувки. Настроението бе приповдигнато, когато двамата с Хъксли яхнаха велосипедите за четиридесет километровия преход, и дори още по-високо, когато настигнаха Кейд, който бе плувал години, за да се справи с една травма от футболния отбор в колежа и бе постигнал голяма преднината в първия етап.

Сега бяха на финалната права, почти до финиша на десеткилометровото трасе за бягане. Хъксли изоставаше малко, но Вон все още се бореше за първото място с Кейд. Те бягаха един до друг през цялото време, което бе онова, от което се нуждаеше Вон — нещо, което да държи ума му фокусиран. Само така, като подлагаше тялото

си на екстремно натоварване, можеше да канализира безпокойството, което чувстваше от цяла седмица.

— Второто място плаща обяда? — предложи Вон.

— Добре, пригответи се. Носиш ли портфейла си? — отговори Кейд, който го следваше на една ръка разстояние.

В началото на състезанието двамата бяха доста по-приказливи, но след плуването, колоезденето и бягането тридесет и три мили вече бяха останали без дъх, изпотени и задъхани. Завиха зад ъгъла на Кълъмбъс и видяха линията на финиша на „Хътчинсън Фийлд“ в Гранд парк. Тогава чуха един женски глас да вика от лявата им страна.

— Ехо! Давай Кейд! Давай Вон!

Кейд се ухили.

— Това е Брук. — Изпълнен неочаквано с нова енергия, той усили крачка.

В този миг втори женски глас извика:

— Давай Робъртс! Продължавай!

Вон завъртя глава наляво и сърцето му щеше да изскочи от гърдите, като зърна някаква червенокоса жена, която викаше до Брук. За част от секундата си помисли, че е... О. Разбира се, беше годишницата на Хъксли — Адисън.

Но заплати скъпо за този един миг разсейване. Погледна напред и видя, че Кейд прекоси финиша само на няколко крачки пред него. Двамата забавиха крачка сред възгласите за поздравления от възбудената тълпа.

Като дишаше тежко, Вон пристъпи и подаде ръка на Кейд за добре свършената работа.

— Браво на теб! — похвали го с усмивка.

Двамата се отдръпнаха и си взеха вода, докато Брук си пробиваше път през тълпата. Облечена в джинси, тениска и с вързана, на конска опашка коса, тя приближи към Кейд и се хвърли на врата му, за да го поздрави. Повдигна се на пръсти и го целуна.

— Как е рамото ти? — попита.

— Рамото ли? О, по дяволите! — Той се престори, че ще я изтърве, сетне я вдигна с усмивка.

— Боли ли те?

— Това движение ми помогна много, забравих всяка болка — ухили се, прегърна я и я целуна.

Вон се отдръпна, за да не им пречи. Погледна към финиша и видя, че Хъксли също го пресича. Изтича към партньора си и го поздрави, сетне отново се отдръпна, за да остави щастливата влюбена двойка, след като Адисън на свой ред се хвърли към Хъксли и го зацелува, което без съмнение замъгли очилата, които носеше. Чувствайки се като петото колело на каруцата, Вон отпи още една глътка вода. Стоеше на тревата встрани, съвсем сам и забравен, докато хиляди хора се прегръщаха, целуваха и показваха любовта си пред всички. Сетне почувства една ръка на рамото си.

— Бих те прегърнал, за да те поздравя, човече, но ти си толкова мокър, потен и изглеждаш депресиран.

Вон се усмихна при звука на гласа. Обърна се и бе трогнат да види Саймън.

— Не трябваше ли да си на уточняване на подробностите по сватбата точно сега? — Въпреки че съобщи на брат си, че тренира за триатлона, не го покани да дойде и да гледа състезанието. Честно казано, предполагаше, че Сидни също ще бъде много заета, тъй като сватбата бе само след шест дни.

— Е, очевидно човек може да избяга от срещата за уточняване на сватбените подробности, когато брат му се състезава в триатлона — отвърна Саймън. — Как се чувстваш?

— Малко ми е криво, че ще трябва да платя обяда на Морган, но иначе съм супер.

— Имаш ли нещо против да дойда с вас? — попита Саймън.

— Ще бъде страхотно — отвърна Вон. — Брук и Адисън също ще дойдат. Колкото повече, толкова по-весело.

Саймън го последва до апартамента, където Вон си взе душ и се преоблече, когато пристигнаха в „Смали“, Брук и Кейд вече седяха на маса за шестима.

— Я да видим... Кое е най-скъпото нещо тук? — ухили се Кейд, докато прелистваше менюто. — Трябва да се възползвам от безплатния обяд. Който спечелих.

Вон не му обърна внимание. Той представи Брук на брат си и сетне посочи пръстена с диамант на ръката ѝ.

— Чух, че най-сетне ще направите Морган почтен мъж.

Тя погледна към Кейд, правейки се на изненадана.

— Оу, няма съм се съгласила и на това? Просто видях диаманта и извиках „Да“, но само за да притежавам това красиво бижу! — Тя се обърна към Вон. — Това беше.

— Много ти благодаря.

— А каква е твоята версия за историята, Морган? Така и не ни каза как си задал въпроса?

— Нищо особено, нищо лудо, нито специално. Просто една сутрин направих на Брук закуска. — Двамата обмениха затворнически погледи. — Денвърски омлет.

— Когато влязох в кухнята, щях да падна. Той беше подредил всичко на масата — омлетът, кафето и портокаловия сок — обясни тя. — Когато вдигнах чашата си с кафе, открих кутийката в чинийката.

От начина, по който двамата се гледаха, Вон разбра, че има и още нещо в този така наречен „Денвърски омлет“. Но никой не даде повече обяснения.

Хъксли и Адисън пристигнаха малко след това. Саймън попита Вон, Кейд и Хъксли коя част от състезанието е била най-трудната и това предизвика дълъг, изпълнен с тестостерон разговор за това как можели да тичат още няколко километра и че може би им трябвало по-голямо предизвикателство, като например триатлона „Железният мъж“ или дори нещо още по-авантюристично. Като изкачването на Монт Рейниър.

— Сега какво? Ще изкачвате планина ли? — попита Брук. — И защо по-точно?

— Защото можем — отговори наперено Кейд.

— О, Боже, просто мъже — поклати глава и Адисън.

— Да знаете, че ако тръгнете да го правите и аз съм с вас — предупреди ги Саймън.

Хъксли вече бе извадил мобилния си и търсеше в гугъл кое време е най-подходящо за изкачването на планината. Спорът продължи на тази тема, всички се закачаха и шегуваха, докато се хранеха.

Когато останалата част от компанията си тръгна, Саймън дръпна брат си встрани.

— Остани за по една бира.

Вон моментално стана подозрителен — предполагаше, че точно в този момент брат му трябваше да участва в разпределението на

местата за сватбения обяд, да репетира първия танц с булката или да правя нещо друго, свързано с подготовката на този ден.

— Защо?

— Трябва ли човек да има причина, за да изпие една бира с брат си? — попита Саймън, докато го погледна обидено. — Ще се оженя след шест дни. Скоро ще имам и бебе. Един господ знае колко възможности ще имам в бъдеще, за да поговорим само двамата, насаме.

О, добре. Вон последва брат си към бара, но си остана подозрителен.

Двамата седнаха и Саймън изчака около пет секунди преди барманът да плъзне към тях две бутилки бира.

— Такааа. Става дума за Сидни — започна той.

Боже. Пак ли?

Вон поклати глава.

— Знаех си.

Саймън почука с пръст по плота.

— Слушай, аз съм ти брат. Виждам, че през последните няколко седмици нещо те тормози, затова трябва да поговорим. Точно това ще направим сега.

— Добре де, добре. Точно това ще направим. — Вон се престори на объркан. — Я ми напомни, колко време ти трябваше да споделиш с мен, че Изабел е бременна?

— Добре, точно това ще направим сега — повтори Саймън, докато го гледаше, сякаш се чудеше дали да започне да говори. — Онази вечер, когато вечеряхме с мама и татко в „Розовата пъпка“, видях как гледаш Сидни.

Вон отпи спокойно от бирата си.

— Диалог означава да говорим, но и ти също трябва да говориш — обясни Саймън.

Вон само го погледна и продължи да мълчи.

— Не знам за теб, но аз мисля, че е страхотно двама братя да споделят помежду си.

Като знаеше, че Саймън няма да се откаже, Вон се предаде.

— Какво искаш да ти кажа? Че мисля за Сидни? Я ми кажи нещо — какъв е смисълът да ти го призная? И защо трябва да го правя? —

Той направи широк жест с бирата в ръка. — Тя сега се среща с някакъв тип на име Тайлър.

— Та като заговори на тази тема, трябва да ти кажа, че преди ден тя дойде при Изабел да си говорят. Двете ме прогониха в дневната, но когато минах покрай спалнята, за да взема нещо, дочух няколко думи.

— Не искам да знам! — прекъсна го Вон.

Саймън го погледа под око.

— Добре де, какво чу?

— Сидни каза, че го е целунала.

Първоначално Вон не продума нищо, сетне насочи вниманието си към бирата.

— Е, сега вече се чувствам много по-добре. Благодаря за сърдечния разговор, брато. Наистина трябва да го правим по-често.

— И какво? Само това ли ще кажеш? Ти наистина ли си готов да се предадеш? — изръмжа ядосан Саймън. — Това наистина е ход на страхливец.

Сега вече Вон се развълнува.

— Чакай, чакай. Мисля, че ти прескочи пели пет стъпки от диалога. Първо, трябва да извадим този пич Тайлър от уравнението. Като казваш „че се предавам“ имаш предвид, че искам връзка със Сидни. Но тук има един проблем и той е, че харесвам живота си такъв, какъвто е. Лесен, забавен и няма нужда да се справям с всякакви... проблеми и с това безпокойство, с тази дупка в стомаха ми всеки път, когато мисля, че тя е с някой друг мъж. Позволи ми да ти кажа нещо, което открих за тези чувства — гадни са и от тях боли.

Той видя, че брат му отвори уста и го спря с жест.

— Чакай, не съм свършил. Ти искаше от мен да споделя, така че правя точно това. И ще ти кажа още нещо. Ако извадим този пич Тайлър от уравнението, и ако приемем — хипотетично, че аз искам да заменя своя хубав, приятен и забавен живот с притеснения, мъки и безпокойство, все още си остава съвсем дребния проблем, че Сидни не иска да бъде с мен.

— Ти не знаеш това — противоречи му Саймън.

— Чух я да го казва съвсем ясно, когато двамата с теб бяхме отвън под прозорчето и подслушвахме.

— Онова, което тя каза бе, че е достатъчно умна, да не се влюбва в мъж като теб.

Вон вдигна ръце.

— Е, да де, точно така.

— Това значи, че трябва да я убедиш, че вече не си такъв.

Вон се наведе напред.

— Но ако повече не съм си аз, тогава кой съм? — попита намусено.

Саймън го загледа.

— Мъжът, когото тя заслужава.

Той изгледа втренчено Вон, преди да върне вниманието си към бирата.

— Можеш да ми извадиш всякакви хипотетични предположения, но в крайна сметка мисля, че всичко се свежда до един-единствен въпрос: „Искаш ли да бъдеш този мъж?“.

Отпи дълга глътка от бутилката и остави Вон да размишлява върху думите му.

31

Когато Вон се върна в апартамента си, първо се опъна на дивана и подпря главата си на възглавниците. В нея все още кънтяха думите на брат му, но усилието и умората от състезанието най-накрая го събориха. Затвори очи. Трябваша му няколко минути, за да помисли.

Събуди го звънът на телефона.

Посегна и го взе от масичката за кафе, като забеляза, че е спад няколко часа. Не познаваше изписания на дисплея номер.

— Ало — отговори сънено.

— Специален агент Вон Робъртс ли е? — попита непознат женски глас.

— Да — той седна, опитвайки да се отърси от замаяността, докато жената се представи. Трябваше му минута, за да си спомни коя е.

— О, да. Чудех се защо не отговорихте на съобщението ми.

— Извинете за закъснението — рече тя. — Съпругът ми и аз бяхме на почивка миналата седмица. Върнахме се днес следобед.

— Няма проблем.

— За жалост нямам точно онова, което вие търсите, но мисля, че познавам човек, който може да ви помогне. Разбира се, ако все още се интересувате. Знам, че вече е минала почти седмица.

Това поне бе едно от нещата, за които не му се налагаше да мисли. И все още се интересувам. И още как.

В сряда късно сутринта Сидни имаше видеоконферентна връзка с фирма за анализи на клиенти, която бе наела дай помага за разширението на „Бутици Витамини“.

— След като нещата тръгнат, планът е да отваряме по един нов магазин всяка седмица и да поддържаме това темпо две години — обясни тя. — Сега просто искам от вас да ми кажете къде ще разположим тези магазини.

Консултантската фирма, съставена от специалисти по маркетинг и продуктово проучване, седяха около конферентната маса и си водеха бележки.

— И планът е да започнем с Калифорния и Флорида? — попита Брандън, главния вицепрезидент на отдела за развитие на бизнеса.

— Да.

Понеже се познаваше с Брандън и неговия екип от предходната си работа, знаеше, че разследването ще бъде поетапен процес. Първо — членовете на екипа щяха да анализират търсенето и предпочитанията на клиентите и съществуващата гъстота на търговката мрежа в потенциалните пазарни области. Те щяха да пътуват до различни места, където да наблюдават и да оценят местоположението според близостта му до натоварени пътни артерии, удобството на клиентите за влизане и излизане от трафика и възможно най-добра видимост на магазините.

След като всеки получи своята задача, Сидни определи среща след две седмици, за да обсъдят данните от разследванията на екипа и техните препоръки за първата вълна от нови магазини. След като приключи разтвора, тя грабна сандвича си за обяд и реши да си купи десерт от пекарната на ъгъла същата, в която бе поръчала десертите за моминското парти на Изабел.

Когато зърна малките тортички на витрината, споменът за първата нощ, която прекара с Вон, изплува и главата ѝ.

Има ли някаква възможност да извадиш оттам нещо. Кое то да е по-голямо? Чувствам се направи като великан.

Тя се обърна и излезе от пекарната. На кого му трябваше брауни, по дяволите?

Беше се справила отлично, като през последната седмица и половина не мислеше за него. Е, през повечето време не мислеше. Имаше един момент, когато попита Изабел какво е постигнал в триатлона, но това бе само за да поддържа разговора и нищо повече. Добре де, може би се интересуваше малко, понеже значеше, че той тренира усилено цели единадесет седмици и искаше да се представи добре, но това не значеше, че бе искала да присъства и да го види как пресича финиша или нещо подобно. Пфу по дяволите, не! След това имаше още един случай, когато се бе заинтересовала за работата му под прикритие. Изабел обаче не знаеше абсолютно нищо за това дали е

бил внимателен, докато се е подвизавал из тъмните улички и опасни места, и не можеше да ѝ отговори. Питането ѝ обаче бе продиктувано единствено защото не искаше Саймън и Изабел да останат без кум на сватбата си. Това щеше... да наруши симетрията в снимките.

Когато Сидни се върна в офиса си, рецепционистката я спря още във фоайето.

— Имаш посетител, Сидни. Госпожа Джини Гастел. — И посочи към чакалнята.

Тя премига, изненадана да чуе името на най-добрата приятелка на майка си, която не бе виждала почти петнадесет години. Обърна се и забеляза симпатична русокоса жена, облечена с бежови панталони и леко лятно сако, да става от един стол.

Те тръгнаха една към друга с усмивка.

— Мили боже, Джини! Минах покрай теб, без да те позная.

— Сидни, толкова се радвам да те видя. Мина толкова време! — Джини остави голямата пазарска торба, която носеше, и прегърна топло Сидни. Сетне се отдръпна. — Я чакай да те огледам. Последния път, когато те видях, мисля, че беше на петнадесет? Или на шестнадесет?

— Някъде там. Насам, ела в офиса ми, за да поговорим на спокойствие.

Джини огледа луксозния офис, докато Сидни я водеше към своята работна стая.

— Както виждам, тръгнала си по стъпките на баща си.

— Нещо подобно. Има малко различия между хедж фондове и частни инвестиционни фондове, но открих, че хората много, ама много се отегчават, когато им говоря за това. Така че ще ти спестя тази част.

Джини се разсмя, докато влизаше в кабинета ѝ.

— Но както виждам ти си се справила и печелиш много добре.

Сидни покани приятелката на майка си да седне на едно от двете кожени кресла близо до огромните прозорци.

— Моля, настанявай се удобно. Да поръчам ли някакви напитки?

— Не, не, чувствам се чудесно, благодаря. — Джини остави чантите си на пода до краката. — Няма да стоя дълго. Трябва да тичам по задачи, преди да отида в предградията, за да покажа една къща.

— Значи все още си агент за недвижими имоти? — Сидни затвори вратата и също седна в креслото срещу Джини. Те поговориха

няколко минути, което естествено доведе до темата за сватбата на Изабел.

— Както научих, остават само три дни — рече Джини. — А ти харесваш ли Саймън?

Сидни бе изненадана, че Джини знае датата на сватбата и името на годеника на сестра ѝ, тъй като не бе говорила нито с нея, нито с Изабел от години. Вероятно бе чула подробности от общи приятели.

— Саймън е страхотен. Изабел е много щастлива с него.

— Ако прилича на брат си, разбирам защо.

Сидни наведе изненадано глава, тези думи я свариха напълно неподготвена.

— Ти познаваш Вон?

— Не бих казала, че го познавам. Но няколкото телефонни разговори ме впечатлиха силно. — Тя погледна объркано Сидни, която изобщо не разбираше за какво става дума. — Значи идеята е само негова?

Сидни нямаше никаква представа за какво говори.

— Съжалявам, Нищо не разбирам. Кое е идея на Вон?

Очите на Джини се уголемиха.

— О, не. Да не би да развалих всичко? Той не ми каза, че е изненада. Днес планирах да сляза в града, затова предложих да мина покрай твоя офис и да ти го донеса лично. Той ми даде адреса ти и ето ме тук.

Добре... но тя все още не разбираше нищо.

— Какво ще ми дадеш?

Джини се засмя.

— Очевидно е изненада.

Посегна към една от торбите за пазар и извади средна по размер кутия.

— Виж сама!

Сидни взе кутията и я сложи в скута си. Вдигна капака и отви слоя от опаковъчна хартия. Когато видя какво има вътре, не бе сигурна дали разбира. Не, не можеше да бъде. Сидни вдиша очи.

— Това не е ли...

Джини се усмихна и поклати глава.

— Сватбената чантичка на майка ти. Вон каза, че се опитваш да измериш някаква нейна вещ, та да я дадеш на Изабел като „нещо

старо“. Знам, че всичко се е загубило, но накрая ето на, имаш това.

Сидни просълзена извади внимателно чантичката от кутията. Без съмнение това бе най-невероятното нещо, което някой отправил за нея. Чантичката беше семпла, изработена от бял сатен, леко пожълтял от времето, със златна закопчалка и нежна златна верижка за през рамо. Сидни прекара ръка по нея и се прокашля.

— Той откъде е знаел, че е при теб? Дори аз не знаех, че я имаш.

— Всъщност не знаеше. Но от онова, което разбрах, вие двамата сте разглеждали албумите от сватбата на родителите ти и си му казала, че с майка ти сме били най-добри приятелки.

Сидни кимна.

— Не мога да повярвам, че си спомня това.

— Предполагам, че като агент на ФБР професионално се сееща за тези неща. Потърсил домашния ми телефон и оставил съобщение, обяснявайки как всички вещи от сватбата на майка ти са изхвърлени. Надяваше се да открие предмет, който майка ти е носила в онзи ден. Попита ме дали не е носила нещо, което е принадлежало на мен или на някоя друга от шаферките, което след това да ни е върнала. Идеята му беше добра — с изключение на това, че не знаех какво бе „взетото назаем“ от майка ти. Но за щастие се сетих, че мога да му предложа нещо по-добро.

Джини посочи чантичката.

— Историята на тази чантичка е доста богата. Майка ти бе първата от всички приятелки, която се омъжи. На сватбата си тя носеше тази чантичка, а когато аз се омъжвах, ми я даде назаем. Аз пък я дадох на друга наша приятелка Карол за нейната сватба, а тя от своя страна я дала на трета — Сандра. Така че, когато чух съобщението на Вон, написах имейл на Сандра и извадих късмет. Тя бе прибрала чантичката в кутия, заедно с останалите спомени и вещи от сватбата си. Взех я по рано тази седмица и сега съм щастлива да ти я донеса.

— Просто не знам какво да кажа, Джини. Благодаря ти.

— Тя принадлежи на теб и на Изабел. И истината е, че Вон заслужава овациите за това. Когато за пръв път говорихме в неделя, аз се пошегувах, че е взел задълженията си на кум много сериозно — да направи такива усилия, да проследи историята и да намери „нещо старо“ за Изабел.

— А той какво отговори?

— Че ченгето в него не можело да устои на желанието да тръгне по следите на едно студено досие.

Сидни се разсмя. Напълно в негов стил.

— Но когато му се обадох и му казах, че съм открила чантичката, първата му реакция беше: „Тя ще бъде много щастлива“. — Джини погледна внимателно Сидни. — Не знам защо си помислих, че нямаше предвид Изабел.

Те побърбиха още няколко минути, после Джини събра чантите си и си тръгна. Тя помоли Сидни да предаде най-топлите ѝ поздравии на Изабел, даде ѝ визитката си и предложи да поддържат връзка.

След като си отиде, Сидни се върна до стола и вдигна чантичката. Надникна в нея, видя, че е празна и се наведе над бюрото си.

Не знаеше как да приеме факта, че Вон бе извършил всичко това заради нея. Беше изкушена да му се обади веднага, но бе и объркана, а и не искаше обаждането ѝ да бъде изтълкувано неправилно, затова се чувстваше несигурна за много неща. Но посещението на Джини определено изясни едно нещо, което повече не можеше нито да отрича, нито да крие, колкото и да се мъчеше.

Той ѝ липсваше.

В четвъртък вечер Вон се срещна с Хъксли и останалите от резервния отряд, за да преговорят детайлите от плана за срещата с отряда на Притчет, която щеше да се проведе по-късно същата нощ. Това щеше да бъде четвъртата среща с полицаите и всички знаеха какво могат да очакват.

Неочаквано получиха обаждане от отряда за специални операции, който проследяваше заподозрените.

— Промяна в ситуацията — докладва агент Ромеро, водачът на отряд SOG. — Към групата се присъедини нов човек.

— Какво знаем за него? — попита Вон.

— Дошъл е на мястото за срещата точно преди да отпътуват за Индианаполис. Проследихме регистрационния номер. Името му е Майк Махони — полицай Майк Махони, брат на полицай Джеймс Махони. Миналата година се с присъединил към Чикагската полиция.

— Две мръсни ченгета от едно семейство колко трогателно. Значи Джеймс е решил да включи и брат си в действие — поклати глава Вон.

— Така изглежда. Въпреки че отначало не бе приет добре — продължи Ромеро. — Имаше някакъв спор между Притчет и братята, когато се появи. Майк Махони изглежда избухлив и луда глава, ако съдя по начина, по който говори с Притчет. Може би Притчет се е разтревожил, че присъствието му няма да бъде полезно за бизнеса.

— С какво е въоръжен Махони?

— Само с пистолет като всички останали.

— Предупреди ли Лайънс? — попита Вон. Имайки предвид агента под прикритие, който се представяше за неговия търговец на оръжие в Индианаполис.

— Все още не. Искахме да кажем първо на теб.

— Тогава да го предупредим. — Той се обади на Лайънс и му разказа последните новини. Ромеро съобщи, че ще ги държи в течение за всяко необичайно действие, докато отрядът му следи ченгетата до

Индианаполис, а Лайънс обеща да се обади веднага, след като предаде оръжията на хората на Притчет.

Вон затвори и докладва на Хъксли и останалите от отряда.

— Мислиш ли, че този нов човек ще създаде проблем? — попита Хъксли.

— Мисля, че трябва да сме готови за подобна възможност.

Най-вероятното обяснение бе Майк Махони да е дочул, че брат му печели допълнително пари, при това в брой и непроследими, и да е решил, че и той иска да намаже от контрабандния канал. Но това нямаше значение, Вон трябваше да бъде готов за всичко.

Той отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади метална кутия, където държеше своя „Кимбър 1911“ — пистолетът, който бе избрал да носи по време на тази операция. Зареди го и го прибра в кобура му.

По-късно, тъкмо когато се прибра вкъщи и се дегизира с дизайнерския костюм на Майк Съливан, се обади Лайънс.

— Току-що тръгнаха с оръжията — докладва, агентът.

— Как е новият?

— Млад. Силен. С голямо его. Скарах се на Притчет, че е довел нов човек, а този Махони въобще не се притесни — беше отговорът.

— Ще слушаме тази песен до края — рече Йон. След като Лайънс затвори, той се обади на Ромеро, който бе в една от колите, проследяващи ченгетата обратно към Чикаго. — Как сте?

— Работим, както винаги! — докладва Ромеро. — Следя вана, в който са братя Махони, а те следват стандартния маршрут.

— Просто исках да се уверя, че новият човек няма никакви велики идеи за моите оръжия.

— Ако се случи и моят отряд трябва да ги арестува, позволи ми да бъда този, който ще им съобщи, че оръжията дори не работят — помоли Ромеро.

— Няма начин. Запазил съм тази прекрасна новина за себе си в момента, в който ще арестувам Притчет — завърши разговора Вон и си сложи „Ролекса“, поверен му от „Стейджхенд“ — това бе вътрешната група на ФБР, която осигуряваше реквизита за операциите

под прикритие. Като остави собствения си мобилен на кухненския плот, той пхна в джоба телефона, който използваше като Съливан.

Беше време за шоу.

От вътрешността на „Хамъра“ Вон видя светлините на фаровете на двата приближаващи вана. Излезе от своя джип и изчака колите да приближат и да спрат пред него.

Вон прецени Майк Махони, когато младият полицай излезе от втория ван. Двадесет и три-четири годишен, с телосложение като на танк, той носеше тениска, вкарана в чифт работни панталони с големи джобове, така че пистолетът му се виждаше ясно.

Лош вид.

— Кой е този, да го...? — попита той Притчет, кимайки враждебно към Майк, държейки се като купувач на оръжие, чиито контрабандисти току-що са му показали неочакван и нежелан гост.

— Аз съм шибаният здравеняк, ето кой съм — отвърна наперено Майк.

Ясно, младият брат Махони беше истински чаровник.

Притчет — бизнесменът на групата, побърза да загаси потенциалния пожар.

— Той е братът на Джейми. Майк. Също ченге. Джейми му казал за операцията, която провеждаме, и той поискал да участва. Смятам, че при количеството оръжие, което ще вкараме в града, не е зле да имаме допълнителна помощ. Само за по-сигурно.

Вон знаеше, че Притчет лъже — според информацията от Ромеро, полицаят ни най-малко не бе доволен, че Майк се е присъединил към тях тази нощ. Но се опита да заблуди всички, че е добър лъжец.

— Струва ми се, че Джейми трябва да се потруди, за да му затвори устата — рече Вон и приближи до Притчет. — Следващия път, когато сметнеш, че ти трябва допълнителна физическа сила, първо се свържи с мен. Ясно ли е?

Притчет преглътна нервно. За пръв път не изглеждаше самодоволен.

— Ти си шефът.

— Абсолютно правилно. — Вон посочи вановете, — да видим какво имате за мен.

Видимо облекчен, че нещата се завърнаха в релси, Притчет изтича към своя ван и отвори багажника. Вон приближи и видя два големи сака. Точно както при предишните две доставки. Проверката на чантите разкри полуавтоматични пушки AR-15, които Вон отново провери пред полицаите, за да бъдат наясно какво пренасят нелегално.

След като преброи всички оръжия, той отиде при втория ван. Вътре в него също имаше две чанти, всяка пълна с по двадесет и пет пистолета.

— Изглежда добре — кимна с глава. — Да ги натоварим.

Вон и полицаите грабнаха саковете и ги пренесоха до неговия джип. Докато ги товареха, погледна назад и видя братята Махони и Хауърд да стоят зад втория ван, където бе останала четвъртата торба с оръжие. Тримата мъже бяха събрали главите си, докато си говореха.

В този момент Вон заподозря, че на хоризонта се задават неприятности.

— Става ли нещо, което трябва да знам? — попита той Притчет.

— По-добре да не става — измърмори той.

Печелейки време, Вон запази спокойната си походка, докато се отдалечаваше. Предполагаше, че става нещо, и прехвърли в ума си няколко възможности. Съмняваше се, че братята Махони и Хауърд планират да откраднат оръжията, защото три от саковете вече бяха в неговия автомобил. По-вероятно бе да го изнудват за повече пари.

Освен ако не планираха да го убият и така да вземат и оръжията, и парите.

Мястото бе обкръжено от неговите хора от резервния отряд и още осем момчета от отряда за специални операции, всички чуваха и виждаха разтоварването. Също като Вон тези дванадесет мъже токущо идентифицираха братята Махони и Хауърд като вероятен проблем — всъщност проблеми, които бяха въоръжени. А това означаваше, че всички бяха в бойна готовност и под тревога.

Когато Вон почти стигна до вана, Майк Махони пристъпи напред, застана пред сака с пистолети и кръстоса огромните си ръце на гърдите си.

— Преди да вземеш тази торба, Съливан, искам да си поговорим.

Играейки ролята си, Вон не обърна внимание на думите и отвърна с пренебрежение.

— Не, няма. Аз дори не те познавам.

Дали поради гняв, бабайство или чиста глупост, Махони посегна към пистолета си. По дяволите. Инстинктът проработи и Вон моментално хвана собствения си пищов. Насочи го директно към Майк, преди още полицаят да успее да извади своя от кобура.

— По-леко с това желязо, Махони — предупреди тихо Вон.

За нещастие не всички останали останаха спокойни. Другите ченгета моментално извадиха своите оръжия, реагирайки на гледката, че един нелегален купувач на оръжие насочва пистолет към един от техните.

За част от секундата Вон се оказа пред насочените дула на пет заредени пистолета.

— Не мърдай, Съливан — предупреди Джейми Махони с нисък глас.

Докато стоеше в тъмната алея, заобиколен от група корумпирани ченгета, които го държаха на мушката си, той вече знаеше, че неприятностите не се задаваха на хоризонта. Те вече бяха тук.

Сърцето на Вон блъскаше като парна машина в гърдите му.

Разполагаше само с няколко секунди да успокои ситуацията, преди адът да се изсипе върху него. Петте пистолета, насочени към главата му въобще не бяха за пренебрегване. Но имаше и още един проблем, с който трябваше да се справи — за всички останали отрядът на ФБР и екипът за специални операции, които бяха обградили мястото, бяха неизвестни.

Той знаеше съвсем точно какво се случва в този момент. Резервният отряд заедно с Хъксли, бяха видели как ченгетата извадиха оръжията си и бяха готови да се намесят. Снайперистите на SOG вече бяха взели на мушка шестте мишени и пръстите им бяха върху спусъците, готови да ги натиснат.

Според стандартния протокол при провеждането на всички операции под прикритие, Вон имаше парола, кодова фраза. В този случай тя бе „Нямам нужда от този боклук“, която щеше да послужи като сигнал за останалите агенти, че не контролира ситуацията и ченгетата трябва да бъдат свалени.

Той не я каза. Все още не.

— На твое място бих обмислил внимателно следващия си ход, Притчет — произнесе Вон, обръщайки се към лидера на бандата.

Майк Махони отговори вместо него. Тонът му бе арогантен и подсказваше колко е убеден, че държи Вон за топките и командва парада.

— Май ще си поговорим все пак. А, Съливан? Брат ми каза, че плащаш само петнадесет хиляди на курс. — Очите му се плъзнаха и огледаха „Ролекса“ върху китката му. — Мисля, че можеш да предложиш повече.

— Това ли е великият ти план? Да ме раздрусаш и изтръскаш за повече мангизи? — попита Вон.

— Тъхъ. За това става дума.

— Ще е по-добре да помислиш за друг план — посъветва го Вон.

— Защо? — изръмжа младият Махони.

— Защото донесох само петнадесет бона със себе си, глупако.

Тези думи моментално изтриха усмивката от лицето на Махони.

След като неутрализира идеята, че могат да спечелят повече пари, Вон се обърна към водача им.

— Притчет, добра работа свършихме и тази вечер. Спечели почти четири хиляди на парче за една нощ работа. Не я проваляй като слушаш този задник.

— Той блъфира — прекъсна го Майк Махони.

Тонът на Вон остана непроменен.

— Моят продавач знае, кои сте. Ако изчезна тази вечер и тези оръжия изчезнат с мен, хората, с които работя, ще знаят, че вие сте откраднали от тях. Уверявам те, че не искаш това. — Той направи пауза, за да им позволи да проумеят чутото. — Така че, ето какво ще направим. Аз ще си взема моята чанта и ще се върна при колата си. След като седна в нея, ще оставя парите на земята и ще отпътувам. — Той огледа цялата група. — Някой да има нещо против този план?

Всички ченгета мълчаха. Най-накрая Притчет отговори, като не откъсваше поглед от Майк Махони.

— Не. Съгласни.

— Добре. — Продължавайки да държи на мушка по-младия брат Махони, Вон грабна дръжките на сака с лявата си ръка и го преметна през рамо. Тялото му се напрегна, готово да отвърне на всяко движение, което някой направи.

Тръгна, отдалечавайки се от вана, всички останали го проследиха с очи и без да го изпускат от прицел. Майк Махони стисна челюст, но

всички други останаха спокойни. Не помръдваха. Вон стигна до „Хамъра“ остави чантата в багажника и го затвори с лявата си ръка. Веднага след като се качи в колата, запали мотора и посегна към жабката.

Отвори прозореца и безцеремонно хвърли плика с парите в прахта.

Когато потегли, въздъхна, знаейки, че в този момент снайперистите отпуснаха пръстите си от спусъците на пушките.

Когато пристигна на паркинга на няколко мили от склада, където се срещна с групата на Притчет, Хъксли и останалите вече бяха там и го чакаха.

Хъксли приближи до „Хамъра“, наблюдавайки как Вон излиза от него.

— И така. Установихме, че новият член на бандата ще бъде проблем — рече Вон.

Клатейки глава партньорът му пристъпи по-близо, подаде ръка и поклати глава.

— Отлична работа.

За пръв път Вон не отговори с шега.

— Благодаря ти, Сет.

Другите колеги се събраха около тях, а отрядът SOG също дойде със своите джипове.

— Добра работа. Как само избегна куршума! Щяха да те застрелят като пиле — похвали го Ромеро, докато слизаше от мястото на шофьора.

Този коментар бе умишлено лек, закачлив и лекомислен и Вон оценяваше това. След напрегната ситуация агентите се нуждаеха от разпускане, за да свалят нивото на адреналина. Малко лекота и присмех обикновено вършеха добра работа за тази цел.

Всички се скупчиха около него в израз на другарство и колегиалност. Това бяха миговете, в които агентите разискваха и обсъждаха събитията от всички гледни точки. След като групата се разпръсна, Вон шофира до офиса, за да остави „Хамъра“ и да го смени със собствената си кола. Раздели се с Хъксли на паркинга в сградата на ФБР.

— Добре ли си? — попита го Хъксли.

— Отлично. — Просто искаше да се прибере вкъщи, да се отпусне и обмисли всичко.

— Когато се случи подобно нещо, човек се замисля, нали?

Вон се усмихна. Да, мисълта, коя го бе минала през ума му в онзи момент, бе почти неуловима, но това не я правеше по-малко важна.

— Ще се видим в понеделник, Хъкс.

Той се прибра бързо у дома. Минаваше два сутринта и по улиците нямаше голямо движение. Качи се в апартамента си и остави повечето лампи изключени, с изключение на една върху нощното шкафче с приглушено осветление.

Седна на ръба на леглото и въздъхна. В главата му се разиграха събитията от изминалата вечер, повече от един път, но всеки път стигаше до един и същ момент. До онзи миг, в който всички извадиха оръжията си и ти насочиха срещу него. Тогава си помисли: *Е, това беше. Дотук бях.*

И в този единствен миг си помисли не за някой друг, а за Сидни.

Всичко стана за част от секундата — в главата му като бърз отблясък избухна усмивката ѝ, когато дръпна вратовръзката му в ресторанта. В онзи момент се бе отдръпнал, опитвайки да се направи на безучастен и безпристрастен, но сега си помисли, че трябваше да каже... нещо. Нещо различно от наздравецата, с която я поздрави, че излиза с друг мъж.

Той просто беше идиот! Тъй, проклет идиот!

Вон прекара ръка през косата си, чувстваше се по-нервен и по-неспокоен от обикновено.

Свали сакото в желанието си да се отърве от дрехите си на агент под прикритие, и тогава осъзна, че във вътрешния си джоб все още носеше телефона на Марк Съливан. Спомни си, че остави своя на плота, и отиде в кухнята.

Включи лампата и взе апарата, забелязвайки, че някой му бе оставил гласово съобщение.

Сидни.

Веднага го пусна на прослушване.

Здравей, аз съм. Щях да чакам до утре на репетицията, но просто... не мога да се сдържа, искам да ти се обадя. Получих чантичката от Джини и тя ми разказа какво си сторил за мен. Вон, това е най-най-хубавото нещо, което някой някога е правил. Мислих за теб и... не знам... Искам да ти благодаря. О, и освен това, научих как си наричал задниците на всички на триатлона и че имаш планове да изкачваш планина. Защо ли не съм изненадва, Робъртс?

Вон се усмихна, гърдите му се стегнаха, докато слушаше гласа ѝ.

„Благодаря ти отново за чантичката — нямам търпение да я покажа на Изабел. Надявам се да те видя утре. Лека нощ“.

Съобщението свърши. Вон остави телефона и го гледа дълго.

След един без съмнение тежък, опасен и шибан работен ден, тя бе единственият човек, когото искаше да види. Тя бе единственият човек, когото винаги искаше да вижда.

Вече знаеше какво трябва да направи. Повече никакви глупости. Никакви скапани игрички, никакви преструвки, че не се интересува от нея, или че му е все едно. Може би щеше да се провали и да изгори в пламъци, а може би, ако ѝ кажеше какво чувства, нищо нямаше да се промени.

Но имаше само един начин да разбере.

Часовникът бе неумолим. Изминаха двадесет минути от определения един час за репетиция на сватбата на Изабел и Саймън, а младоженецът, кумът и две шаферки все още липсваха. Очевидно съдбата бе решила да си направи малка шега с тържеството за сватбата.

— Кажи ми каква е вероятността? — попита Изабел с глас, изпълнен с изумление, докато стояха близо до първия ред пейки в църквата. Тя чакаше заедно със Сидни и останалите, които бяха успели да дойдат навреме. — Сериозно, каква е вероятността един *аероплан* да кацне принудително на шосето, водещо към „Лейк Шор“ вечерта, в която е определена моята репетиция за сватба?

Приемайки това за риторичен въпрос, Сидни остана с наведена глава, докато преглеждаше новините по телефона си — отчасти, защото се интересуваше от случилото се, и отчасти, за да скрие усмивката си, която според нея щеше да бъде възприета неправилно от стресираната бъдеща булка. Това бе едно от онези редки, непонятни и луди неща, за които нямаше обяснение — пилот на едноместен самолет, бил принуден да се приземи по средата на магистралата, водеща към езерото, след като стабилизаторът на машината му се развалил. Добрите новини бяха, че като по чудо никой не бе пострадал. Лошите новини бяха, че всички коли на магистралата по това време, трябвало да бъдат отклонени по странични пътища.

— В новините казват, че пилотът избрал да кацне, когато движението било спряно от червен светофар. Невероятно, нали? — Сидни вдигна очи, долови погледа на сестра си и веднага се поправи. — Невероятно, но също така и изключително находчиво при тези обстоятелства.

Изабел отново погледна нервно часовника си.

— Имаме време само до шест часа, преди да дойде следващата сватба.

Тъй като църквата бе изключително популярна като място за сватби, много често в събота имаше по три церемонии — какъвто бе и случаят утре. Сидни сложи ръка на рамото на сестра си, за да я успокои.

— И в следващата група ще има хора, които ще закъснеят по същата причина. Сигурна съм, че при тези обстоятелства църквата ще направи промени и ще се приспособи към обстановката.

— Може би ще помоля Кортни да говори с пастора — замисли се Изабел, имайки предвид сватбения агент, когото бе наела за тържеството. — Да видим дали тя ще успее да измъкне повече време от него.

Когато се обърна и тръгна да търси Кортни, Сидни отиде при баща си и Джени, които стояха в една група с Катлийн и Адам Робъртс.

— Някакви новини от Вон и Саймън? — попита я Катлийн.

— Последното съобщение на Саймън до Изабел казваше, че ако графикът скоро не се оправи, Вон смята да пусне сирената на ФБР.

Катлийн се разсмя и погледна към църквата. Наслаждаваше се на забележителната архитектура, която бе комбинация от френска и английска готика.

— Тъкмо казвах на баща ти колко прекрасна е църквата. — Тя кимна към източния прозорец. — Тези цветни стъкла сигурно представляват умопомрачителна гледка под лъчите на утринното слънце.

Всъщност Сидни нямаше представа как изглеждат витражите в неделя сутрин, тъй като не бе влизала в църквата по това време на деня — нещо, за което нейният невеж езически задник щеше да бъде наказан за цяла вечност.

— Църквата е великолепна — съгласи се тя, отклонявайки въпроса. — Нямам търпение да я видя, украсена с всички цветя за церемонията.

Катлийн кимна.

— Да, големият ден е на прага — изхлипа тя и очите в се напълниха със сълзи.

Адам извади пакетче хартиени кърпички от джоба си и го даде на съпругата си.

— Сетих се, че ще имаме нужда от няколко такива.

Катлийн попи очите си.

— Утре сигурно ще ви удавя в сълзите си.

Сидни се наведе към нея, изпълнена със симпатия.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, Вон предсказа, че ще стане точно така с твоите сълзи на церемонията. — Искаше думите ѝ да прозвучат като шега, но веднага след като ги изрече, съжали за тях. Досети се, че те подсказваха по-близката връзка между нея и сина ѝ.

Един факт, който Катлийн, както изглежда, не пропусна да отбележи. В очите ѝ моментално лумна пламъче на интерес.

— Наистина ли? Кога водихте този разговор?

Сидни сви рамене, трябваше да внимава повече.

— Струва ми се, че беше по време на дегустациите на менюто в „Лейкшор Клъб“. Изабел и Саймън ни помолиха да се присъединим към тях.

— О, да, разбирам. — Раменете на Катлийн увиснаха.

— Като говорим за Вон — прекъсна разговора им бащата на Сидни, — Изабел ми каза за чантичката. — Той прикова очите си в Сидни. — Наистина се радвам, че сте успели да я намерите.

О, боже. Вероятно не бе най-подходящото време баща ѝ да повдига този въпрос. Да, Изабел бе силно развълнувана и трогната, когато Сидни ѝ предаде чантичката на майка им. Но да водят този разговор пред родителите на Вон щеше да предизвика още повече въпроси — въпроси, на които тя нямаше подходящи отговори.

— Изабел ни разказа цялата история — обади се и Джени. — Удивително е, че Вон е успял да проследи пътя на чантичката след толкова дълго време.

— Вон е проследил дирите на една чантичка? Май ФБР няма много работа напоследък — пошегува се Адам.

— Мисля, че нямаме представа за какво става дума. Някой ще ни разкаже ли? — попита Катлийн.

— Сидни искаше да даде на Изабел нещо, което тяхната майка бе носила на своята сватба. За нещастие всичко, което пазех на тавана, бе изчезнало и изгубено. — Рос долови погледа на голямата си дъщеря и тонът му омекна. — Признавам, че вината беше моя. Нещо, което е скъпо и специално, не бива да бъде загубено, знам това.

Сидни бе изненадана от думите на баща си и сериозността на тона му. Без да знае какво да отговори, тя просто кимна.

След дълга пауза Джени се престраши да наруши тишината.

— Но вашият син спаси положението — обърна се тя към Катлийн и Адам. — Той открил една приятелка на майката на Сидни, която пък успяла да намери чантичката, която пазела от нейния сватбен ден.

Баща ѝ се усмихна.

— Все още не разбирам как Вон е научил името на Джени Гастел. Откъде е разбрал, че тя бе най-добрата приятелка на майка ти?

Четири чифта очи се обърнаха и заковаха в нея. Сидни се помъчи да отговори небрежно.

— Доколкото си спомням, аз му споменах името ѝ по някакъв повод.

И отново онзи блясък в очите на Катлийн.

В този момент вратите на църквата се отвориха и Саймън и Вон нахлуха задъхано вътре.

Саймън с усмивка тръгна към олтара.

— Откриха нова самолетна писта в Чикаго.

Всички се разсмяха, а очите на Сидни срещнаха очите на Вон, докато той вървеше до брат си. Тя осъзна, че за миг спря да диша.

Сетне той отмести поглед, когато Изабел пристъпи към тях.

Сидни въздъхна и се завъртя, но в този миг забеляза, че Катлийн я наблюдава.

— Той знае ли? — попита тихо тя.

Сидни отвори уста да протестира, но преди да успее да каже и дума, Кортни — сватбеният агент, плесна с ръце.

— Добре, хора, слушайте! Внимание! Имаме булка, имаме жених, имаме и пастор. Тези, които не са тук, ще вземат бележките покъсно. Да започваме репетицията!

Всички се разбързаха, докато Кортни нареждаше на всеки къде да застане. Саймън и шаферите се подредиха до олтара, докато църковният сватбен координатор пусна музиката. В последния момент двете липсващи шаферки влязоха тичешком в църквата, като бързо прегърнаха Изабел и се извиниха. Сетне Кортни нареди на Аманда — първата шаферка в редицата, да тръгне.

Сидни чакаше шаферката пред нея — Джейни, да измине половината път към олтара, след което тръгна и тя. Първо зърна

Саймън, който ѝ се усмихваше, а след това очите ѝ попаднаха върху Вон, който стоеше точно до брат си.

И гледаше втренчено право в нея.

Погледът му беше така директен и настоятелен, че тя откри, че не може да отмести очи. Почувства се направо парализирана *въпреки* разстоянието между тях. Сетне направи обичайните две стъпки, пауза, после пак две стъпки, пауза, и когато стигна, застана до другите шаферки.

— Добре, това беше интересно — промърмори Саймън. Застанал между нея и Вон. Църковният координатор на сватбата пушна музиката и Сидни загледа как Изабел тръгна по алеята с ръка върху ръката на баща им. Пасторът съкрати сухата част на церемонията, след като се убеди, че двамата четци и солистът знаят ролите си, сетне Саймън и Изабел тръгнаха да се оттеглят след края на службата.

Следващите бяха Сидни и Вон. Той пристъпи към нея и тя плъзна ръката си в неговата. Двамата тръгнаха заедно.

— Получих съобщението ти снощи — прошепна той. — Искан да ти се обадя, но минаваше два сутринта.

— Късно снощи, значи? — Чудейки се защо и с какво е бил зает до два през нощта, почувства как стомахът ѝ се сви на възел, когато осъзна, че бе напълно възможно да е бил с друга жена. Нещо, което имаше пълното право да прави. Очевидно тя не можеше да предявява никакви изисквания или претенции спрямо него.

— Трябва да поговорим — продължи да шепне той, пренебрегвайки въпроса ѝ.

— Добре, говори.

— Насаме. Остани, след като всички тръгнат към ресторанта. Аз ще те върна в града.

Бяха стигнали почти до края на алеята, където ги чакаха Изабел и Саймън. Сидни се поколеба. Не беше сигурна какво означаваше всичко това — погледът му, докато вървеше към него. Чантичката на майка ѝ, късното му прибиране снощи, а сега и настояването да говорят насаме.

— Моля те — прошепна той, а гласът му бе по-настоятелен и искрен от всякога.

— Добре. — Кимна и се усмихна на Изабел и Саймън. — Леле. Тази алея бе много дълга.

Всички останали шаферки и шафери изпълниха мястото зад тях. Тъй като започнаха по-късно, гостите за следващата сватбена репетиция вече чакаха във вестибюла. След края на репетицията настъпи истински хаос, организаторът на сватбата се опитваше да въведе ред и се караше на хората от следващата сватба да не вдигат шум. Взеха бързо чантите и палтата си, докато се координираха кой кого ще закара до ресторанта за репетицията на приема.

Сидни видя, че Вон говори със Саймън. Може би му обясняваше, че двамата с нея ще пътуват заедно. Саймън потупа брат си по рамото и тръгна с останалите.

Вон се върна при Сидни, сложи ръка на гърба ѝ и я поведе през тълпата към една странична врата. Двамата излязоха навън, в един открит заден двор с широки каменни арки, които гледаха към ведро и спокойна градина.

Той посочи една пейка.

— Защо не седнем?

Започнала потърква леко гърба ѝ. Държеше се толкова... сериозно.

— Добре — съгласи се тя и седна.

Вон я загледа отвисоко.

— Спокойно, просто ще се опитам да изясня нещо за мен. Моля те да ме изтърпиш.

— Да изясниш какво?

Той я гледа още миг, сетне клекна на едно коляно. Сърцето на Сидни подскочи в гърдите ѝ.

— О, боже, какво правиш?

— Ами... клякам, за да бъдем на едно ниво и да те гледам в очите — отвърна той, сякаш беше очевидно.

— Ааа, добре.

— Но се чувствам още по-затруднен. — Вон стана и седна до нея на пейката. Прекара ръка през косата си, сякаш се чудеше откъде да започне. — Вчера по време на работа, се случи нещо. Нещата малко задебеляха, докато бях на една среща под прикритие.

Сидни се намръщи. Не ѝ хареса как прозвуча.

— Колко задебеляха?

— Един от мъжете посегна към оръжието си, аз извадих моя пистолет, а след това неговите петима приятели извадиха своите и ги

насочиха към мен.

— О. Значи, под „малко задебяха“ имаш предвид, че едва не са те направили на решето. Аз не съм агент на ФБР, така че може би ме съм запозната с вашия жаргон, но за мен това звучи доста повече от „малко“. Вероятно бих го нарекла „монументално задебяха“. Или „колосално задебяха“. Е, добре... — Тя замълча, едновременно облекчена, раздражена и силно уплашена. Повече от всичко искаше да узнае само едно нещо. — Добре ли си?

Той докосна лицето ѝ.

— Добре съм. Знаеш ли какво ми помогна? Когато се прибрах снощи вкъщи, чух твоето съобщение и... Гласът ти ме накара да се усмихна, точно както ти винаги ме караш да се усмихвам. — Той обърна лице към нея. — На нас ни е добре заедно, знам, че и ти чувстваш същото. През последни няколко месеца се борих с начина, по който се чувствам с теб, защото това не бе планирано, но истината е... че съм влюбен в теб.

Очите ѝ се разшириха от изненада, но той продължи.

— Знам, че се страхуваш да не бъдеш отново наранена. Знам, че според теб, аз не съм човекът. Ти ме прецени в момента, в който се срещнахме, и веднага си състави мнение за мен. Признавам, че беше права. Мъжът, който седна на стола пред теб и онова кафене онзи ден, не търсеше сериозна връзка. Но този мъж си отиде, няма го вече. Той загледа очите ѝ настойчиво. — Беше сменен от мъж, който не може да си представи живота си без теб.

Тя наведе глава, гласът ѝ беше нежен...

— Вон...

— Хайде, задай ми въпросите от списъка си, — изведнъж предложи той.

Тя направи пауза, защото главата ѝ се въртеше от всичко, което чу, но той продължи, като изброяваше точките от списъка.

— *Да е приключил окончателно с предишната си връзка. Изпълнено. Да има солидна кариера. Изпълнено. Винаги да бъде на разположение, когато го потърсиш. Изпълнено. Ето видя ли? Отговарям на всички точки, имам всички квалификации. Единственото, на което не отговарях, беше първа точка: казах, че не искам да имам сериозна връзка. — Той приближи по-близо и преплети пръсти с нейните... — А сега знам, че с теб искам много повече. Моля*

те, дай ми шанс. Нека ти покажа, че мога да бъда човекът, когото ти търсиш. Обещавам, че няма да съжالياш.

Сидни остана няколко минути неподвижна, гърлото ѝ бе пресъхнало и стегнато. Той беше прав — тя не знаеше колко хубаво щеше да им бъде заедно. Лесно можеше да си представи как се смеят на вечеря или на закуска, или докато излизат с приятели, или когато прекарват празниците в Уисконсин с Изабел, Саймън и родителите им в уютното малко ранчо, пълно с дечица. Можеше да си представи и спокойни моменти, разбира се — когато ще го чака да се върне от труден ден.

С цялото си сърце искаше всичко това да се случи. Искеше да вярва, че двамата наистина могат да го постигнат. Заедно.

Но имаше едно нещо, което трябваше да знае преди всичко.

— Имам един въпрос. — Тя го погледна право в очите, като за пръв път не се опита да скрие уязвимостта си. — Какво означава за теб, когато един мъж, който години наред е пренебрегвал и избягвал обвързването, изведнъж променя мисленето си? Това, че от няколко месеца е започнал да съжاليا щастлива случайност ли е или е истина?

Той погали бузата ѝ, гласът му бе дрезгав и изпълнен с чувства.

— Означава, че е намерил единствената жена, която го кара да иска да бъде винаги щастлив и след това. Така че давай, нека да влязат птичките и сърничките.

Сидни се усмихна, очите ѝ се напълниха със сълзи.

Добър отговор. Посегна с ръка към него и го придърпа към себе си, като притисна устните си към неговите. Той обхвана лицето и е ръце, отговори първо нежно, а после задълбочи целувката. Когато след доста време се отдръпна от нея, я погледна сериозно.

— Мисля, че без да го казвам, е ясно, че не е необходимо да каниш Тайлър Двете минути за кавалер на тази сватба.

— Тайлър Двете минути не съществува от две седмици.

Вон бе изненадан, но доволен да чуе това.

— Защо?

— Защото, когато той ме целуна, аз си представях теб. — Тя обви с ръце врата му.

— Добре. Надявам се, че ти е било достатъчно, Синклер. Защото това е била последната първа целувка, която си получавала някога. —

Отново наведе глава, гласът му бе собственически и изпълнен с желание. — Всички останали са мои.

Трябваше да признае, че не беше голям експерт по сватбите. Но от онова, което можеше да види, сватбата Синклер-Робъртс имаше огромен успех.

Докато стоеше на бара в ъгъла на залата, той наблюдаваше елегантната сцена пред себе си. Гостите се движеха между масите, покрити с ленени покривки в цвят слонова кост, осветени със свещи и декорирани с букети от рози и орхидеи в средата. Оркестърът свиреше песента на Луис Армстронг „Прекрасен свят“, докато двойките танцуваха на дансинга в балната зала, а през отворените френски прозорци можеше да види и гостите на терасата, които говореха и се наслаждаваха на гледката към езерото.

Дори няколко дребни подробности не успяха да помрачат духа и настроението на вечерта. Импровизираният тост на чичо Фин, при това произнесен леко завалено, с който той помоли всички да вдигнат тост за „Саймън и Анабел“. Друг леко конфузен момент възникна при посрещането, когато бабата на Вон заговори за високия процент на разводите сред „днешните деца напоследък“, обръщайки се към бащата на Изабел и Сидни, който имаше три развода. Или лекото цупене на братовчедката Ана — която, след като почти непрекъснато надигаше своята чаша с шампанско, откри, след като се върна от тоалетната, че стъклената ѝ чаша със столче бе мистериозно заменена с пластмасова.

Погледът на Вон се плъзна наляво към фойето, където видя Сидни да се качва по широката извита стълба зад сестра си. В едната си ръка държеше шлейфа на Изабел очевидно имаше някакъв проблем с него, въпреки че и двете се смееха. Долу, в основата на стълбата, фотографът се опитваше да улови момента, докато Вон се опитваше да реши кое бе по-привлекателно и интересно — усмивка на Сидни, или роклята без презрамки с цвят на шампанско, която прилепваше изкусително по фигурата ѝ. А между усмивката и роклята падащите вълни от червено-кестенява коса, като на сирена, опушените сенки

около очите и сандалите с каишки. Докато вървеше по време на церемонията към него, не можеше да откъсне очи от нея.

Вчера двамата взеха решение да запазят отношенията си в тайна, за да не попречат на голямата вечер на Изабел и Саймън. Въпреки това, по време на репетицията, си обменяха дълги, изпълнени с копнеж интимни погледи. Все пак продължиха да играят ролите си на кум и кума и не направиха нищо, с което да разкрият, че са двойка.

После, по време на тостовете, когато и двамата седяха един до друг на масата със семействата си, Сидни му съобщи лошите новини.

— Нямам търпение да останем насаме тази вечер, — прошепна тихо Вон, говорейки в ухото ѝ, докато всички се смееха на някаква история, която Саймън разказваше за своя шафер и приятел Кимо.

— О... извинявай. Забравих да ти кажа — тази вечер няма да спя къщи. Ще прекарам нощта с Изабел в „Четири сезона“ Мислехме, че така ще бъде по-удобно на сутринта, тъй като църквата е от другата страна на улицата.

О, не.

— Тази сватба започва да се превръща в сериозна пречка, като трън в задника ми — изръмжа недоволно Вон.

Сидни се разсмя и стисна бедрото му под масата.

— Не ми помагаш с това, Синклер.

Той ѝ намигна, докато ръкопляскаше заедно с останалите на тоста на Саймън, от който не бе чуя нито дума.

Час по-късно, след като Саймън и Изабел бяха осведомени за факта, че Вон и Сидни официално са „ние“, двете двойки си пожелаха лека нощ пред „Четири сезона“. Тъй като не искаше да пречи на сбогуването на роднините си в лобито на хотела, Вон остана навън със Сидни, за да бъдат насаме поне за миг.

Нощта беше топла, докато стояха на тротоара, заобиколени от примигващите светлини на града. Той наведе глава, за да я целуне, изумен от нежеланието си да се раздели с нея.

— Ще те чакам утре в края на онази дълга алея в църквата.

С една ръка върху гърдите му, тя притисна леко устни към неговите за „довиждане“.

— Може би моментът ще бъде подходящ да ти кажа, че също те обичам.

Вон погледна часовника си, след като Сидни изчезна от погледа му нагоре по стълбите и се усмихна. Оставаха още два часа до сватбата и сетне тя щеше да бъде изцяло и само негова.

— Предполагам този поглед означава, че мога да не ти държа лекция, че си голям глупак, като остави това момиче да си отиде просто така — произнесе един глас от дясната му страна.

Ona! Нищо не бе по-неловко от това, да бъдеш заловен от собствената си майка, че отправяш влюбени погледи към някоя жена.

— Здравей, мамо — бързо се съвзе той. — Аз просто... се възхищавах на полилея.

— А аз пък се надявам, че си по-добър актьор, когато вършиш работата си под прикритие.

Той се разсмя.

— Добре, добре. Можеш да ми спестиш лекцията си. Всъщност имах намерение да говоря с теб тази вечер. За Сидни. И... Ама защо ми се усмихваш така? Сякаш не си изненадана от нищо?

— Изненадана? — Майка му се усмихна закачливо. — Не, не съм изненадана. Имах някакво предчувствие за вас двамата.

Вон се отдръпна.

— Откога?

— Откакто намерих лехата с астрите ми от Нова Англия горе на сечището изпомачкана след онзи уикенд, когато вие ни гостувахте. Сякаш някой, всъщност двама души, се бяха търкаляли върху тях.

Вон моментално се изчерви при спомена как свали яркочервените листенца от косата, на Сидни.

— Сигурно са били Изабел и Саймън. Тези деца са луди един за друг — промърмори той.

Майка му се подсмихна.

— Моля. Моля. Горкото дете бе толкова зле, че не можеше да се търкаля никъде.

Той погледна изумено майка си.

Какво?

Тя се усмихна.

— Хайде, хайде. Още една тайна, която не трябваше да знам. — Катлийн му намигна. — Моля те, не казвай на брат си, че знам. Упражнявах изненаданата си физиономия седмици наред пред огледалото.

— Аз... нямам представа за какво говориш, мамо — отвърна предпазливо той.

Тя го потупа по бузата.

— Разбира се, че нямаш, миличък. Сетне се върна към първоначалния разговор. А сега, на темата Сидни. Ти каза, че си искал да ми кажеш нещо за нея тази вечер. Е, да чуем какво имаш да казваш.

— Ще ги трябва ли кърпички, преди да ти отговоря? — попита той.

Тя поклати глава.

— Зависи от това какво ще ми кажеш.

Той замълча за миг, опитвайки се да реши как най-добре да произнесе думите. Накрая реши да го каже наведнъж.

— Луд съм по нея, мамо.

Майка му не отговори нищо. Накрая отвори чантата си и извади кърпичките.

— Значи ще ми трябва.

Горе в гардеробната стая за булката, Сидни провери роклята.

— Всички копченца са закопчани. Може би две от закопчалките са се разхлабили.

— Някой ме е настъпил, докато съм танцувала — рече Изабел, докато Сидни правеше поправката.

След като затегна и втората закопчалка, Сидни оправи роклята, уверявайки се, че всички гънки падат както трябва.

— Ето, готово. Прекрасна както винаги.

Тя стоеше до огледалото и гледаше сестра си с лека усмивка, докато Изабел слагаше червило на устните си.

— Личи ли ми? Очевидно е, нали? — попита Изабел.

Причината Сидни да се усмихва не беше тази. Просто... спомени. Лични.

— Честно казано, никой не може да познае, че под тази рокля има и бебе. Изглеждаш много красива, Из.

Сестра й пхна червилото в чантичката на майка им и я затвори. Сетне приближи към Сидни и я прегърна.

— И ти също. През целия ден излъчваше някакво сияние.

— О, сигурна съм, че излъчвам. В салона сложиха върху кожата ми пет паунда бронз.

— Аха. — Изражението на Изабел подсказваше, че няма да се върже на това обяснение нито за миг.

Двете се погледнаха в огледалото и Изабел сложи глава върху рамото на Сидни.

— Само една мисъл ме измъчва — ако ти се омъжиш за Вон и вземеш името му, това ще ни превърне ли в сестрите Робъртс?

Сидни помисли малко.

— Не. Мисля, че ще си останем сестрите Синклер.

Изабел се усмихна в знак на съгласие. Завинаги.

Пет минути по-късно Сидни се върна в балната зала със сестра си. Забеляза Вон да говори с една от братовчедките ѝ — тук имаше двадесет и три от тях и той така и не можа да запомни имената им, но реши да прекоси залата, така че да я забележи. Хвърли поглед през рамото си, забеляза, че я следи с очи и продължи към терасата.

След като излезе навън, слезе надолу към алеята, която пресичаше моравите. Луната висеше ниско върху късното лятно небе, докато следваше светлините по пътеката към беседката. Токчетата ѝ кънтяха леко по дървената настилка, когато влезе в нея и се подпря на перилата.

Погледна към постройката на клуба. Оттук се виждаха гостите на терасата. Лек бриз погали раменете ѝ и до нея достигнаха звуците на песента на Ина Джеймс „Най-накрая“. Сетне дочу стъпки и почувства ръцете на Вон да обгръщат кръста ѝ.

Тя затвори очи и се облегна на гърдите му.

Гласът му прошепна в ухото ѝ.

— Нямахте ли традиция, според която кумът и кумата трябва да танцуват заедно?

Тя се усмихна.

— Не съм сигурна за традицията. Но идеята ми харесва. — Обърна се и плъзна ръката си в неговата.

Двамата започнаха да се движат под звуците на песента, телата им бяха плътно прилепнали едно към друго.

— Мисля си за нещо — прошепна Вон.

— Сигурна съм.

— Не, не за това. Е, добре де, и за това, но и за нещо друго. Твоята реакция в църковната градина, когато клекнах на едно коляно пред теб... Когато настъпи този момент, това ли ще бъде отговорът ти? Едно паникьосано „О, боже, какво правиш?“.

Сидни се притисна по-силно към него, палецът ѝ погали пръстите му.

— Не беше паника, а шок. Десет минути преди това аз се измъчвах, че си прекарал нощта с друга жена.

Аха.

Тъй като той не отговори, тя го загледа с престорено свенлив поглед.

— Какво? — попита Вон.

— Просто чакам окото ти да започне да играе, след като произнесе „на едно коляно, когато настъпи времето“.

Вместо отговор, той просто започна да си тананика заедно с песента, докато танцуваха. И окото му не трепна.

— Ти осъзнаваш ли, че клякането на коляно по принцип означава предложение? — продължи Сидни. — Предложение за брак?

Очите му, неговите топли зелено-лешникови очи, не се откъсваха от нейните, докато продължаваше да пее:

— „*Ти се усмихна... и тогава магията бе развалена.*“

Добре, той просто се опитваше да разтопи сърцето ѝ. Но тя не бе от онези, които се отказваха лесно от предизвикателствата.

— Добре, ако и това не те накара да трепнеш, тогава какво ще кажеш за следващото? По-рано днес се замислих върху един проблем, че ако имаме деца, те най-вероятно ще изглеждат заплашително еднакви с децата на Изабел и Саймън.

Песента стигна до последните думи — „*Най-накрая*“. Той вдигна ръце и ги обви около врата ѝ.

— Деца, Робъртс, деца — повтори тя, за да уточни още веднъж. — Имам в себе си яйца, които чакат да бъдат оплодени, и ти говоря за деца.

Зачака очите му да трепнат. Но не, нито едното не трепна. Нищо по лицето му не трепна. Вместо това той се усмихна, притегли я към себе си и я целуна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.